

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2012/05 (38) • 21 Eylül 2012 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

Baskı ve gericiliğe karşı binler Ankara'da buluştu!

15 Eylül'den
7 Ekim'e
mücadeleyi
büyütelim!

İÇİNDEKİLER

15 Eylül mitingi ve mücadele görevleri . 3	
Çözumsuzlük sermaye devletini daha da saldırganlaştırıyor! 4	
Aleviler 7 Ekim mitingine..... 5	
Savaş ve saldırganlık trafiği sürüyor.... 6	
Sınıfın, devrimin, sosyalizmin sesi olmayı sürdüreceğiz! 7	
4+4+4 karanlığına karşı binler Ankara'da buluştu! 8-9	
Polis kirli senaryolarını sürdürüyor! . . 10	
Sömürünün diğer adı: Zam! 11	
Gedik Kaynak deneyimi üzerine..... 12	
Güven Elektrik işçileri direnişte! 13	
Kıpa işçilerinden eylem! 14	
Sınıf hareketinden..... 15	
Ulucanlar katliamı ve direnişinin 13. yılında... 16-17	
Ümit Altıntaş'ın annesi Songül anayla konuştuk... 18	
"Polis terörünün tarihi devletin..... 19	
AB, kapitalizmin yapısal krizinin odağına dönüşüyor - Volkan Yaraşır 20	
Marikana ve ANC liderliğindeki İttifak'ın* işçi karşıtı rolü - Dr. Vishwas Satgar . . 21	
'Yeryüzünün lanetlileri' gelecekleri için alanlarda! 22	
Avrupa İstikrar Mekanizması 23	
Hollanda'da seçimler tamamlandı . . . 24	
"Okulumuza sahip çıkacağız!" 25	
Eğitimin özelleştirilmesinde son halka 26-27	
Ortaklaştırılmış eylemliliklerin gerekliliği ve önemi üzerine. 28	
Yeni öğretim yılında mücadeleyi yükseltelim! 29	
Haydarpaşa için "yağma ve talan projesi"nin startı verildi! 30	
Mücadele postası 31	

Sosyalizm için

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2012/05 (38) * 21 Eylül 2012

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.netBaskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

4+4+4 saldırısına karşı Eğitim-Sen tarafından düzenlenen 15 Eylül Ankara mitingi binlerce emekçi ve gencin katılımıyla gerçekleşti. Gerici-piyasacı eğitime ve AKP iktidarının pervasız saldırılarına karşı Ankara'da bir araya gelen emekçiler taleplerini ve mücadele kararlılıklarını ortaya koydular.

Önümüzdeki günlerde bu kez Alevi emekçiler meydanlara inmeye hazırlanıyor. İnkar, yok sayılmaya, baskı ve asimilasyona karşı 7 Ekim'de Ankara'da buluşacak olan Alevi emekçiler, AKP karanlığına dur demek için bir adım daha öne çıkacaklar. Alevi emekçilerin eşitlik ve özgürlük talebinin öne çıkacağı 7 Ekim Ankara mitingi, başta 4+4+4 saldırısı olmak üzere gericiliğe ve sermayenin kapsamlı saldırılarına karşı verilen mücadelenin ivme kazanması bakımından önemli bir yerde duruyor. Sınıf devrimcileri şimdiden bunun bilinciyle hareket etmeli, 7 Ekim hazırlıklarına hız vermelidir.

Sermaye devletinin devrimci ve ilerici güçlere yönelen baskı ve terörü hız kesmiyor. Devrimci faaliyete azgınca saldıran, devrimcilere sokak ortasında kurşun yağdıran, işkencelerle, tutuklamalarla zindanlara dolduran sermaye devleti, buna paralel olarak devrimci basını susturmak, emekçilere ulaşmasını engellemek için her türlü baskı aygıtını kullanmaktan sakınmıyor. Sermaye yargısının, gazetemiz Kızıl Bayrak'ın 14 Eylül 2012 tarihli 37. sayısına yönelik keyfi el koyma kararı bu saldırıların son örneği. Gerçekleştirdiği bombalı eylem sonucu yaşamını yitiren İbrahim Çuhadar haberlerini gerekçe gösterilen "el koyma" kararının gerisinde devrim ve sosyalizmden duyulan büyük korku yatmaktadır. Biz Kızıl Bayrak gazetesi olarak sermaye devletinin bu korkularını büyütme devam edeceğiz. Sayfalarımız devrim ve sosyalizmin kürsüsü olmaya devam edecek. Bugüne kadar sesimizi boğmaya hiç bir baskı ve zorbalığın gücü yetmedi, bundan sonra da yetmeyecek!

Buradan bir kez daha tüm okurlarımızı sınıfın,

devrimin ve sosyalizmin özgür sesi olan Kızıl Bayrak'ı daha yükseklerde dalgalandırmaya çağırıyoruz.

Aylık liseli gençlik dergisi *Özgür Bir Gelecek İçin Liselilerin Sesi*'nin Eylül 2012 tarihli 45. sayısı çıktı. Derginin yeni sayısı Eksen Yayıncılık bürolarından ve kitapçılardan temin edilebilir.

"Ölümler, nereden ve nasıl gelirse gelsin, savaş sloganlarımız kulaktan kulağa yayılacaksa ve silahlarımız elden ele geçerse ve başkaları yeni savaş ve zafer naralarıyla ve de mitralyöz sesleriyle cenazelerimize ağıt yakacaksa, hoş geldi, safa geldi!"

Binbaşı Ernesto'ya bin selam olsun!

CHE GUEVARA *

Özgür bir gelecek için

LISELİLERİN SESİ

Aylık Liseli Gençlik Dergisi * Sayı: 45 * Eylül 2012 * Fiyatı: 1TL

Yeni dönem saldırılarla başladı

Gerici, baskıcı, paralı eğitime geçit vermeyeceğiz!

Liselilerin Sesi'nin yeni sayısı çıktı...

15 Eylül mitingi ve mücadele görevleri

Geçtiğimiz hafta binlerce işçi, emekçi ve genç, 4+4+4 saldırısına karşı Eğitim-Sen'in örgütlediği merkezi Ankara mitinginde buluştu. 15 Eylül'de gerçekleşen mitingde öne çıkan gündemler AKP iktidarının gerici-piyasacı eğitim uygulamaları ve KESK'in üzerinde yoğunlaşan devlet terörü oldu. Eğitimin ticarileştirilmesi ve gericileştirilmesinin yanı sıra emperyalist savaş ve saldırganlık ile Kürt halkına ve Alevi emekçilere yönelik baskı ve saldırılar da Ankara mitinginin gündemleri arasındaydı.

Özellikle 4+4+4 saldırısına, baskı ve gericiliğe karşı emekçilerde biriken hoşnutsuzluğun ortak bir hedef doğrultusunda harekete geçirilmesi ve saldırının bütün bir toplumun gündemine sokulması açısından mitingün işlevini yerine getirdiği, bu sınırlar içerisinde amacına ulaştığı söylenebilir. Çok kısa bir ön hazırlık süreci üzerinden örgütlenen ve esasında yaz sonunda yerelerde başlayan eylemlerden beslenerek gündeme gelen Ankara mitingi bu açıdan bir başlangıç sayılabilir.

Fakat, bir ucu toplumun dinci-gericilikle biçimlendirilmesine, öteki ucu paralı eğitim uygulamalarının boyutlandırılmasına uzanan 4+4+4 saldırısının kapsamı ve toplumsal yaşamda yaratacağı ağır sonuçlar düşünüldüğünde, son dönemde ortaya konulan eylemli sürecin bugün için saldırıyı geri püskürtme gücünden ve iradesinden yoksun olduğunu belirtmek gerekiyor. Genel planda sınıf ve kitle hareketinin verili düzeyinden, bugünkü cılız, kesintili ve parçalı tablosundan ayrı ele alınamayacak olan bu durum, aynı zamanda önümüzdeki sürecin görev ve sorumluluklarına da ayna tutmaktadır.

15 Eylül Ankara mitinginden yansıyanlar

Durağan geçen bir yaz döneminin ardından yerelliklerde başlayan 4+4+4 eylemleri, merkezi Ankara mitinginin gündeme gelmesinde belirleyici oldu. Esasta AKP gericiğine ve eğitimin ticarileşmesine karşı oluşan tepkinin lokal yansımaları olarak değerlendirilebilecek olan yerel eylemler, "sivil" inisiyatifler ekseninde ve büyük oranda reformist solun denetiminde şekillendi. Gerek kitleliliğiyle gerekse anlayış planında 15 Eylül mitingine rengini veren de yine ön sürecinde diri olan bu güçler oldu.

15 Eylül'den yansıyan bir başka olgu ise KESK dahil olmak üzere işçi sendikaları ve meslek örgütlerinin mitingde katılımındaki belirgin zayıflık tablosudur. Mitingin örgütleyicisi Eğitim-Sen dışta tutulursa KESK'e bağlı sendikalar ve işçi sendikalarının neredeyse temsili düzeyde bir katılım sağlaması, sendikalar cephesinden mitingde yönelik ciddi bir ön hazırlık sürecinin işletilmediğinin dolaysız bir göstergesi oldu. Kaldı ki, Eğitim-Sen kortejlerinin de katılım bakımından hayli zayıf olduğunu belirtmek gerekiyor. Bunun kendisi bir kez daha göstermektedir ki, mevcut sendikal anlayış, sınıf ve emekçi kitlelerde biriken hoşnutsuzluğu ve öfkeyi mücadeleye kanallı etme tutumu ve pratiğinden fazlasıyla uzaktır.

Aynı değerlendirme sol hareket üzerinden de yapılabilir. Zira sürece yaz dönemi üzerinden hazırlıklı giren, mevcut potansiyele belli oranda nüfuz eden reformist solun bir kesimi dışta tutulursa, ilerici-

devrimci güçler 15 Eylül mitinginde oldukça zayıf bir tabloya sahipti.

Özel olarak 15 Eylül Ankara mitinginden, genel planda 4+4+4 sürecinden yansıyan bu üç olgu, yani 4+4+4 süreciyle birlikte harekete geçen diri dinamiklerin büyük oranda reformist solun denetiminde olması, ikinci olarak mevcut sendikal anlayışın bu potansiyeli harekete geçirme ve örgütlenme pratiğinden fazlasıyla uzak durması-kaçınması ve son olarak solun zayıf ve süreçlere müdahale etme yeteneğinden yoksun olması verili hareketin sınırlarını da belirlemektedir.

Sınıf ve emekçi hareketi cephesinden önümüzdeki dönemde gündeme gelebilecek yeni gelişmelerin seyri ve kaderi bu tablonun aşılabilmesiyle doğrudan bağlantılı olacaktır.

15 Eylül'ün ardından

Sınıf devrimcileri olarak 4+4+4 gündemi üzerinden gelişen eylemli süreci ve akabinde gerçekleşen 15 Eylül Ankara mitingini önümüzdeki mücadele dönemi açısından önemli bir adım olarak ele almış, 4+4+4 üzerinden gündeme gelen merkezi Ankara mitinginin sadece kamu emekçileri cephesinden değil toplam mücadele dinamiklerinin harekete geçirilmesi bakımından önemli bir başlangıç olabileceğinin altını çizmiştik.

Bu değerlendirme ne kendi başına iyimser bir yaklaşımın ürünüdür ne de bir yanılsamanın. Tersine, içerisinden geçilen sürecin ortaya çıkardığı olgusal gerçeklere dayanmaktadır. Kaldı ki, tüm sınırlılıklarına ve zayıflığına rağmen 4+4+4 saldırısına karşı gelişen hareketlilik bunun dolaysız bir göstergesidir. Çok yönlü bir hazırlık yapılmadan gündeme getirilen Ankara mitingine binlerce emekçinin ve gencin katılımı, miting alanında öne çıkan talep ve söylemler dahi sınıf devrimcileri tarafından önden yapılan değerlendirmeyi doğrulayan bir yerde durmaktadır. Sorun bu adımın ileriye taşınmasıdır ve bunun olanakları her geçen gün daha da çoğalmaktadır. Zira AKP gericiliğinin bir dizi saldırısı üzerinden sosyal ve sınıfsal çelişkilerin derinleşeceği yeni bir mücadele dönemi içerisine girmiş bulunuyoruz.

Dolayısıyla önümüzdeki günlerde sermaye düzeninin gündeme getireceği kapsamlı saldırıların ve içerisinden geçilen siyasal süreçlerin giderek sokağın ısınmasına ve binlerce emekçinin yüzünü mücadele

alanlarına dönmesine vesile olacağından kuşku duymamak gerekiyor.

15 Eylül'den 7 Ekim'e mücadeleyi yükseltelim!

AKP iktidarının her geçen gün dozunu arttırdığı sosyal yıkım saldırıları, baskı politikaları ve dinci-gericilik toplumun farklı kesimlerinin tepkilerini de alttan alta mayalıyor. Bu çerçevede 15 Eylül'ün ardından bu kez Alevi emekçiler yok sayılmaya, aşağılanmaya, baskı ve asimilasyona karşı taleplerini haykırmak için 7 Ekim'de Ankara'da buluşmaya hazırlanıyor.

7 Ekim'de yapılacak Alevi mitinginin gündemleri arasında yine 4+4+4 saldırısı temel bir yerde duruyor. Zira AKP şefi Tayyip Erdoğan tarafından "dindar nesil" projesi olarak tanımlanan 4+4+4 saldırısı, en başta Alevi emekçilerin inançlarını ve değerler sistemini tehdit ediyor. Dolayısıyla on yıllardır, başta Aleviler olmak üzere, farklı inançlar üzerinde uygulanan asimilasyon politikalarının çok daha sistematik bir hal alması anlamına gelen 4+4+4 sistemi, toplumun farklı kesimleri açısından dinci-gericiliğe karşı mücadelenin de ortak paydası haline gelmiş bulunuyor. Bunun kendisi aynı zamanda saldırının püskürtülebilmesi için önemli bir olanak anlamına geliyor. Bu sebeple 7 Ekim'de gerçekleşecek olan Alevi mitingini 4+4+4'e karşı verilen mücadelenin yeni bir aşaması olarak değerlendirmek gerekiyor.

Yanı sıra sermaye parlamentosunun 1 Ekim'de yeni saldırılarla birlikte kapılarını açacak olması, 7 Ekim'de yapılacak Alevi mitinginin gündemlerine de rengini verecektir. Bir taraftan sermaye hükümetinin savaş ve saldırganlık politikaları, öte taraftan yasalasmayı bekleyen sınıfa dönük sosyal-iktisadi saldırılar 7 Ekim mitinginin öne çıkan gündemleri arasında yerini alacaktır.

Sınıf devrimcileri 7 Ekim Ankara mitingini her şeyden önce bu genişlikte ele almalı, gericiliğe karşı yükselen tepki ve mücadelenin olanaklarını toplam sınıf mücadelesinin ihtiyaçları doğrultusunda etkin bir şekilde değerlendirebilmelidir. Dolayısıyla 7 Ekim Ankara mitingine dönük hazırlıklara şimdiden başlanmalı, gericiliğe, baskıya ve sömürüye karşı verilen mücadelenin ivmelenmesi için bütün olanaklar seferber edilmelidir.

Çözumsuzlük sermaye devletini daha da saldırganlaştırıyor!

Kürdistan'da ortaya konulan silahlı direniş çizgisi, sermaye devletini her geçen gün daha da güç duruma düşürüyor. Bir yandan gerilla etkisini arttırarak prestijini korurken, diğer yandan ise Kürt halkı gerillaya dolaysız destek sunuyor, şehitleri binler sahipleniyor, kitlesel protestoların ardı arkası kesilmiyor. Devlet cephesinden yaşanan acizlik tablosu ise eski yöntemlerin, yani kirli savaşın ve şoven kışkırtmanın bir kez daha tırmandırılmasına sebep oluyor. Acz içindeki devletliler ağızlarından salyalar saçarak Kürtlere saldırıyor, hukuk da dahil tüm araçlarla Kürt hareketini hedef alıyor.

Kürdistan'da yaygın gerilla eylemleri

Kürt hareketinin yeni dönem taktiği çerçevesinde silahlı mücadeleyi şiddetlendirdiği biliniyor. Bu kapsamda gerilla her gün yeni eylemler yaparak sermaye devletinin Kürdistan'daki hareket kabiliyetini kısıtlıyor. Kendi ifadesi ile vur-kaç taktiği yerine alan hakimiyetine dayalı bir çizgi izleyen HPG, yol kontrolleri ve askeri araçlara yönelik eylemlerini başarıyla sürdürüyor.

Bu hafta da Kürdistan'ın pek çok yerinden benzer eylem haberleri geldi. Özellikle gerillanın etkin olduğu Hakkari, Şırnak ve Dersim'de çok sayıda eylem gerçekleştirildi. Yine Van, Bingöl ve Diyarbakır'da da birçok eylem yapılırken, son olarak düşürülen bir HERON'un görüntüleri yayınlandı.

Bu süreçte devletin operasyonları da eksik olmadı. Kara operasyonu yapma konusunda sınırlı güce sahip TSK, özellikle hava bombardımanı yaparak gerillayı hareketsiz kılmaya çalışıyor. Bununla birlikte özellikle Kürt halkına yönelik baskı ve gözaltılar da sürüyor. Özellikle Bingöl'den çok sayıda gözaltı haberi gelirken KCK operasyonu adı altında birçok kişi de tutuklandı.

HPG Basın İletişim Merkezi, yaptığı bir açıklamayla son bir yıl ve bir ayın tablosunu yayınlarken "sayı tartışmaları"na da açıklık getirdi. HPG'nin verilerine göre bir yılda 2 bine yakın asker ölürken, 290 gerilla yaşamını yitirdi. Bir aylık süreçte ise 520'yi aşkın asker ve polis öldüğü kaydedildi.

Açlık grevi ve okul boykotu

Kürt hareketi cephesinden iki önemli gelişme de eğitim alanından ve zindanlardan geldi. Okulların açılması ile birlikte PKK, Kürtçe'nin seçmeli ders yapılmasını protesto etmek ve anadilde eğitim talebini somutlamak için ders boykotu ilan etti. Hakkari merkez, Yüksekova, Şemdinli, Çukurca ile Esendere Beldesi başta olmak üzere boykota kent genelinde önemli bir katılım sağlandı. Yüksekova'da öğrencilerin neredeyse yüzde 90'ı derse girmedi. Boykot nedeniyle sınıflar boş kaldı, eğitim-öğretim yılı fiili olarak başlayamadı. Düzen medyası ise, 4+4+4 gündemli çok sayıda habere yer vermesine rağmen Kürdistan'daki okul boykotunu görmezden gelerek kendi içindeki ayrımları bir kez daha silikleştirdi. Yine zindanlardaki Kürt tutsaklar, yeni bir direniş

süreci başlattıklarına dair açıklamalar yaptılar. 12 Eylül'den bir süre önce başlayan dönüşümlü açlık grevini dönüşümsüze çeviren tutsaklar, eylemlerini "Türk devletinin Önderliğimiz üzerindeki tecrit, halkımıza karşı gerçekleştirilen fiziki, siyasal ve kültürel soykırım politikalarına, anadilimiz üzerindeki ırkçı ve inkarcı politikalara karşı, tarihsel bir eyleme giriyoruz" sözleriyle duyurdu.

Karayılan'dan referandum çağrısı!

PKK cephesinden yapılan açıklamalar da düzeni zora sokar cinsten. KCK Yürütme Konseyi Başkanı Murat Karayılan'ın ANF'ye yaptığı son açıklamalar hareketin bakış açısını da özetliyor. Yürütülen çok yönlü mücadelenin demokratik özerklik talebi çevresinde yürütüldüğünü ifade eden Karayılan, amacın devleti silah zoruyla baskı altına alıp taleplerini kabul etmeye razı etmek olduğunu da anlatmış oluyor.

Son görüşmede Karayılan hükümetin sözde anketlerine de değinerek Kürt halkının ne istediğinin anlaşılması için somut olarak referandum çağrısında bulunuyor. AKP'ye çağrı yapan Karayılan şunları söylüyor: "Madem Başbakan her gün çıkıp, 'BDP, PKK benim Kürt vatandaşlarımızın temsilcisi değildir, AKP Kürtlerin temsilcisidir' diyorsa ve bu sözünde tutarlıysa, buyursun uluslararası kuruluşların gözetiminde referandum yapalım. Hodri meydan!"

Batı'da şovenizm ve linç kültürü

Kürdistan'da PKK'nin moral üstünlüğü devam ederken Batı'da ve Ankara'da Kürt halkına yönelik devlet terörü çok yönlü olarak sürüyor. Bir yandan devletliler Kürt halkına yönelik kin kusarken diğer cephede hukuk ve polis terörü tırmandırılıyor. Şovenist kışkırtmalar ise kontrollü de olsa sürdürülüyor.

AKP şefleri birbiri ardına yaptıkları açıklamalar ile Kürt halkına kin ve düşmanlık kusuyorlar. Kürdistan'da yitirdikleri prestijlerini Kürtlere küfrederek geri kazanmaya çalışıyor, bunu yaparken dozu gittikçe yükseltiyorlar. Son olarak Bülent Arıncı'nı "BDP'lileri nasıl kadın sayıyorsunuz? Her biri polis iteliyor, tokat atıyor, her biri otobüs üzerine çıkıp acayip şeyler söylüyor" sözleri ve Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar'ın "Şu nüfus cüzdanını taşıyan kimse, bu, afedersiniz kahpeliğin içinde olmaz, olamaz. Bunların sütti bozuk, kanı bozuk veya satılmışlar" sözleri, düzen cephesindeki ruh halini yansıtmakta. Erdoğan'ın TSK'nın rakamlarını da sollararak bir ayda 500 gerilla öldürdüğünü açıklaması da tabloyu tamamlıyor.

Kürt halkına yönelik lincin hukuk ayağı da hayli çarpıcı. Rutinleşmiş KCK operasyonları birbiri ardına sürüyor. Ancak saldırılar bununla da sınırlı değil. Geçtiğimiz hafta Erdoğan, "Yargıyla konuştuk, onlar gereğini yapıyor" demiş ve yargının nasıl kontrol edildiğini de açığa vurmuştu. Başbakanın talimatını alan yargı da üzerine düşeni yaptı ve BDP Genel

Başkanı Selahattin Demirtaş'ın "Şemdinli ile Çukurca arasındaki 400 kilometrelik alan PKK'nin denetiminde" sözleri üzerine harekete geçen Diyarbakır Başsavcı Vekilliği, Terörle Mücadele Kanunu (TMK) 10. maddesine dayanarak Demirtaş hakkında inceleme başlattı.

BDP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel "terör örgütü üyeliğinden" 8 yıl hapis cezasına çarptırıldı. Tuncel'e ayrıca yurtdışına çıkış yasağı da konuldu. Ancak Tuncel'e yönelik toplumsal linç yargı ile sınırlı kalmadı ve bir engelleme de Galatasaray Üniversitesi'nden geldi. Galatasaray Üniversitesi Medya Araştırma ve Uygulama Merkezi (MEDİAR), Mor Çatı, Filmmor Kadın Kooperatifi'nin ortaklaşa düzenlediği Cinsiyet Eşitliğinin İnşası Konferansı'na, 5-6 Ekim'de Galatasaray Üniversitesi'nin ev sahipliği yapması planlanıyordu. Ancak Galatasaray Üniversitesi Rektörlüğü, Sebahat Tuncel'in 8 yıl hapis cezası aldığı gün konferans katılımcıları listesinden çıkarılmasını talep etti. Organizatörler tarafından talebin geri çevrilmesi üzerine üniversite yönetimi konferansa tahsis edilen salonun kullanım iznini iptal etti.

Yine ülke geneline yayılan ırkçı-faşist saldırganlığın son hedefi BDP Elazığ İl Başkanı Turan Çelik oldu. Saldırı nedeniyle aşırı kan kaybeden ve hastaneye kaldırılan Çelik'in hayatı tehlikesinin sürdüğü ifade edildi. İstanbul'da ise faşist bir grup, PKK'liye ait bir cenazenin gömülmesi nedeniyle ırkçı sloganlar atarak mezarlığa yürüdü.

Tüm bu sayılanlar, düzenin Kürt halkına karşı yürüttüğü kirli savaşın parça parça ayaklarını anlatıyor. Ancak belki de en barbarcası, 90'lardan fırlamış gibi görünen bir fotoğraf karesiydi. Fotoğrafta bir grup asker, katlettikleri gerillalarla "hatıra fotoğrafı" çektiler. Hayli çarpıcı kare, kirli savaş ve sermaye devletinin insanlıktan çıkmış ordusunu fazla söze gerek kalmaksızın gösteriyor.

Tablonun özeti çözümsüzlük

Tüm bu gelişmeler ışığında bakıldığında halen daha Kürt sorununun düzen içi çözümünün hayli uzak olduğu görülüyor. Açılım masallarını çoktan bir yana bırakan sermaye devleti Kürt hareketini koşulsuz teslimiyete razı etmedikçe, herhangi bir kısıntı vermek niyeti taşıyor. Bildik ez ve çöz politikası, imha ve inkarcılık tüm düzen partileri gibi AKP'nin de bayrağına çoktan yazıldı.

Kürt hareketi ise AKP'nin ya da genel olarak devletin istediği türden Kürtler olmayacaklarını özellikle son dönemde yürüttükleri mücadele çizgisi ile gösterdi. Politik arka planı itibarıyla geçmiş ile büyük bir açı olmamasına rağmen düzeni baskı altına almak için hayli başarılı bir çizgi ortaya koyan PKK, daha şimdiden istediği etkiyi yarattı. Ancak geçmişte olduğu gibi bugün de bu çizginin bir yerde tıkanacağı açık.

"İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarı hayata geçirilmedikçe ve Türkiye işçi sınıfı soruna bir taraf olarak girmeyeceği sürece de çözümsüzlüğün bu şekilde

Aleviler 7 Ekim mitingine hazırlanıyorlar...

Baskılara, asimilasyona, eğitimin gericileştirilmesine karşı mücadeleye!

Aleviler, 7 Ekim'de Ankara'da yapılacak olan kitlesel mitingine hazırlanıyorlar. Mitingi Alevi Bektaşî Federasyonu, Alevi Vakıflar Federasyonu ve Alevi Dernekleri Federasyonu organize ediyor. Aleviler "Demokratik Türkiye için eşit yurttaşlık" adıyla düzenledikleri mitingde zorunlu din dersi uygulamasına, baskı ve saldırılara, yok sayılmaya karşı taleplerini dile getirecekler. Alevi örgütleri 7 Ekim'de, eğitimin gericileştirilmesi çerçevesinde gündeme getirilen 4+4+4 sistemine karşı da tepkilerini ortaya koyacaklar.

Aleviler baskı ve saldırıları protesto edecekler

Alevilere yönelik inkar ve imha politikaları kesintisiz olarak uygulanıyor. Bu politikaların doğal sonucu olarak baskı ve zulüm, katliam ve sürgün politikaları sürüyor. Kısa bir süre önce Malatya'nın Sürgü beldesinde bir Alevi aileye yönelen baskı ve tehditlerin yeni hedefi Celal Mezarıcı adındaki bir Alevi emekçisi oldu.

Gönderilen tehdit mektubunda Celal Mezarıcı açıkça ölümle tehdit edildi. Mektubu yazan kontra elamanları Celal Mezarıcı'ya "istersen polise haber ver, aynı dakika haberim olur" diyerek arkasında devletin olduğu gerçeğini ifade ediyor.

Özellikle sermaye devletinin Suriye'ye yönelik saldırgan politikaları ile birlikte Alevileri de hedefe çaktığı biliniyor. Esad'ı da Alevilikle suçlayarak katli vacip ilan eden AKP, kuşkusuz ki Alevilere yönelik her tür saldırının da doğrudan tarafı olarak hareket ediyor. Tüm bu saldırılara, tehditlere karşı Alevi toplumu, tepkisini 7 Ekim mitinginde yansıtmaya hazırlanıyor, mitingün temel gündemlerinden birini de bu baskı ve saldırılar oluşturuyor.

Aleviler 4+4+4 eğitim sistemine karşı tepkilerini gösterecekler!

Sermaye devleti 12 Eylül karşı devrimi sonrasında "Zorunlu Din Dersi" işkencesiyle Alevi çocuklarını ablukaya almak istedi. Aleviler din dersi işkencesine karşı yıllardır mücadele ediyorlar. AKP iktidarı AİHM mahkemesi kararını yok saydı ve yıllardır zorunlu din dersi uygulamasını sürdürüyor. Aleviler şimdi daha da katmerli bir saldırıyla karşı karşıyalar.

AKP hükümeti 4+4+4 eğitim sistemi ile Alevilere yönelik asimilasyon politikalarına kan taşıyor. Sünni inancını esas alan tek din anlayışını toplumsal düzeyde hakim kılmak istiyor. AKP ülke genelinde ortaya çıkan tepkilere yönelik düşmanca açıklamalarını sürdürüyor. 4+4+4 karşıtı eylemleri "PKK'lılar ve laikçilerin" işi olarak tanımlıyor. Böylece 4+4+4 eğitim sistemine karşı mücadele eden özeldede Alevilere, genelde emek mücadelesi içerisindeki kesimlere yönelik düşmanlığını gösteriyor.

El attığı her sorunu kördüğümüne çeviren AKP Hükümeti "4+4+4" uygulaması ile zaten karmakarışık olan eğitim sistemini de kör düğümüne çevirmek istiyor. "Seçmeli" yalanı ile uygulamaya konan dersler aslında zorunludur. Eğitim programında ve sisteminde hiçbir

bilimsellik kalmamış ve tamamen ırkçı, inkarcı bir sistem hazırlanmıştır. Bu eğitim sistemini hazırlayan AKP iktidarı eğitim emekçilerinin sendikalarına, öğretmenlere, öğrenci velilerine, bilim insanlarına, sivil/demokratik kurum ve kuruluşlara haber vermeme ve programı kendi ırkçı zihniyetine göre şekillendirmiştir.

Başbakan'ın "Tek Din" söylemi bir "Dil sürçmesi" veya "hata" değildir. Başbakan'ın "Tek Din" söylemi AKP iktidarının düşünsel bakışının özü özetidir.

"4+4+4 Eğitim Sistemi" ekonomik, sosyal, siyasal ve inançsal yaşamı bir bütün olarak kuşatmayı ve neo liberalizmin ihtiyaçlarını karşılamayı amaçlayan piyasacı bir eğitim modelidir. Mevcut Türkiye Cumhuriyeti anayasasında "İlköğretim devlet okullarında parasız ve zorunludur" denilmektedir. Oysa gerçekte eğitim paralı ve kesintili hale getirilmiştir. Yeni sistem ile eğitimin paralılaştırılmasının önündeki tüm engeller temizlenmek istenmektedir.

7 Ekim mitingü Alevilerin eğitimin gericileştirilmesine, piyasalaştırılmasına karşı mücadele iradesinin göstergesi olacaktır. Aleviler 7 Ekim mitingünde AKP iktidarının ırkçı, gerici, asimilasyoncu; Türk/İslamcı eğitim sistemine izin vermeyeceklerini, yaşamın her alanında mücadele edeceklerini gösterecekler.

Alevi burjuvazisinin denetimindeki örgütler mitingden tecrit edilmelidir

Alevilerin düzene yönelik tepkisini frenlemenin en önemli araçlarından biri "devlet Aleviciliği"nde ifadesini bulan anlayıştır. Mitingün en önemli aktörlerinden biri olan Alevi Bektaşî Federasyonu'nun bu yıl daha da belirginleşen şoven anlayışla uzlaşmacı tutumu sürüyor.

ABF ırkçı İzzettin Doğan'ın başında bulunduğu Alevi Vakıflar Federasyonu ile Hacıbektaş şenliklerinde ortaklaşmıştı. ABF 7 Ekim mitingini de ortaklaşma temelinde ele almaktadır.

Alevi Vakıflar Federasyonu'nun onursal başkanı olan İzzettin Doğan, Alevi burjuvazisinin, devlet Aleviciliğinin önderi olarak öne çıkmıştır. Onun istediği sömürücülerle, asalak burjuva sınıf devletiyle işbirliği içinde bir anlayışı Aleviler içinde hakim kılmaktır. Bu çizgi her koşulda en gerici siyasi aktörlerle birlikte hareket ederek güç kazanmaya çalıştı. İşbirlikçi Alevi burjuvazisinin sesi olan Alevi Vakıflar Federasyonu'nun önderlerini yani çağımızın Hızır paşalarını teşhir etmek önemli bir görevdir. Alevi emekçiler devletin denetimini kabul etmeyeceklerini göstermeli, işbirlikçi Alevi örgütlerine geçit vermemelidirler.

Komünistler tüm sorunların olduğu gibi, Alevilerin sorunlarının da kaynağı olan burjuva sınıf iktidarına karşı mücadele çağrısını yaygınlaştırmak için 7 Ekim mitingine hazırlanacak, Alevi emekçileri devrim ve sosyalizm bayrağı altında birleştirmek için çabalarını yoğunlaştıracaklardır.

4+4+4 protestoları sürüyor

Alevi Bektaşî Federasyonu (ABF), 17 Eylül günü İzmir Kemeraltı girişinde gerçekleştirdiği basın açıklaması ile 4+4+4'ü protesto etti. ABF adına basın metnini Mustafa Aslan okudu. Aslan, Aleviler olarak ırkçı, baskıcı, asimilasyona dayalı eğitim istemediklerini söyleyerek söze başladı.

Aleviler'in yıllardır baskı, zulüm, katliam ve sürgüne uğradıklarını söyleyen Aslan, ırkçı, Türk/İslamcı zihniyetin ve 12 Eylül faşizminin 'zorunlu din dersi' uygulamalarının çocuklar için işkenceye dönüştüğünü ifade etti.

4+4+4 yasasıyla özel okulların ve cemaatin okullarına teşvik edildiğinin belirtildiği açıklamada, Aleviler'in bu ırkçı, Türkçü/İslamcı dayatmalara boyun eğmeyeceği vurgulandı.

Bursa'da 4+4+4 eylemi

Alevi Dernekleri Federasyonu'nun çağrısıyla gerçekleştirilen eylemlerden biri de Bursa'da yapıldı. Bursa Alevi Bektaşî Platformu ve destekçi kurumlar İl Millî Eğitim Müdürlüğü önünde toplandı.

"4+4+4 kesintili eğitim sistemini protesto ediyoruz" pankartının açıldığı eylemde Alevilerin her dönem inkarcı ve asimilasyoncu eğitim politikalarına maruz kaldığı dile getirildi.

12 Eylül'ün ürünü zorunlu din derslerinden kurtulmak için mücadele verirken, daha katmerli bir işkence ile karşı karşıya kalındığının belirtildiği açıklamada AKP'nin "4+4+4" ile nihai asimilasyon projesini devreye soktuğu ifade edildi.

Açıklama yaşamın her alanında AKP faşizmine karşı mücadele edileceği belirtilerek sona erdirildi.

Kızıl Bayrak / İzmir-Bursa

Savaş ve saldırganlık trafiği sürüyor...

ABD Genelkurmay Başkanı Türkiye'ye geldi!

Türk devleti emperyalizme taşeronluğun dozunu arttırdıkça ABD savaş şefleri de ziyaretlerini sıklaştırıyorlar. Geçtiğimiz ay kurulan "Suriye Çalışma Grubu"nun yaptığı toplantıya Pentagon'dan Savunma Bakanlığı Müsteşar Yardımcısı Derek Cholet başkanlık etti. ABD Genelkurmay Başkanı Martin Dempsey ise Genelkurmay Başkanı Orgeneral Necdet Özel ile görüşmek üzere Türkiye'ye geldi. Ancak görüşme sonrası yansıyanlar, uşağın şefiyle görüşmeden istediğini alamadığı yönündeydi...

Sermaye devleti ABD'nin dümen suyunda savaş ve saldırganlık hazırlıklarını sürdürürken emperyalist şeflerin ziyaretleri birbirini izliyor. Taşeronlarını boş bırakmak istemeyen şeflerin biri gelip biri giderken yeni saldırı planları yapıyor, yeni kirli tezgahlar kuruluyor. Geçtiğimiz ay Türkiye'ye gelen ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton'ın ardından CIA Başkanı Orgeneral David Petraeus kısa süre önce Türkiye ziyareti gerçekleştirmişti. Son olarak ise ABD Savunma Bakanlığı Müsteşar Yardımcısı Derek Cholet ve ABD Genelkurmay Başkanı Martin Dempsey Türkiye'ye geldi.

Esad'ı ölmeden mezara koydular!

Geçtiğimiz haftalarda toplanan "Suriye Çalışma Grubu"na Pentagon'dan Savunma Bakanlığı Müsteşar Yardımcısı Derek Cholet başkanlık etti. Toplantıdan yansıyanlar ise ana gündem maddesinin "kimyasal silahlar" olduğu yönündeydi. "Saddam'ın elinde kimyasal silahlar olduğu" iddiası Irak'a saldırıya gerekçe yapılmış ve bu süreç ABD adına tam bir utanç ile sonuçlanmıştı. Kimyasal silahların toplantıda gündeme gelişi biçimi ise hayli ilginç. Zira savaş şefleri Esad rejimi yıkıldıktan sonra Suriye'nin kimyasal silahlarının El Kaide ve PKK'nin eline geçmesini nasıl önleyeceklerini tartışmışlar!

Toplantının basına yansıyan sonuçlarının çok yönlü bir dezenformasyon içerdiği açık. Bir yandan Esad'ın devrileceği ön kabul olarak sunulurken bir yandan da Suriye'de kimyasal silah bulunduğu vurgulanıyor. Ek olarak ise terör korkusu yaratılarak PKK ve El Kaide hedefe çakılıyor. Yapılmak istenenin Suriye'ye yönelik müdahale hazırlıklarının propaganda ayağını oluşturduğu açık.

Efendi ve uşakların yeni gündemleri

ABD Genelkurmay Başkanı Martin Dempsey ise 16 Eylül'de Ankara'ya geldi. Genelkurmay Başkanı Orgeneral Necdet Özel göreve geldikten kısa süre sonra soluğu ABD'de almış ve orada Genelkurmay Başkanı Martin Dempsey ile görüşmelerde bulunmuştu. Romanya'nın Sibiu kentinde düzenlenen NATO Askeri Komitesi Konferansı'na katılan Dempsey, konferansın ardından Türkiye'ye geldi.

Yapılacak olan görüşme öncesi gündeme dair basında fazlasıyla haber yer aldı. Ancak öne çıkan başlıklar Türkiye'nin Suriye'de tampon bölge ve PKK'ye yönelik istihbaratın artırılmasını isteyeceği yönündeydi. ABD'nin isteğinin ise Türkiye'nin Ege'de bulunan ordularını NATO adına Güney sınırına

kaydırması olacağı söyleniyordu.

Görüşmenin ardından ise Yeni Şafak gazetesi gündeme dair hayli manipülatif bir haber yayınladı. Kurmaca ya da çarpıtma olduğu her halinde belli olan haber, ABD'nin Türkiye'ye nasıl muhtaç olduğunu anlatmak için yazılmış bir senaryo gibiydi. Habere göre ABD Türkiye'ye "teröre" karşı anlık istihbarat vermesi karşılığında çeşitli taleplerde bulunmuştu. Suriye ve Afganistan'da zor durumda olan ABD, Türkiye'den yardım istemiş ve bu ülkelere Türkiye'nin müdahalede bulunmasını talep etmiş ancak Genelkurmay başkanı bu teklifi reddetmişti.

Haberin basına yansımalarının ardından Genelkurmay hızla açıklama yaparak haberin gerçek dışı olduğunu bildirdi. Ancak yine de görüşmenin içeriğine dair bir şey söyleyemeyerek sızan haberin çarpıtılmakla beraber belli bir gerçekliği anlattığını da kabul etmiş oldu.

ABD'nin istekleri ve AKP'nin vizyon hesapları

Yeni Şafak'ın haberi ve gelişmeler gözönüne alındığında, haberin yayınlanma sebebinin Türkiye'nin ve özellikle de AKP'nin bugün içine düştüğü açmaz ve kitlelerin gözündeki kötü imajını değiştirmeyi amaçladığı açık. Belli ki ABD'deki şefleri bir kez daha AKP'nin istediği istihbarat paylaşımını kabul etmedi, AKP şeflerinin imdadına ise burjuva kalemşörler yetişti. Haberin ayrıntılarında zavallı(!) bir ABD tablosu çizilirken ABD karşısında genelkurmay tok bir tutum alıyor ve gazetenin "tuzak" olarak tanımladığı teklifleri reddediyordu. Tabii bunun karşılığında terör konusundaki istihbaratı da feda ediyordu...

Yine aynı kurguyu daha yakından incelediğimizde, ABD'nin dönemsel olarak Suriye'ye askeri müdahaleyi ikinci plana aldığı ve bunu biraz daha zamana yaydığı biliniyor. Türkiye gibi bir uşağın ise

Suriye'ye müdahaledeki hevesi ve tampon bölge isteği belli ki efendi tarafından kabul bulmadı. Zaten son gelişmeler ABD şeflerinin AKP'nin hevesini kursağında bıraktığına dair bir çok veri de içeriyor. Kraldan çok kralcı olanlar, böylece efendilerinin çıkarlarına uymayınca hızla ortada kalabiliyorlar.

İş böyle olunca da imajı düzeltmek ve Kürt sorununa ek olarak dış politikadaki çözümsüzlüğün de üzerini örtmek için iliştilenmiş gazeteciler eliyle türlü senaryolar yazılıyor.

Ancak tüm bu senaryolar bir kenara bırakıldığında, AKP'nin bugün için emperyalizmin sadık uşağı olduğu ve özellikle Ortadoğu halklarına karşı cellatlıkta fazlasıyla hevesli olduğu görülmekte. ABD'li şefleri de, kimi zaman hor kullansalar da bu sadık uşaklarından fazlasıyla memnular, zaten bu yüzden zaman zaman Davos çıkışı ya da bunun gibi senaryolara göz yumabiliyorlar. AKP de böylece kitle gözündeki imajını tazeleyerek emperyalizme daha iyi hizmet edebiliyor.

Antakya'da yürüyüşe saldırı

Antakya'da yapılan "Türkiye-Suriye Kardeşlik Buluşması" yürüyüşüne polis saldırdı. Antakya Valiliği tarafından getirilen yürüyüş yasaklamasına tepki gösteren binlerce Antakyalı emekçi Doğu Okulları önünde toplanarak yasağı protesto etti. Polis kitleye gaz bombalarıyla saldırdı.

Polis saldırısı üzerine kent merkezinde başlayan çatışmalarda gençler Armutlu ve Sümerler mahallelerine çekilerek yollara barikat kurdu. Armutlu Mahallesi'nde oturan emekçiler evlerinden polis panzerlerinin üzerine kitap, sandalye gibi eşyalar atarak eylemcilere destek verdiler.

Polisin plastik mermi kullandığı saldırıda 6 kişi gözaltına alındı.

"Türkiye-Suriye Kardeşlik Buluşması" CHP ve İşçi Partisi tarafından örgütlenmişti. Polisin izin vermemesinin ardından eylemi bitirmeye çalışan İşçi Partisi, kitle eylemde kararlı olunca alandan ayrıldı. Saldırının ardından yaşanan çatışmalarda ise ilerici ve devrimci kurumlar inisiyatifli olarak ayrı bir komite kurdular.

Eylemin yapılacağı Uğur Mumcu Meydanı'nda toplanan ilerici ve devrimci kurumlar barikatlar kurarak gözaltıların serbest bırakılmasını istedi. İlerici ve devrimci kurumlar gözaltılar serbest bırakılıncaya kadar barikatları kaldırmayarak bekleyeceklerini söylediler.

Polisin yaptığı açıklamada gözaltıların serbest bırakılacağı bildirildi. Verilen tepkilerin karşısında polis alandan tümüyle çekildi fakat kitle sloganlarla bekleyişini sürdürdü.

Oluşturulan heyet, gözaltıların serbest bırakılması için polisle görüştü. Gece saatlerinde de gözaltılar serbest bırakıldı.

Hedef devrimci-sosyalist faaliyetlerdir!

Gazetemize çıkan elkoyma kararının ardından *Yarın* gazetesi bizden bir demeç talep etti. Dostlarımıza ilettiğimiz yazıyı gazetemizde de yayınlıyoruz.

Yarın gazetesine, Gazetemiz Kızıl Bayrak'ın son sayısı bildiğiniz gibi toplatıldı. Gereğe olarak ise DHKC'nin Gazi Mahallesi'nde gerçekleştirdiği eylemin gazetemizde yer alan haberleri gösterildi. Öncelikle "elkoyma" ya da bilinen adıyla "toplatma" kararının hukuksal boyutunu bir kenara bırakıyoruz. Zira bu karar gerek iç hukuk, gerekse Türkiye'nin de imzacı olduğu uluslararası sözleşmelere ve AİHM'in verdiği emsal kararlara göre değerlendirildiğinde "hukuksuzdur!". Ancak biz biliyoruz ki hukuk dediğimiz zaten muktedirlerin elindeki bir oyuncaktan ibarettir. İşlerine geldiğinde ve işlerine geldikleri kadar uygularlar. Bu yüzden meseleyi hukuksal boyuttan çıkararak politik yönüne eğilmek gerekir.

Medyanın kapitalizmin ideolojik aygıtlarından biri ve belki de en etkili olduğunu her fırsatta söylüyoruz. Durum bu olunca düzen güçleri haliyle bu alanı boş bırakmamak için her dönem büyük bir çaba içerisinde olmuşlardır. Düzen medyası, tabii ki içerisinde liberal ve totaliter kanatlar barındırmakla birlikte özünde sermayenin hizmetinde ortaklaşmışlardır.

AKP'nin iktidar gücü olarak sahneye çıkması ve burjuva devletin içerisinde ciddi bir güç haline gelmesi ile paralel olarak bu denetim adeta mutlak bir tahakküme dönüşmüş, en küçük çatlak seslere bile tahammül edilmemiştir. Liberal demokrat kimi aydınlar dahi bugün gazete sayfalarında kendilerine bir köşe bulamamaktadırlar.

Bu tablo aslında gelinen yerde sansürün boyutunu ve medya aygıtının mutlak gücünü gösterirken, genel planda muhalif basın öneminde de dikkat çekmektedir. Bugün tahakkümün dışında kalan muhalif basın ise geçmişten de farklı olarak yalnızca ilerici ve devrimci güçlere daralmış durumda.

Bu daralmayı fırsat bilen ve koyu sansür perdesinin aralanmasından rahatsızlık duyan devlet, doğallığında ilerici ve devrimci güçlerin her adımını çok daha dikkatli biçimde izliyor. Etkisi ne kadar sınırlı olursa olsun, devlet kendi dışında söz söylenmesine mutlak olarak engel olmak istiyor.

Özellikle Kürt sorunu konusunda yapılan gerçekçi ve devletin acizliğini yansıtan haberler, işçi ve emekçilerin haklı ve meşru talepler ekseninde verdikleri mücadeleler, devlet ve özel olarak polis terörünün teşhiri, bunlarla birlikte devrimci sol güçlerin kendilerini ve sosyalizm görüşünü bu düzene alternatif olarak koydukları yayımlar düzen güçlerince sert tepkiler ile karşılaşılıyor.

Gazete kapatma belki bunun en küçük örneği, en uç örnek ise özellikle Kürt basınına yönelik yürütülen linç kampanyası. Daha geçtiğimiz günlerde KCK kapsamında görülen gazeteciler

davası, düzenin neler yapabileceğinin de göstergesi.

Gazetemizin kapatılmasına gerekçe gösterilen haberleri de bu bakışla ele alabiliriz. Ortada düzenlenen bir eylem ve ardından polis tarafından başlatılan bir terör dalgası dururken yayın çizgimiz işçi ve emekçileri bu konuda bilgilendirmeyi, salt kendi gündemlerimizi değil toplumu ilgilendiren konulara devrimci bir göz ile bakmayı gerektirir. Yaptığımız da budur.

Dahası bizim devrimci bir bakış ile yansıttığımız haberleri, düzen basını kirli bir dil ile yansıtmış ancak düzen mahkemeleri hiç de bu yayınlara yasak koymamıştır. Bu da göstermektedir ki sorun salt yayınlanan veriler değil, bunların hangi bakış açısı ile yansıtıldığıdır.

Son olarak ise yapılan bu yasaklamaların, ne anlam taşıdığından bahsetmek gerekiyor. Kuşkusuz ki saldırı aslında yalnızca muhalefetin basın ayağını kapsamıyor. Daha çok, düzen karşıtı çalışmayı hedef alıyor. Gazetemizin toplatılması da buradan bakıldığında bir yere oturuyor. Zira Kızıl Bayrak, devrimci-sosyalist çizgide 18 yıldır yayın hayatını sürdüren bir gazete. Yani saldırı sadece toplumun bilgilendirilmesini değil, bütün olarak aydınlanmasını, örgütlenmesini ve hareket etmesini engellemeyi amaçlıyor.

Haber alma hakkı ise, bugünün Türkiye'si'nde soyut bir hak değil, yıllardır ödenen bedellerle kazanılmış bir özgür basın geleneğinin parçası olarak ele aldığımızda doğru bir yere oturuyor. Örneğin gazetemiz bugüne kadar gördüğü tüm baskılara, bürolarının basılmasına, çalışanlarının kaçırılmasına-tutuklanmasına ve yayın yasaklarına rağmen çizgisini sürdürmekte ısrarcı olduğundan haber alma hakkı da savunulmuş oluyor. Bu durum bütün olarak ilerici ve sol güçler için, Kürt basını için geçerli. Ve bu güçler iradelerini koruduğu, düzen icazetine sığmadığı, sözünü sakınmadan söyleyerek sermayeyi hedefe çaktığı sürece haber alma hakkından söz etmeyi sürdüreceğiz. Aksi halde böyle bir hakkın bir anlamı kalmaz.

İlginiz için teşekkür ediyor, çalışmalarınızda başarılar diliyoruz

Kızıl Bayrak
19 Eylül 2012

Sınıfın, devrimin, sosyalizmin sesi olmayı sürdüreceğiz!

Gazetemiz Sosyalizm İçin Kızıl Bayrak'ın 14 Eylül 2012 tarihli 4. (37) sayısı hakkında mahkemece elkoyma kararı verildi. Karara gerekçe olarak ise gazetemizin İbrahim Çuhadar ile ilgili yayınladığı yazı ve haberler gösterildi.

Gazetemizin 14 Eylül 2012 tarihli 4. (37) sayısı hakkında TMK 10. Maddesi ile görevli İstanbul 1 No'lu Hakimliği tarafından çıkarılan elkoyma kararı 17 Eylül günü gazetemizin merkez bürosuna ulaştı.

Yapılan tebligatta toplatma gerekçesi olarak "3713 sayılı Terörle Mücadele Yasasının 6/2 ve 7/2 Maddelerinde düzenlenen "yasadışı örgüt propagandası", "terör örgütünün açıklamalarını yayınlamak", "suç ve suçluyu övmek" gösterildi. Ayrıca gazetenin 14/09/2012 tarihli sayısına 5187 sayılı Basın Kanununun 25/2 maddesi gereğince el konulacağı bildirildi.

İddia edilen suça gerekçe gösterilen yazıların ise Kızıl Bayrak'ın 4. (37) sayısında 8. sayfasında yer alan yazılar olduğu tebligatta bildirildi. Gazetemizin 8. sayfasında yer alan yazı ve haberler, DHKC'nin Gazi Karakolu'na yönelik eyleminin haberi, DHKC'nin ilgili açıklamasının İbrahim Çuhadar'a dair bölümü ve polisin yayınladığı infaz listesi ile ilgili bir teşhir yazısıdır.

Sermaye devletini rahatsız eden, bir kez daha sosyalist basının gerçekleri okura sunması ve devrimcilerin sesini kitlelere taşımasıdır. Kirli propagandaya sarılarak infaz listeleri yayınlayan, devrimciler hakkında türlü kirli propagandayı yayan ve cenazelerini almak isteyen ailelere dahi vahşice saldıran devlet, kuşkusuz ki devrimci basından rahatsız olmakta ve türlü yöntemlerle sesimizi kısımaya çalışmaktadır.

Ancak bugüne kadar ne devrimci basın, ne de özel olarak gazetemiz Kızıl Bayrak böylesi saldırılara pabuç bırakmamıştır.

Buradan bir kez daha yineliyoruz;
Sınıfın, devrimin, sosyalizmin sesi olmayı sürdüreceğiz;

Devrimci eylemi sayfalarımıza taşımaktan, devrim şehitlerine sahip çıkmaktan vazgeçmeyeceğiz;
Polis terörünü, kirli komploları, sermaye devletinin kirli yüzünü teşhir etmekte ısrarımızı sürdüreceğiz.

Susmadık, susmayacağız!

Kızıl Bayrak
17 Eylül 2012

4+4+4 karanlığına karşı binler Ankara'da buluştu!

“Piyasacı-dinci-gerici karanlığa geçit yok!”

AKP'nin eğitim alanında uygulamaya koyduğu gerici, piyasacı, ırkçı, cinsiyetçi 4+4+4 saldırısına karşı başta eğitim emekçileri olmak üzere binlerce emekçi 15 Eylül günü Ankara'da buluştu.

Eğitim Sen tarafından örgütlenen mitinge, başta KESK'e bağlı sendikalar olmak üzere ilerici ve devrimci güçler, demokratik kitle örgütleri, sendikalar ile sağlık meslek örgütleri katılım sağladı.

4+4+4 uygulamasının mahkum edildiği miting, AKP iktidarı eliyle tırmandırılan baskı politikalarına ve gerici ablukaya karşı önemli bir yanıt niteliğindedir. Mitingin temel gündemlerinden biri de, şu anda cezaevlerinde tutuklu bulunan KESK'li tutsaklarla dayanışmaktır. Açılan pankartlardan atılan sloganlara kadar faşist baskı ve teröre karşı mücadele kararlılığı dile getirildi. Veli derneklerinin de katılım sağladığı mitingde 4+4+4 karanlığına karşı mücadele sesleri yükseltildi.

Eğitim Sen ve KESK'e bağlı sendikalar, Hipodrom önünde toplanarak alfabetik sırayla kortej oluşturdular.

Aralarında BDSP'nin de bulunduğu devrimci ve ilerici örgütlerse Ankara Garı önünde toplandılar. KESK'e bağlı sendikalar içerisinde Eğitim Sen Ankara Şubeleri Ankara Garı önünde toplandı.

“KESK'li tutsaklar onurumuzdur!”

Eğitim Sen kolunun temel gündemlerinden biri KESK'li tutsaklar oldu. Kortejlerin en önünde KESK'li tutsakların fotoğraflarının ve isimlerinin bulunduğu flamalar taşındı. “Beyinler özgür bedenler tutsak” yazılı büyük boy flamalar kortejin en önünde yer aldı. “KESK'li tutsaklar onurumuzdur!” sloganı kortejlerden sıkça yükseldi.

Kortejlerin en önünde ise “4+4+4'ün yaratacağı sorunlara karşı geleceğimiz için eşit, parasız, bilimsel, demokratik anadilde nitelikli eğitim istiyoruz” şiarlı Eğitim Sen pankartı taşındı. Onun arkasında Eğitim Sen Genel Merkezi imzalı pankart ve Genç Eğitimciler yürüdü. Bu pankartların hemen ardında ise Eğitim Sen Adana Şube'den başlamak üzere şube pankartları sıralandı.

Türkiye'nin dört bir yanından yaygın bir katılımın göze çarptığı Eğitim Sen kortejinde Kürt illerinden gelen şubeler anadilde eğitim talebini öne çıkardılar.

Bu kolda Hatay Eğitim Sen ile birlikte gelen “Suriye'ye Emperyalist Müdahaleye Hayır Platformu” da yer aldı.

Eğitim Sen şubelerinin ardından ise KESK ve bağlı sendikaların kortejleri, DİSK, TMMOB, TTB ile çeşitli ilerici güçler sıralandılar.

DİSK'e bağlı sendikaların genel olarak ilgi göstermediği mitingde Dev Sağlık-İş üyesi işçiler ile az sayıda Genel-İş üyesi işçinin DİSK pankartı arkasındaki katılımı dikkat çekti. Dev Sağlık-İş kortejini ise Enerji Sen üyesi işçilerin açtığı pankart takip etti. Mitinge işçi sendikaları açısından en

dikkate değer katılım bu üç sendikanın yanı sıra işten atılan Hava-İş üyesi THY işçilerinden geldi. TMMOB'ye bağlı odalar yaklaşık 150 kişilik bir katılımı mitingde yer alırken TTB ise sınırlı bir katılım sağladı.

“Piyasacı-dinci-gerici karanlığa geçit yok!”

Komünistler de ilerici ve devrimci kurumlar ile birlikte mitingde katılım gösterdiler. “Piyasacı-dinci-gerici karanlığa geçit yok! / BDSP” ve “Emperyalist savaşa, ırkçı faşist saldırganlığa karşı Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!/Bijî yekîtiya karkeran, biratîya gelan!” pankartlarının ve BDSP flamalarının taşındığı kortejde AKP karanlığı ile birlikte kapitalist düzeni hedef alan sloganlar öne çıktı.

Genç komünistler ise alanda “Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim sosyalizmde! / Ekim Gençliği - DLB” pankartı ve dövizleriyle yer aldılar. Ayrıca, yürüyüş ve alanda ise Kızıl Bayrak gazetesinin satışı yapıldı.

Diğer gençlik örgütleri de mitingde katılım sağladı. Gençlik Muhalefeti, Öğrenci Kolektifleri, Dev Lis, LÖB, Liseli Kıvılcım, Öğrenci Dayanışması ve Genç Sen de mitingde yerlerini aldılar. İlerici ve devrimci güçler içerisinde en kitlesel katılımı ise Halkevleri Eğitim

15 Eylül 2012 | Ankara

15 Eylül 2012 | Ankara

Hakkı Meclisi, ÖDP ve TKP sağladılar.

Fenerbahçe Sol Açık, Galatasaray Tek Yumruk, Beleştepe Beşiktaş Grubu'nun da aralarında bulunduğu taraftar grupları formaları ve renkli görünüşleriyle dikkat çektiler.

BDSP'nin yürüdüğü kolda HDK bileşenleri, Halkevleri, Aka-Der, DHF, PSAKD, TKP 1920, ÖDP, ODAK, Mücadele Birliği, EHP, Devrimci Hareket ve DDSB yer aldı.

Dev-Lis'liler alana giriş sırasında polisin üst araması yapmasına izin vermedi. Polis gözyaşartıcı gazla saldırdı. Dev-Lis'liler polise flamlalarla karşılık verirken Eğitim Sen'lilerin araya girmesi ile gerginlik yatıştırıldı.

BDSP kortejini çekmeye çalışan sivil polisler müdahale edilerek görüntü almaları engellendi.

“4+4+4’e hayır!”

Miting programı saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşu sırasında Efe Boz'un annesinin mesajı okundu.

4+4+4 eğitim sisteminin teşhir edildiği konuşma kitle tarafından öfkeyle karşılandı.

Alandaki binlerce kişi ellerini havaya kaldırarak “4+4+4’e hayır!” dedi. Gericici uygulamanın başlıkları alandaki binler tarafından “hayır” denilerek protesto edildi.

Eğitim Sen Genel Başkanı **Ünsal Yıldız**, alandaki binlerce kişiyi ve cezaevlerinde bulunan 68 KESK'li tutsağı selamladı.

Yıldız, onbinlerce insanın gözaltına alınmasının değişim diye yapıldığını söyledi.

4 Ekim'de tutuklu KESK'lilerin Ankara'da görülecek duruşmasına çağrı yaparak “Bu arkadaşlarımız üzerinden tüm topluma gözdağı veriliyor. AKP'ye boyun eğmeyeceğiz. AKP'ye teslim olmayacağız” dedi.

Yıldız, bu meydanda gösterilen anlamlı tepkinin okulların açılmasından itibaren okullarda, mahallelerde, işyerlerinde yürütülecek çalışmaların başlangıcı olacağını ifade etti.

Yıldız'ın konuşmasının ardından dinci-gerici partinin şefi Tayyip Erdoğan'ın çocuklarını okula göndermeyen veliler için “çocuklarını geri zekalı yerine koyuyorlar” ifadelerini kullandığı konuşması ekrandan izletildi.

“KESK’e sahip çıkacağız”

Eğitim Sen Kadın Sekreteri Sakine Eser Yılmaz'ın cezaevinden gönderdiği mesajın okunmasının ardından KESK Genel Başkanı Lami Özgen söz aldı.

“AKP hükümetinin politikalarına karşı durmaya devam edeceğiz” diyen Özgen sözlerine şöyle devam etti: “İçerde yürüyen 30 yıllık bir savaş var. AKP hükümeti geliştirdiği güvenlikçi politikalar nedeniyle derinleştirdiği savaşın üzerini örtmeye çalışıyor.

İçerde devam eden savaşa dur diyoruz. Sokaktaki duruşumuzun AKP'yi korkuttuğunu biliyoruz. Siyasi operasyonlarla önümüzü keseceğini zannediyor. Biz söz verdik, asla ve asla onurumuzu çiğnetmeyeceğiz. KESK'e sahip çıkacağız.”

Özgen, tüm kesimleri AKP hükümetinin politikalarına karşı mücadele etmeye çağırdı.

Özgen'in konuşmasının ardından AKP Muğla Milletvekili ile Ömer Dinçer'in açıklamaları ekrandan kitleye dinletildi. Bu konuşmalar alandaki kalabalık tarafından yuhalandı.

“Hukuka aykırılık çocuklarınızı okula göndermeyin demekse suç işlemeye devam ediyoruz” denildi.

Miting programı Moğollar konseri ile son buldu.

Kızıl Bayrak / Ankara

Kamu emekçileri: Mücadele yükseltilmeli!

4+4+4 karanlığına karşı gerçekleştirilen Ankara mitingine katılan kamu emekçilerinin görüşlerini aldık.

Kasım Birtek (Eğitim Sen Diyarbakır Şube Başkanı): Herkesin bildiği gibi bizim de dert+dert+dert dediğimiz 4+4+4'le karşı karşıyayız. Bu yasanın gerek hazırlanırken hükümetin takındığı tavır gerek sonrasında tavrı anti demokratiktir. İlgili çevrelerle görüşülmeden çıkarılan bir yasadır. Dolayısıyla bu yasa geri çekilene kadar mücadele edeceğimizi belirtmek istiyorum. Tabii ki cinsiyetçidir. Sistemin kendisi de cinsiyetçidir. Lise çağındaki kızların uzaktan eğitim görmesiyle birlikte cinsiyetçiliği açığa çıkıyor. İrkçidir. Anadilde eğitim hakkı tanınmadığı için ve daha erken yaşlarda asimilasyona okullarda başlatacağı için ırkçidir. Eski ırkçı tutum katmerlenerek devam ediyor. Bunun ötesinde fiziksel, ruhsal olarak çocukları etkileyecektir. Çocukların zihin gelişimine paralel olarak okul yaşı tespit edilmemiş, zihin gelişiminin daha önce başlatılan bir eğitim var. Ruhsal durumunun bozulması mümkün. Açıkçası 60 aylık çocukların okula gönderilmesiyle yalnızca ezber yönü gelişiyor.

Bu da hafızlar geliştirme amaçlıdır. Bunun dışında alt yapıyı oturtmak için alım-satım işleri var. Bunlarla ilgili Kamu İhale Kanunları'nın işlenmez duruma getirilmesi söz konusu. Dolayısıyla yandaşa peşkeş çekiliyor. Topyekün bir saldırıyla karşı karşıyayız. Biz başından beri söylüyoruz. Dünyanın en iyi sitemini de getirseniz yine anadilde eğitim olmadığı sürece çocuğun psikolojisi bakımından, pedagojisi bakımından çok da doğru bir şey olmaz. Başarılı bir sistem de ortaya çıkmaz. İlk önce anadilde eğitim sonra bunun bilimsel laik temellere oturtularak verilmesi gerekir.

Oldu bittiye pabuç bırakmayacağız! Yasayı çıkardık artık kafamız rahat diyemeyecekler. Bu yasa herkesi mağdur etmiş durumda. Dolayısıyla önemli bir muhalif potansiyel açığa çıkmış bulunuyor. Bunu değerlendirdiğimiz takdirde AKP faşizmine geri adım attırması olacağız.

Arif Ekinci (Eğitim Sen İstanbul 6 No'lu Şube / İstanbul Üniversitesi İşyeri Temsilcisi):

Üniversitelerde çalışan kamu emekçileri olarak saldırının sadece ırkçı-gerici eğitim dönüşümü olduğunu düşünmüyoruz. İlerleyen dönemlerde sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda çocuk işçiliğinin önünün açılacağını düşünüyoruz. İleriki dönemlerde sanayiide yaşanacak olan açığın meslek liseleriyle çözülmek isteneceğini ve çocuk işçilerle dengeleneceğini düşünüyorum. Böyle bir süreçte mücadelenin daha da yükseltilmesi gerekiyor.

Bu sorun tek başına eğitim emekçilerinin sorunu değil. Eğitim emekçilerini, velileri, öğrencileri, siyasi örgütlerini de kapsayan bir durum. Bu yüzden önümüzdeki süreçte sokakları boş bırakmamalıyız.

Rıdvan Aydın (Eğitim Sen Ağrı Şube Başkanı): Bu eğitim sistemi özellikle asimilasyonu ön plana çıkartıyor. Doğu ve Güneydoğu'da küçük yaşlarda çocukları okula alıp asimilasyonu daha da hızlandırması nedeniyle bu sisteme karşıyız.

Lokman Babat (Eğitim Sen Siirt Şubesi / Kurtalan Temsilcisi): AKP hükümetinin önce sağlıkta şimdi de eğitimde yapmış olduğu paralı sistemdir. Bu yasayla tamamen hayata geçiyor. Bunu halka anlatmanın yolu alanlara çıkmaktır. Ama bunu en iyi yaşayarak anlayacağız. Eğitimde önümüzdeki hafta pazartesiden itibaren veliler bunu çok iyi anlayacaktır. Bizim neye karşı çıktığımızı, neye direndiğimizi anlayacaklar.

Çünkü adım adım paralı eğitime gidiyoruz. Dershaneler kapatılıp özel okullara çevriliyor. 4+4+4 sistemi zaten tamamen batık bir sistem. Bunun sonucunu pazartesiden sonra veliler görüp bizi anlayacaklardır. Bu mücedeleyle eğitim emekçisi olduğum günden beri sürdürüyorum. Sonuna kadar da hep sürdüreceğiz. Karanlığa karşı Eğitim Sen güneşi hep aydınlatacaktır.

Eğitim Sen Muğla Şube / Fethiye'den işyeri temsilcisi (Mahir Çoksusamış): Eğitimin üç ayağı olan öğretmen, veli, öğrenci ayağı hiçbir ihtiyaç analizi yapılmadan, AKP'nin kendi kafasından çıkardığı bir yasan ve bunu eğitim bilimleri uzmanlarına danışmadan, öğretmenlere, velilere danışmadan yaptı. Sadece eğitimi piyasalaştırmaya çalışan, çocuk işçiler yaratmaya çalışan, eğitimi daha fazla sömürü çarkı olarak kullanmaya çalışan 4+4+4'ü kabul etmedik. Yasayı geçirmiş olabilirler ama bu bizim kabul ettiğimiz anlamına gelmiyor. Yine alanlardayız. Yine alanlarda olacağız! Yasayı geçirmekle bizden kurtulamayacaklar. Bu yasanın da geri çekilmesi gerektiğini artık velilere de anlatabildik. Artık veliler de bu mücadelenin bir ayağı oldular. Alanlarda velilerle de buluşabiliyoruz. Daha geniş kitlelere yayacağız. Veliler, asıl sıkıntılar yaşanmaya başlayınca daha çok mücadele edeceklerdir. Bu yasanın mutlaka geri çekileceğini düşünüyoruz.

Belal Derin (Eğitim Sen Rize Şube / İşyeri Temsilcisi): Bugün çocuklarımız için alanlardayız. Ben lisede görevliyim. Bu en alttan en üste kadar herkesi etkileyen bir süreç. Umuyorum bir umut var. Onlar çok kararlı ama biz de çok inatçıyız. Bu davanın lehimize sonuçlanacağını düşünüyoruz. Eylemler daha kitlesel olmalı.

Zeynep Taştan: (SES Adıyaman Şube üyesi): Gidişat hiç iyi değil. Sonumuz islam cumhuriyeti. Çocuğum 5,5 yaşında ve biz de bu sorunu yaşıyoruz. Biz de buna karşı mücadele etmeliyiz. Herkes tepkisini koymalı. Ama insanlar belirli bir düzende tepki koymamaya alışmışlar.

Kızıl Bayrak / Ankara

İşkence, yalan, manipülasyon...

Polis kirli senaryolarını sürdürüyor!

Gazi Karakolu'na yönelik bombalı eylemin ardından sermaye devleti işkence, manipülasyon ve kirli propagandayı devreye soktu. Çuhadar'ın cenazesini almak için Adli Tıp önünde bekleyen kitleye yönelik saldırı ve işkenceli gözaltıyı burjuva basın eliyle yürütülen kirli propaganda izledi. İnfaz listeleri ise adeta yeni katliamlara çağrı amacı taşıyordu.

“İnfaz listesi” yalanlandı!

Devlet, “İstanbul’u kana bulayacak canlı bombalar” adı altında bir liste yayınlamıştı. Baştan sona provokatif amaçlı “infaz listesi”nde yer alan iki kişi 12 Eylül’de bir basın toplantısı düzenleyerek kirli senaryoyu teşhir etti. Listede yer alan iki üniversite öğrencisinin Çağdaş Hukukçular Derneği avukatları ile birlikte yaptıkları basın toplantısı kirli provokasyonun gerçek yüzünü de teşhir etti.

Kocaeli Üniversitesi öğrencisi Elif Sultan Kalsın ve Elazığ Fırat Üniversitesi öğrencisi Harran Aydın gerçekleştirdikleri basın toplantısı ile hedef gösterildiklerini ve kendilerine karşı komplo kurulduğunu belirterek suç duyurusunda bulunacaklarını ifade ettiler.

Açıklamanın da etkisiyle toplumda ortaya çıkan tepkinin ardından İstanbul Emniyet Müdürlüğü tarafından yapılan yazılı açıklamada listenin kendileri tarafından hazırlanmadığı iddia edildi. Ancak polis, listeyi yalanlarken de devrimcilere saldırmayı sürdürdü. Devrimci örgütlerin suç duyurusunda bulunarak kamuoyunu yanıltmaya çalıştığı yönünde iddiaların bulunduğu açıklamada polise yönelik bir eylemin ardından Gazi Mahallesi'nde katledilen Hasan Selim Gönen ile yaralı olarak yakalanan Sultan Işıklı hakkında aileler tarafından yapılan açıklamalar da bunun bir parçası olarak gösterilmeye çalışıldı.

Gönen ve Işıklı'nın üzerinden çıkan sahte kimlik,

kıyafet gibi şeyleri örnek göstererek katliamını meşrulaştırmaya çalışan polis, iki devrimcinin çatışmanın ardından yaralı olarak hastaneye kaldırılması ile “yaşam haklarının korunmasına azami özen gösterildiği” yalanını ileri sürdü.

Polis mağdur olmuş(!)

Tepkiler üzerine polis bir açıklama yaparak işkence iddialarını “yalanladı!” Ancak gerek yalanlama üslubu gerekse içeriği, yapılan açıklamanın yalanlamadan çok gözdağı verme ve meşrulaştırma kaygısı güttüğünü ortaya koydu.

Polis saldırısı ile gözaltına alınan Grup Yorum solisti Selma Altun, polisin gözaltında uyguladığı işkence nedeniyle duyma kaybı yaşamıştı. Polis tarafından yapılan açıklamada Altun'daki duyma kaybının “normal olduğu”, saldırıda asıl zarar görenlerin çevik kuvvet polisleri olduğu iddia edildi.

Ayrıca, polis Selma Altun'un İbrahim Çuhadar'la yana yürürken çekilmiş fotoğraflarını basına servis etti. Bununla, Altun'un “işkenceyi hakettiği” mesajı vermeye çalıştı.

Burjuva basından kirli propaganda

Burjuva basın kaynağı belli olmayan ve asılsız haberler yapmaktan geri durmadı. Eylemin ardından polisin onlarca evi bastığını iddia ederek “güçlü polis” imajını korumaya çalıştı.

Devrimci eylemlerde “hayattan beklentisi kalmamış” sempatanların ya da kanser hastalarının kullanıldığı iddia edilen haberlerde devrimcilerin adanmışlığı ve fedakarlığı karalanmaya çalışıldı.

Kirli teoriler de üreten burjuva basın, Antep'teki patlamayı da DHKP-C'nin yaptığı, “örgütün artık PKK'nin taşeronu olarak çalıştığı” senaryolarını yazdı.

Yürüyüş dergisine toplatma

Bağımsızlık Demokrasi ve Sosyalizm için Yürüyüş dergisinin 330. sayısı hakkında toplatma kararı verildi. Yazılı bir açıklama ile duruma tepki gösteren Yürüyüş dergisinin açıklamasında şu ifadeler yer aldı: “Biz hiçbir zaman ne bu devleti, ne de AKP’yi ne de onların ordusunu, polisini, yargısını, herhangi bir kurumunu, övmedik, eğer bunu yapmış olsaydık işte o zaman, suçu ve suçluyu över, biz de gayri meşru konumuna düşer, ezilen halklara karşı düşmanlaşırdık. Bundan dolayı AKP’nin yargısının bu iddiası en az kendileri kadar gayri meşru ve yalandır. Örgüt mü? Örgütlü olmak haktır. Her zaman örgütlü olacağız. Ve örgütlü olmanın önemine ve gerekliliğine saygılarımızda yer vereceğiz.”

İbrahim Çuhadar sonsuzluğa uğurlandı...

Gazi Karakolu'na yönelik bombalı eylemde şehit düşen İbrahim Çuhadar, 16 Eylül günü sonsuzluğa uğurlandı.

Çuhadar'ı ölümsüzlüğe uğurlamak için Gazi Cemevi'nde toplanan kitle kızıl sancak ve resimler taşıyarak sloganlar attı.

Cemevindeki tören bittikten sonra, kapıda kızıl flamalarla insan koridoru oluşturuldu. DHKC bayrağına sarılı tabut omuzlarda taşınarak kızıl bayrakların içinden yola çıkarıldı.

Gazi Mahallesi'nde bulunan ana cadde trafiğe kapatılarak kortejler oluşturuldu. Kızıl bayraklardan oluşan kortejle Gazi Mezarlığı'na kadar yüründü.

Polisin Gazi Karakolu'na yoğun bir yığınak yaptığı cenaze töreninde, eylem boyunca panzerler ve çevik kuvvet ekipleri hazır bekledi.

Mezarlığa gelindiğinde, öncelikle defin işlemi yapıldı. Ardından saygı duruşu yapılarak, konuşma gerçekleştirildi. Halk Cephesi adına yapılan açıklamada, İbrahim Çuhadar'ın yaşamını çeşitli işlerde çalışarak sürdürdüğü sırada, '92 yılında devrimci mücadele ile tanıştığı söylendi. '94'te tutuklanan Çuhadar'ın 10 yıl tutsaklık dönemi yaşadığı vurgulandı. 2004'te tahliye olan Çuhadar'ın hapisane sonrası mücadeleye devam ettiği ve bir çok alanda görevler üstlendiği ifade edildi.

Açıklamada polis terörünün yaygınlığı vurgulanarak polis katliamlarının arttığı, yargının da polisi koruyarak bu duruma zemin hazırladığı belirtildi. Polisin burjuva medyaya servis ettiği resim ve haberlerle devrimcilerin hedef haline getirildiğine dikkat çekilen açıklamada, sorulmadık hiçbir hesabın bırakılmayacağı ifade edildi.

Eyleme BDSP, BDP, DHF, ESP, PDD ve Partizan destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Darp, işkence, gözaltı, tutuklama!

İbrahim Çuhadar'ın cenazesini almak için Adli Tıp önünde toplanan TAYAD'lılara polis saldırdı.

TAYAD'lıların toplanmasına ve "İbrahim Çuhadar ölümdür" sloganlarına tahammül edemeyen polis ise biber gazı ve tazyikli su ile TAYAD'lı ailelere saldırdı. 5 kişiyi gözaltına aldı. Ancak TAYAD'lı Aileler cenazeyi alacaklarını kararlılıkla belirttikten sonra bekleyişlerini sürdürdüler. Takip eden iki gün boyunca da polisin saldırıları sürdü ve son olarak aralarında Grup Yorum üyelerinin ve BDSP'lilerin de olduğu kitleye polis vahşice saldırdı ve 21 kişiyi gözaltına aldı.

Saldırı sırasında çok sayıda kişi darp edilirken işkence otobüste de sürdü. Saldırıların sonucunda çok sayıda kişi yaralandı. Grup Yorum'un solisti Selma Altun'ın ise kulak zarı yırtıldı.

Gözaltına alınanlar 17 Eylül'de savcılığa çıkarıldılar ve 17'si tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edildi. 17 kişiden 8'i mahkemeye tutuklanırken 9 kişi hakkında “konut terk etme yasağı” cezası verildi. Mahkemede Yürüyüş muhabiri Musa Kurt için “polislerin fotoğrafını çekmek” gerekçesiyle tutuklama kararı çıkarıldı.

Sömürünün diğer adı: Zam!

17 Eylül'de Maliye Bakanlığı, 2012 Temmuz Ağustos ayı itibari ile bütçe rakamlarını açıkladı. Bütçede geçen yılın aynı ayına göre 8,5 milyar lira daha fazla açık ortaya çıkıyor. Kendi başına sorun bu bütçe açıklarının oluşması değil. Sermaye devletinin bütçe üzerinden ortaya saçılan kirli yüzüdür. Bütçenin açıklanmasının ardından ise bu açığın kapatılması için hükümetin büyük bir zam paketi hazırlığı içinde olduğu haberleri ortaya çıktı. Kendi yarattığı krizin içerisinde debelenen kapitalizm, zamlarla bu krizin faturasını ve savaş hazırlıklarının bedelini işçi ve emekçilerin sırtına yüklemeye hazırlanıyor. Son bir ay içerisinde petrol ürünlerine iki kere olmak üzere, birçok maddeye zamlar yapıldı. Bunlarla yetinmeyen sermaye devleti, işçi sınıfının ve emekçilerin sessizliğini de fırsat bilerek bu saldırıyı büyütürken sürdürmeyi planlıyor.

Zamlar sömürünün arttırılması, savaşa hazırlığın göstergesidir

Bütçe harcamaları bölümünde personel giderleri, SSK prim giderleri, faiz giderleri, sosyal yardımlar vb. giderler sıralanıyor. Ardından gelir maddeleri olarak KDV, ÖTV, gelir vergileri vb. ifade ediliyor. Ve bunların az olduğu vurgulanıyor. Bütçe açıklarının daha çok, emekçilerin maaşlarına yapılan zamlardan, ödenen SSK primlerinden ve personel giderlerinden kaynaklandığı öne çıkarılıyor.

Bugün sermaye devletinin, bütçesinde açık oluşuyorsa, bunun nedeni "Özgür Suriye Ordusu" adındaki çetelerin beslenmesi sonucudur. Devrimcilerin, işçi ve emekçilerin, Kürt halkının üzerine atılan bombaların, üzerlerine sıkılan kurşunlar için verilen paraların sonucudur. Kontrgerilla olarak kullanılan tetikçilere 'örtülü ödenek' olarak ödenen paraların sonucudur. İşçi ve emekçilerin emeği ve kanı üzerinden yaşayan sermaye sınıfına teşvik adı altında peşkeş çekilen paraların sonucudur.

Sermaye devleti oluşan bütçeyi toplumun refahı için değil, sermaye iktidarının sefil çıkarları için, sömürü üzerine kurulu olan kapitalizmin bekası için kullanmaktadır. Polise ayrılan bütçeden, Diyanet İşleri'ne kadar ayrılan bütçenin arttırılması bunun en somut göstergesidir. Silah üretimi için ayrılan pay savaş hazırlıklarını gösteren bir veridir. Her türlü vergiden, ürüne yapılacak zam açıklaması Ortadoğu'da girilecek savaşın bedelinin işçi emekçilere ödettilmesinin hazırlığıdır.

Emekçinin değil, sermayenin bütçesi

Açıklanan bütçe rakamları, daha çok yaşam koşullarının iyileşmesi için maaşlarına zam bekleyen milyonlarca işçi ve emekçiye karşı bir kalkan olarak kullanılıyor. Bütçe rakamlarının ardından yapılan zam açıklamaları, devletin işçilere ve emekçilere "bizden bir şey beklemeyin biz sizden daha çok almaya geliyoruz" mesajı adeta.

Bugün milyonlarca işçi ve emekçinin olduğu ülkemizde, yaşam için gerekli olan tüm ihtiyaçlarımızı ücret ile temin ediyoruz. Hem bu alışverişlerde, hem de aldığımız ücretin içinden vergi ödüyoruz devlete. SSK pirimlerimiz maaşlarımızdan kesiliyor. Eğitimden sağlığa, yiyecekten ulaşıma her şey ücret karşılığında alınan bir ürüne dönüşmüş durumda. Hatta yeterli parası

olmayan işçi ve emekçiler hastane kapılarında ölüyor, borç senetleriyle borçlu olarak taburcu oluyor. Kayıt ücretlerini ödeyemeyenlerin çocukları küçük yaşta ya fabrikalarda sömürü çarklarının içine giriyor, ya da sokaklarda kapitalizmin yozluğuna, çürümüşlüğüne kurban gidiyor. Sokaklarda açlıktan çöplerde buldukları yiyecekleri yiyenler, artık alıştığımız görüntüler içerisinde.

Sonuç olarak, devletten yaşamımızı sürdürmek için hiçbir kamu hizmeti ya da 'sosyal hizmet' almıyoruz. Parasıyla alıyoruz yani. Çalışarak üretiyoruz, emeğimizin sonucu verilen maaşlarla yaşamımızı sürdürmeye çalışıyoruz. Maaşlarımızın düşüklüğü, ürettiklerimizin hepsinden birer tane almaya bile yetmiyor.

Sermaye düzeninin has kalemşörleri gazete köşelerinde bütçenin gelir giderleri hakkında sayfalarca yazı yazarak, gelecek zamlara 'vatandaş' hazırlıyor. Bu da ücretli kölelik düzeninde medyanın kitleler üzerindeki rolünü en açık şekilde gösteriyor. Öyle ki, yazılarda bu açığın zamlarla kapatılmasının 'normal'liği açıktan gerekçelendirilerek savunuluyor. Oysa asgari ücret için yapılan açıklamalarla ilk 6 aylık dönemde yüzde 5.9, ikinci dönemde yüzde 6.09 olmak üzere yıllık toplamda yüzde 12.37 zamlandı. 16 yaşından büyükler 2012'nin ilk yarısında net 701 TL, ikinci yarıda 739.80 TL alıyor. Brüt asgari ücret ilk 6 ay için 886.50 lira, ikinci 6 ay için 940,50 TL olarak belirlendi. Bu tablo karşısında utanmadan bütçe açığının emekçilere verilen zamlardan olduğunu savunmaya çalışmak ve emekçilerin bu zamlarla hayatlarını daha da zorlaşacağını saklamak tam bir ikiyüzlülüktür. Dolayısıyla bütçenin toplum için kullanıldığı bayat bir yalandan ibarettir.

'Her türlü dolaylı vergi kaldırılmalı, artan oranlı gelir ve servet vergisi konulmalı'

Sonuç olarak işçi ve emekçilerin emeği ve hayatının sömürüsü üzerine kurulu olan kapitalizmde, zamlar bu sömürüyü arttırmanın sadece bir yolu. Kendi emekleri ile yaşamlarını sürdüren işçi ve emekçiler, bütçenin

gerçek sahipleridir. Fakat bu bütçe ile sermaye devleti emekçileri kapitalizmin karanlığına hapsedmek için kullanıyor. Sömürü, işsizlik, yoksulluk ve savaş yaratan sermaye iktidarının bekası için kullanıyor. Bu durum karşısında, bütçenin oluşumunda büyük bir paya sahip olan vergiler için, 'her türlü dolaylı verginin kaldırılması, artan oranlı gelir ve servet vergisinin konulması' talebi yükseltilmelidir. Bununla birlikte tüm giderlerin (sağlık, eğitim, ulaşım, barınma) kamu fonları üzerinden karşılanması talep edilmelidir.

Bizler bu taleplerle mücadeleyi sürdürmeli, fakat kalıcı ve gerçek çözümün ise sermaye iktidarının yıkılarak, yerine işçi sınıfının iktidarı ile olacağını unutmamalıyız. Her türlü talep için mücadeleyi siyasal bir sınıf hareketine dönüştürmeden, işçi sınıfının yaşamında kalıcı bir refaha ulaşılamayacağını bilmeliyiz. Fabrikalarımızda oluşturacağımız komitelerle birleşik militan bir mücadele yaratmak, önümüzdeki saldırıları durdurmanın tek yoludur. Ya insanca yaşayabileceğimiz sosyalizm için mücadele edeceğiz, ya da barbarlık sistemi kapitalizmin içerisinde çürüyerek yok olacağız.

Yapı-Yol Sen: HGS soygundur!

Yapı, Altyapı, Bayındırlık, Tapu ve Kadastro Kamu Emekçileri Sendikası (Yapı-Yol Sen) İstanbul Şubesi, otoyol ve köprülerde uygulanmaya başlayan Hızlı Geçiş Sistemi (HGS) ile otoyol ve köprülerin özelleştirilmesine ilişkin basın toplantısı düzenledi.

19 Eylül Çarşamba günü Kadıköy'deki KESK binasında düzenlenen toplantıda, köprü ve otoyolların özelleştirilmesi planları, personelin yaşadığı mağduriyet ve HGS uygulamasına ilişkin bilgilendirmede bulunuldu.

Basın toplantısında, Yapı-Yol Sen İstanbul Şubesi adına basın açıklamasını okuyan Yapı-Yol Sen İstanbul Şube Başkanı Nizamettin Orhan, şimdiye kadar köprü ve otoyolların özelleştirilmesine karşı birçok eylem ve etkinlik gerçekleştirdiklerini hatırlattı.

Orhan, Karayolları 1. Bölge Müdürlüğü bünyesinde çalışan 600 civarında gişe memurunun, her gün işlerine "bugün acaba başımıza ne gelecek" tedirginliğini yaşayarak gittiklerini belirtti.

Karayolları'ndaki özelleştirmenin 31 Ekim 2012 tarihinde yapılacağını hatırlatan Orhan, Yapı-Yol Sen olarak yapacakları eylem ve etkinliklerle karayollarının özelleştirilmesine karşı duracaklarını duyurdu.

Basın toplantısında ayrıca, köprü ve otoyolların ücretsiz olması talebi dile getirildi.

Açıklamanın ardından söz alan Yapı-Yol Sen İstanbul Şube Sekreteri Kaan Dinç ise, AKP'nin ulaştırma politikalarında yaptığı yatırımların, Türkiye'yi açık bir pazar haline getirme amacıyla yapıldığını söyledi. Dinç, KESK'e yönelik gözaltı ve tutuklamalara da dikkat çekti.

Gedik Kaynak deneyimi üzerine...

Doğru bir önderlik ile buluşmayan eylemler yenilmeye mahkumdur..

Kapitalist krizin yakıcı etkisi ile dünya kaynak bir kazana dönüşmüş durumda. Bu kazan bir anda oluşan sıcaklıktan kaynamamıştı herhalde, yılların biriktirdiği sıcaklıklar ve birikimler bir anda alev almıştı. Ortadoğu'da ve Avrupa ülkelerinde yaşanan gelişmeler, dünyada gündemlerin değişmesine neden oldu. Dünya geneline baktığımızda her bölgede halk hareketi, işçi ve emekçilerin grev eylemlilikleri devam ediyor. Emperyalist kapitalist düzen sorgulanıyor. Sistem çatırdamaya başlıyor.

Sisteme karşı gelişen öfke ve tepkiler ise yine sistemin hamleleri ile yatıştırılıyor. Akacak kanallar yaratamayan emekçilerin öfkeleri Suriye ve Libya'da olduğu gibi emperyalist efendilerin yağma savaşına dönüyor. İçeride bulunan işbirlikçi ve ajanlar devreye giriyor. Dünyanın makro ekonomideki tahlili, hiç de mikro ekonominin alanlarından uzak değil. Son olarak Gedik Kaynak fabrikasında işçilerin yaşadıkları süreç ile devam edelim.

Gedik Holding birçok alanda faaliyet yürüten bir işletme. Gedik patronları karlarına karlar katarak yeni işletmeler, üniversiteler vb. açarak her geçen gün büyüyor. Kapitalist sistemin doğası gereği bu serveti, işçilere uyguladıkları ağır sömürü koşulları sunarak, işçileri iliklerine kadar sömürerek yapıyor.

Gedik Kaynak'ta işçiler bu bezirgan saltanatına dur demek için senelerce uğraştılar. 7 yıl boyunca maaşlarına tek kuruş zam almadılar. Göstermelik sözleşmelerle senaryolar düzenlendi, tepkiler yatıştırılmaya çalışıldı. Asgari ücrete, gece gündüz mesailerle yaşamlarını sürdürmeye çalıştılar. Her şaşalı görüntünün arkasındaki gibi, o örtünün altında büyük bir sömürü cehennemi vardı. Kaynayan kazan buraları da ısıtmıştı, Gedik işçileri artık yaşamın ağırlığını kaldıramıyorlardı. Aldıkları maaş, gecelere kadar kalınan mesailer de artık artan enflasyonla birlikte kuş olmuştu. Artık bıçak kemiğe dayanmıştı.

Bu bezirgan saltanatı tek başına patronla değil sarı sendika Çelik-İş'le birlikte yürüyordu. Patronun bu uygulamalarına çanak tutmayı kendilerine görev bilmiş sermayenin işçi sınıfı içindeki ajanları ellerinden geleni de yıllarca yaptılar. Yetki sorununun olduğu sözleşme dönemlerinde göstermelik olarak yapılan sözleşmelerle patronun istediği oluyor, sendika da buradan kendine düşen payı patrone fazlasıyla alıyor. Bağlı bulunduğu konfederasyon şahsında 2012 1 Mayıs'ında Çelik-İş Sendikası'nın ve onun türevlerinin ne işe yaradığı tescillenmiştir. Yıllardır Gedik fabrikasında örgütlü bulunan Çelik-İş işçiler adına hiçbir şey yapmamıştır fabrikada, çünkü o işçilerin bir şeyler yapmaması için orada bulunuyor. Bunlar o kadar masum değil, isimlerinde sendika geçmesi onların hain-ihanetçi-işbirlikçi kimliklerini gizleyemez.

12 Eylül 1980 darbesi ile işçilere en büyük darbe temsilcilik seçimleri üzerinden yapıyor. İşçilerden söz-yetki-karar hakkı alınmış sendikanın başında bulunan ağaların insafına bırakılan bir temsilcilik seçimi oluyor. Burjuvazinin en çok korktuğu şey işçi sınıfının demokrasisidir. Orada eşit bir yaşam ve söz hakkı vardır. İşçilerin en büyük mücadeleleri de temsilcilik alanında oluyor. İşçiler kurdukları taban

örgütlülükleri ile kendi temsilcilerini fiilen seçiyor. Sendika diğer toplu sözleşmelerde %3-5 arasında bir zam alıyor, ama işçilerin iradesi %28'e imza attırıyor Gedik patronuna.

Önüme çıkan bütün duvarları yıkan, yıkıcı güç sahneye çıkıyor. Kolektif emeğin nelere kadar olacağına işçiler dahi inanmıyorlar. Tıpkı Mısır, Tunus'taki emekçiler gibi. İnatçı, inançlı birkaç işçinin başlattığı bu komite bir anda onlarca Gedik işçisini içerisine alıyor. Hiçbir şey olmaz, her şeyin bittiği yer olarak tanımlanan Gedik bir anda değişiyor. Fabrikanın çoğu aynı safa geçiyor. Toplu sözleşmede her dönem dayatılan yüzdeler katlanıyor, katlanıyor. İşçiler kendi temsilcilerini seçmek istiyorlar. Fiili olarak da kendileri hakimler zaten. Sınıf çatışması sertleşiyor.

Gedik patronu hayatının cevabını alıyor. Yılların deneyimini taşıyan Gedik patronu ve uşağı Çelik-İş daha organize bir şekilde Gedik işçilerinden hesap sormak için harekete geçiyorlar. İşçilerin birlikteliklerini parçalayamayacaklarını anladıklarında, güçten düşürmek ve korkutmak için öncülerini işten atıyor. Kontrolü kendi eline alıp gelişen tepkileri engellemeye çalışıyor. Yeni gelişmelerin önüne geçmek için tehdit ve baskı aracını daha da arttırıyor.

Gedik işçileri yaşanan bu saldırılara karşı sessiz kalmıyor, işten atılan 5 işçi arkadaşı için iş çıkışı sonrası bekleyişe geçiyor. Bu bekleyiş gece geç saatlere kadar sürüyor kararlı ve inançlı olan işçiler atılan 5 arkadaşlarını ve asıl seçtikleri temsilcilerin de içinde bulunmasına öfkeleniyorlar. Bekleyişi bitirmek işçilerin direnişlerini kırmak için patronun zor günler için beklettiği Çelik-İş devreye giriyor. İşçilerin

iradelerini kırmak için canla başla çalışıyor. Ortama karamsarlık ve iğrenç bir hava yayıyor. İşçilerin fabrika içerisinde bekleyiş içerisinde olduklarını duyan aileler, yakınlar, arkadaşlar fabrikanın önüne akın ediyor. İşçilere yapılacak saldırılar için hazırlıklı olan aileler polisin gerçekleştirebileceği herhangi bir müdahaleye karşı önlemlerini de alıp geliyor.

Hak arama mücadelesi her ne kadar üst düzeylerde yaşanmasa da işçilerin bilinçlerinde yaşanacak gelişmelere karşı nasıl mücadele edileceği çok açık. Çatışma ise çatışma. Emperyalizm yaşanan sosyal hoşnutsuzluklar üzerinden Libya'da yaşanan emekçilerin eylemini yozlaştırarak işbirlikçileri ile Libya'yı yağmaya açtı. Bugün bu Suriye üzerinden yürüyor. Gedik üzerinden Çelik-İş gibi işçi sınıfının ajanları sınıf hareketinin önüne geçmek, işçilerin dinamiklerini kendi çıkarları üzerinden kullanmaya çalışıyorlar. Bugün bu gelişmeler ışığında doğru bir önderlik altında işçi ve emekçiler ancak kurtuluşa gidebilir gerçeği karşımıza çıkıyor.

Gedik Kaynak deneyimi birçok deneyim bırakmıştır. Taban örgütlülüklerinin ne kadar önemli olduğunu tekrar göstermiştir. Her şeyden önemlisi öncüsü ile buluşamayan bir işçi eylemliliğinin sınıf içerisindeki ajanlar ve işbirlikçileri üzerinden nasıl yozlaştırıp söndürüldüğünü görmüş olduk. Tıpkı Ortadoğu'daki dinci-gerici akımların ABD-AB emperyalizmine yaptıkları uşaklık gibi. Biri makro düzeyde emperyalistlere çalışıyor, biri de mikro düzeyde Gedik kapitalistine çalışıyor. İşçi sınıfını eylemleri doğru bir önderlik ile buluşmadığı takdirde yenilmeye mahkumdur.

T. Şahin

Patrondan "dolaysız" iş cinayeti

Her gün sayısı artan iş cinayetlerine Samsun'da bir yenisi eklendi. Ancak bu kez cinayeti farklı kılan ihmal ya da "kaza" değil doğrudan patron tarafından işlenmiş olmasıydı. Mobilya imalathanesi patronu, ücret alacağını isteyen işçisini silahla vurarak öldürdü.

Samsun Tekkeköy'de 19 Mayıs Sanayi Sitesi'nde mobilya imalathanesi bulunan Ahmet Tıknaçoğlu, işçi Salim Gümüştekin'i 20 gün kadar önce işten çıkardı. İşten çıkarılan Gümüştekin ücretini de alamadı ve 300 TL kadar parası patrone kaldı.

20 gündür ücretini alamayan Gümüştekin, eski işyerine gelerek alacağını istedi. Ancak patron Tıknaçoğlu bir kez daha ücreti vermedi. Gümüştekin'in ısrarı üzerine ise Tıknaçoğlu ruhsatsız silahını çekip Selim Gümüştekin'i kafasından vurdu. Gümüştekin olay yerinde hayatını kaybetti. Pişman olduğunu belirten patron Tıknaçoğlu ise nöbetçi mahkemece tutuklanarak cezaevine gönderildi.

“Haklarımızı alana kadar direneceğiz!”

Cankurtaran Holding'e bağlı Güven Elektrik fabrikasında tazminat hakları gasp edilen Birleşik Metal-İş üyesi işçiler 10 gündür tazminatlarını almak için direniyorlar.

15 Ağustos'ta ödenmesi gereken ilk taksit ödenmeyince işçiler fabrikayı bastı ve haklarını istediler fakat patron tarafından bir adım atılmayınca Karaköy'deki Cankurtaran Holding'i işgal ettiler. 10 gündür Şişli Bomonti önünde direnişe geçen işçiler tazminatlarını alana kadar direnişlerini sürdüreceklerini ifade ediyorlar. Güven Elektrik işçileri ile direniş süreci üzerine konuştuk...

- Sendikalaşma sürecinizden ve çalışma koşullarınızdan bahsedebilir misiniz?

Hüseyin Kuruel (14 yıllık Güven Elektrik işçisi): 2005 yılında sendikalaştık. İlk olarak Türk Metal'e gittik. Türk Metal bizi sattı. 176 kişi o dönem işten atıldı. Ücretlerimiz düşüktü, yemekler kötüydü, sosyal haklarımız yoktu. Bu yüzden sendikalaşmak istedik. 2006 yılında Birleşik Metal'de örgütlendik. Sendika 2009'da girdi ve TİS yapıldı. Bu süreçten sonra sosyal haklarımız oldu. İşçilere davranışlar değişti.

Gülten Taştan (İşyeri temsilcisi): İşçilerden biri sendikayla iletişime geçti, sendikalaşma çalışması başladı. İlk başta 500 kişiydi bu süreçte istifa edenler oldu ve 3-4 yıl içinde işten çıkartmalar oldu. Çalışma koşulları kötüydü ve işçilere asgari ücret veriliyordu. Sendikalaştıktan sonra ücretlerde iyileştirme yapıldı. Patron fabrikayı Çorlu'ya taşımak istedi, işçileri de Çorlu'ya götürmek istediğini söyledi fakat sonra sözünden döndü. Tazminatları vereceğini söyledi gene sözünde durmadı. Sendikalaşma döneminde yönetim aynı değildi. Sürekli söz verdiler ama yine sözlerini tutmadılar.

Nurten Muştı (7 yıllık Güven Elektrik işçisi): Sendikalaşmadan önce konuşma hakkımız bile yoktu. Sendikalaşmak için baya eziyet çektik. O dönemde eylemlerimiz oldu. Sendika geldikten sonra daha rahattık. Ama patron hiçbir zaman verdiği sözleri tutmadı.

- Direnişinizin talepleri nelerdir? Direnişinizden ve planlarınızdan bahsedebilir misiniz?

Hüseyin Kuruel: Geçtiğimiz TİS'in ardından iş yerinin kapatılacağı söylendi. Borcu olduğu için patron fabrikayı sattı. Bizimle de tazminatlarımız için 13 taksit yapıldı. İlk taksitin 15 Ağustos'ta ödenmesi

gerekiyordu. 2 taksit geçti ama ödeme yapılmadı. Biz de bunun üzerine direnişe başladık. Paramızın ödenmesini istiyoruz.

Gülten Taştan: İnsanların özlük hakkı olan tazminatımızı istiyoruz. Haklarımızı alana kadar direnişimizi sürdüreceğiz, sözlerinde durmalarını istiyoruz. Dava sürecini bekliyoruz.

Serhat Kaya (10 yıllık Güven Elektrik işçisi): Alınımızın teri olan tazminatlarımızı istiyoruz. Bundan sonra adalet varsa yerini bulmalı. Hakkımızı arayacağız.

Aynur Çubuk (17 yıllık Güven Elektrik işçisi): Tazminatlarımızı talep ediyoruz. Paraları var ama vermiyorlar. Yalan söylüyorlar. Taksitle vereceğiz dediler, ödemediler. Vicdanları olsa böyle yapmazlardı. Utanmasalar aç kaldık diyecekler.

Nurten Muştı: Paramızı almak istiyoruz. Ama süreç iyi gitmiyor. Sayımız giderek azalıyor. Eşim gece çalışıyor, gündüz de ek işe gidiyor servisçilik yapıyor. Direniş uzun süreceğe benziyor, ne olacak bilemiyorum.

- Farklı farklı iş kollarında direnişler devam ediyor. Diğer direnişçi işçilere yapmak istediğiniz bir çağrı var mı?

Gülten Taştan: Direnirsek bütün işçiler kazanır. Örneğin THY direnişi için dünya genelinde büyük bir grev örgütlense her şey daha kolay olur.

Serhat Kaya: Tüm direnenlerin haklarını almaları gerekiyor. Ben de diğer direnişlerle birlikte yürümeyi isterim. Aynı yıldızı taşıyoruz.

Aynur Çubuk: Diğer direnişlerden destek bekliyoruz.

Nurten Muştı: Mücadele etmeden hak almamızın imkanı yok.

- Siz işten çıkartılmış olsanız da bir metal işçisi olarak TİS süreci ile ilgili olarak ne düşünüyorsunuz? Metal işçilerine bir çağrı yapmak ister misiniz?

Hüseyin Kuruel: Bence TİS sürecinde davalarının arkasında dursunlar. Birleşik Metal grev kararı aldı. Türk Metal ise işçileri sattı. İşçiler taslak ve sözlerinin arkasında dursunlar, haklarını alsınlar. AKP'nin sendikalaşmanın önünü kesme politikalarına rağmen, sendikasız metal işçilerine de sendikalaşma çağrısı yapıyorum.

Gülten Taştan: Tüm metal işçileri hiçbir zaman yılmassınlar.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Güven Elektrik işçileri direnişte!

10 Eylül Pazartesi günü Birleşik Metal'in patronlarla yaptığı görüşmede patronun 280 işçi için 100 bin lira teklif etmesi işçiler tarafından tepkiye sebep olurken, Güven Elektrik işçileri sendikaları ile birlikte direnişe geçtiler. Güven Elektrik patronuna ait Şişli Bomonti'de bulunan Cankurtaran Holding önünde çadır kuran ve Pazartesi gününden beri direnişte olan işçiler haklarını kazanana kadar direnişlerini sürdüreceklerini belirtiyorlar.

14 Eylül Cuma günü de Güneşli'de bulunan Birleşik Metal-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube'nin örgütlü olduğu Paksan işçileri Cankurtaran Holding önünde bekleyen Güven Elektrik işçilerine destek ziyareti gerçekleştirdi.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Cengiz Makine'de mücadele sürüyor...

Geçtiğimiz hafta içerisinde işten atma saldırısının yaşandığı Cengiz Makine'da gözler sendika ile patron arasında yapılan görüşmelerde. İşçilerin ve sendikanın tutumu, bu görüşmenin sonucuna göre belirlenecek.

12 işçinin atılmasının ardından Cengiz Makine işçileri 15 Eylül Cumartesi günü fabrikayı terk etmeme eylemi gerçekleştirdiler. Eylemin yarattığı basınç ile Cengiz Makine patronu sendikayı görüşmeye çağırdı.

Kızıl Bayrak / Gebze

MİB'den mücadele çağrısı

Esenyurt Metal İşçileri Birliği (MİB), metal işçilerini grev yasağına ve kıdem tazminatı hakkının gaspına karşı örgütlenmeye ve mücadele etmeye çağırıyor.

Metal İşçileri Bülteni'nin son sayısı Birleşik Metal'in örgütlü olduğu GİMSAN ve KONVEKTA fabrikalarında çalışan işçilere ulaştırıldı. Bülten işçiler tarafından ilgi ile karşıladı. Metal işçileri ile bülten ve MİB üzerine sohbet edildi. Metal işçilerinin önümüzdeki TİS'lere nasıl hazırlanması gerektiği tartışıldı.

Beylikdüzü'nde bulunan ve Türk Metal çetesinin örgütlü olduğu Arçelik fabrikasının çevresine ise "MESS-Türk Metal yenilecek, metal işçileri kazanacak!" ve "Grev ve TİS hakkıma dokunma!" şiarlı MİB ozalitleri asıldı. Ayrıca fabrika işçilerinin güzergâhları "BOSCH işçilerinin yolundan ileri! Türk Metal çetesini yıkalım!", "Emeğimiz ve onurumuz için Türk Metal çetesini yıkalım!" ve "Geleceğimizde sahip çıkalım Türk-Metal çetesini yıkalım!" şiarlı MİB stickerleri ile donatıldı.

"Kıdem hakkıma dokunma" şiarlı MİB ozalitleri de Kıracı'ta emekçilerin geçiş güzergâhlarına yapıldı.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

Kipa işçilerinden eylem!

İngiliz sermayeli Tesco Kipa'nın İzmir Torbalı'daki depolarında çalışırken 26 Ağustos günü "küçülme" gerekçesiyle işten atılan Tez-Koop-İş Sendikası üyesi 39 işçi, 13 Eylül günü Torbalı Kipa önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. Eylemde, Kipa'nın işçi düşmanlığı teşhir edilirken Tez-Koop-İş Genel Merkezi de hedef alındı.

Cesur: Genel merkez sessiz kaldı

Basın açıklamasını işyeri temsilcisi Serkan Cesur okudu. İşten atılan 39 kişiden 30'unun sendikal faaliyet yürüten öncü işçiler olduğunu belirten Cesur, işçilerin Kipa'da örgütlenmek için 5 yıldır mücadele ettiklerini, Kipa patronunun sendikal örgütlülüğü bozma girişimlerine rağmen örgütlenmeyi başardıklarını söyledi. Kipa patronunun tehditlerine, baskılarına, sürgünlerine, psikolojik baskılarına rağmen örgütlenmede ısrar ettiklerini anlatan Cesur, amaçlarının sadece insan gibi yaşamak, insanca yaşamaya yetecek bir ücret almak olduğuna dikkat çekti.

Cesur, sendika ile Kipa arasında TİS görüşmeleri başladığı sırada patronun "küçülme" bahanesiyle örgütlü güçlerine saldırdığını ve 30 öncü işçi liderini işten çıkarmasının örgütlülüğe saldırı olduğunu vurguladı. Cesur, açıklamanın devamında Kipa patronunun saldırıları karşısında sendika genel merkezinin bir şey yapmadığını belirterek sendikal merkezi eleştirdi. Cesur, yaşanan süreci şöyle anlattı:

"Tüm bunlar yaşanırken bizi ilk olarak bağlı bulunduğumuz Tez Koop-İş Sendikası 2 No'lu Şube'nin sahiplenmesi, koruması ve harekete geçmesi gerekirken bunu önlemek için 'Kipa işçisinin içinde bulunduğu' 2 No'lu şubemizi kapatmaya çalışmış, tanımamış ve yetkisizleştirmiştir. Bu da yetmezmiş gibi söz verdikleri, internet sitelerinde ilan ettikleri 14 Eylül günü yapacakları basın açıklamasını da iptal etmiştir. Burada şu soruyu sormak istiyoruz? Sen Tez-Koop-İş Sendikası Genel Merkez Yönetimi, bugüne kadar hiçbir eylem yapmadın. Sessizliğini bozmadın, bir tane basın açıklaması kararı aldın ve onu da iptal ettin. Kime sorarak bu kararı verdin? Kimden

çekinerek, korkarak bu kararından döndün? Sen kimin tarafındasın? Açıkça görülüyor ki; Tez Koop-İş Sendikası Genel Merkezi örgütlü bir yapı oluşturmak yerine kendi yandaşlarını yaratma yarışına girmiştir, şubemizi ve bizleri by-pass etmeye kalkmıştır."

Cesur açıklamasına, işten atılan Tesco Kipa işçilerinin hem Kipa'nın bu tutumuna dur demek, hem de sendikal bürokrasiye geçit vermemek için eylem yaptıklarını söyleyerek bitirdi.

Senkromeç direnişisinden destek

Basın açıklamasının ardından bir saatlik oturma eylemine geçildi. Bu eylem esnasında Senkromeç direnişisi Muharrem Subaşı da bir konuşma yaptı. Subaşı, neden direnişe geçtiğini ve direnişte geline süreci anlattı.

Daha sonra sözü Tek Gıda-İş Sendikası Genel Başkan Danışmanı Gürsel Köse aldı. Köse, Kipa'da 9 yıldır süren bir mücadele olduğunu belirtti. İnsanca yaşanacak bir ücret için mücadele verildiğinden bahseden Köse, Kipa'nın işçi çıkarmasını eleştirdi. Kipa işçisinin, patronun bütün oyunlarını bozacağını söyleyen Köse, işçilerin yalnız olmadığını ve kazanana kadar mücadele edeceklerini vurguladı.

Eylemde söz alan eski Kipa işçisi ve sendika eski örgütlenme uzmanı Gökhan Göy ise şunları ifade etti: "26 Ağustos gününde işçiler çıkarılmaya başlandı. Sendikal faaliyetler de en ön planda olan bu 30 işçi TİS sürecine gelince neden işten çıkarıldı. Küçülme var diyorlar ama taşeron firmalarından işçi alınmaları var. Her gün en az 30 işçiye yakın taşeron işçi alınıyor. Sendika genel merkezi işten atılan işçilere sahip çıkmadı. Ve bu duruma müdahale edilmedi. İşten çıkarılan arkadaşların içinde 2 No'lu Şube tarafından seçilmiş ve Genel merkez tarafından işverene bildirilmiş sendika işyeri temsilcileri var. İlk çıkarılan işçi sendika temsilcisidir."

Eyleme BDSP, Senkromeç direnişisi Muharrem Subaşı, Bitlisliler Derneği, Deri-İş, Tek Gıda-İş, Petrol-İş Aliğa Şube başkanları, TKP, DİH, Torbalı Eğitim-Sen de destek verdi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Kipa işçileri kararlı!

Tesco Kipa'nın İzmir Torbalı'daki depolarında çalışırken "küçülme" bahanesiyle işten çıkarılan Tez-Koop-İş üyesi işçilerle konuştuk...

- Kipa'dan çıkarılma nedeniniz nedir?

Kenan Gerçek: Bizler Tesco Kipa dağıtım işçileri olarak yıl boyunca evimize bir dilim fazla eklemek götürebilmek için, sendikal olabilmek için yılmadan, usanmadan mücadele ettik. Sendikanın tüm baskı ve tehditlerine rağmen örgütlendik. İçinde bulunduğumuz bu örgütlenmenin, 2010 yılında Avrupa'nın en büyük en iyi örgütlenmesi seçilmesini sağladık. Ancak her şeyi başardığımızı sandığımız bu süreçte işten atıldık. İşten çıkarmayla ilgili bize net bir dilde ifade edilen, "iş hacminin küçülmesinden dolayı Gebze'de taşeron şirketin adına açılan deponun işimizi hafifletmesi" oldu. Bir taraftan sendikal çalışmalar döneminde öncü olan arkadaşlar işten çıkarılıyor diğer taraftan depoya taşeron işçi alınıyor. Her gün 10-15 kişi işe alınıyor. Hala yerel gazetelerde işçi alım ilanları var. 39 işçi çıkarıldı bunun 30'u sendikal faaliyetten dolayı çıkarıldı.

- Sendikal sebeplerden dolayı işten çıkarıldığınızı belirttiniz. Sendikanın bu süreçteki yaklaşımı nasıldı?

Feyzullah Yaşlak: 26 Ağustos günü çıkarıldık. 1 hafta geçtikten sonra sendikayla toplantı yaptık. Tez-Koop-İş Genel Merkez'den geldiler ve beraber toplantı yaptık. Genel Başkan Osman Gürsu ve yönetim kurulu geldi. Biz isteklerimizi bildirdik. TİS'e, atılan işçilerin geri alınması maddesinin konmasını, basın açıklaması yapılmasını ve bu açıklamayı Genel Başkan Osman Gürsu'nun yapmasını istedik. İşten çıkarılan işçilere maddi yardım yapılmasını istedik. Kipa'ların onuru olan 2 Nolu Şube'nin tanınmasını ve imkanlarının sağlanmasını istedik. Biz, bunları genel merkeze ilettik. Bunların hiçbir yapılmadı. 2 Eylül'de yaptığımız toplantıda 14 Eylül'de basın açıklaması yapılması kararlaştırılmıştı ama bu eylem için sendika hiçbir şekilde çalışma yapmadı. Bugünkü eylem için bile çalışma yapmadı. O yüzden biz de kendimiz 13 Eylül günü basın açıklamasını ve oturma eylemini planladık. 2 No'lu Şube'nin kapatılma durumu yaşanıyor ve bu kapatılma kararını mahkeme kararı ile durdurduk. 2 No'lu Şube'nin şu an yetkisi yok.

- Kipa işçileri olarak neler yapmayı planlıyorsunuz?

İşyeri Temsilcisi Serkan Cesur: 3 kişilik bir komitemiz var. Eylemlerimizin gün ve yerleri şu an için belli değil. Komite olarak daha sonra karar vereceğiz. Biz, bu eylemi örgütlerken de sadece kendi sendikamızla değil diğer sendikalarla ve kitle örgütleriyle görüştük. Biz bu eylemi bir haftada örgütledik. Bugünden sonra, yaptığımız eylemi değerlendireceğiz. Ve daha sonra eylemleri diğer Kipa önlerine taşıyacağız. Bu hafta içinde mahkeme sürecine başlayacağız.

- Son olarak söylemek istedikleriniz nelerdir?

İşyeri Temsilcisi Serkan Cesur: Kasaplar, unlu mamüller ve şoförlerin de içinde olduğu 2. dalganın işten atılma durumu var. Şu an sürgünler yaşanıyor. İşten çıkarılmalar bizim için oldu. Şu an çalışan arkadaşların işten çıkarılmaması için bu eylemler bu şekilde devam edecek. Tam tarihi ve yeri belli olmamak kaydıyla eylem süreci olacak.

Feyzullah Yaşlak: Sendikal haklarımızı elde ettik. Bu kazanımlarımızdan faydalanabilmek için işimize geri dönmek istiyoruz. Ama biz köle olarak değil bilinçli, işini bilen ve onurlu işçi olarak geri dönmek istiyoruz.

Kızıl Bayrak / İzmir

Sınıf hareketinden...

TOGO'da direniş sona erdi

Yaklaşık 150 gündür devam eden TOGO direnişi 19 Eylül günü fabrika önünde gerçekleştirilen basın açıklaması ile sona erdi. Fabrika önünde yapılan basın açıklamasını okuyan Deri-İş Genel Başkanı Musa Servi, gelinen aşamada TOGO ayakkabı fabrikasında üretimin durması ve fabrikanın kapanması nedeniyle fabrika önündeki direnişe son verildiğini, fakat hukuki mücadelenin sonuna kadar sürdürüleceğini vurguladı. Açıklama sonlanırken bugüne kadar destek veren tüm kurum ve kuruluşlara, üniversite öğrencilerine, duyarlı Ankara halkına, siyasi parti ve kuruluşlara, sosyalist hareketlere bir kez daha teşekkür edildi.

Eyleme Sağlık-İş, Petrol-İş, Koop-İş, Tek Gıda-İş, Yol-İş, TÜMTİS, BDSP, YDSB, DDSB, EMEP, ÜİD-DER ve İP destek verdi.

Yüksel Caddesi'nde buluşup Sakarya Caddesi'ne gerçekleştirilen yürüyüşün ardından yapılan basın açıklamasında 19 Eylül 1979'da yapılan insanca yaşam koşulları ve grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkı için ülke çapında bir günlük iş bırakma eylemi olduğu hatırlatılarak 19 Eylül'ün tarihsel önemine vurgu yapıldı.

TMMOB'nin emperyalist savaş çıkırtkanlığına karşı, 4+4+4'le beraber eğitim piyasaya açılırken ihtiyaç duyulan işgücü ve dindar bir neslin yaratılmasına karşı, kardeş Kürt halkının talepleri için mücadele verdiği belirtildi. Öte yandan AKP iktidarının TMMOB'ye müdahale etmeye çalıştığı, idari yapıda KHK'lar ile gerekçelendirilen değişim içerisinde TMMOB'yi bakanlığa bağlı bir kurum haline getirmek istediği belirtildi. Baskı ve saldırıların giderek arttığı, sömürünün derinleştiği, kardeşliğin dinamitlenerek iç savaş koşullarının geliştirildiği, emperyalizmin taşeronluğu ile ülkenin bölgesel bir savaşın içine sokulduğu bir dönemde inatla ve ısrarla "Mesleğimize, halkımıza, ve ülkemize sahip çıkıyoruz!" şiarının yükseltildiği belirtildi.

"İşçiye avans" kandırmacısı

Yetki sorunu nedeniyle yüzbinlerce işçinin toplu sözleşme hakkı fiilen gasp edilirken, bu süreçte gerekli mücadeleyi örgütlemeyen sendika ağaları ise yeni cambazlıklar peşinde.

Bu kapsamdaki son hamleyi, AKP hükümetinin yandaşı Hak-İş yaptı. Hak-İş Genel Başkanı Mahmut Arslan, Toplu İş İlişkileri Kanunu çıkmadığı için toplu sözleşme haklarından mahrum kalan işçiler için "avans" yöntemini önerdi. Bu öneri ise, mevcut hak gasplarına köklü bir çözüm getirmekten uzak ve herhangi bir kazanım anlamına gelmiyor.

"İETT modeli" olarak ifade edilen bu öneri ise Hak-İş ağaları ile İstanbul Büyükşehir Belediyesi arasında kapalı kapılar ardında yapılan görüşmeler sonucunda getirildi.

Direnişçi işçiler 4. kez Taksim'deydi

Direnişçi işçilerin her hafta gerçekleştirdiği Taksim eylemlerinin dördüncüsü 15 Eylül günü gerçekleşti. Taksim Meydanı'nda toplanan direnişçi işçiler Galatasaray Meydanı'na yürüdü.

En önde açılan ortak pankartın arkasında sırasıyla HEY Tekstil işçileri, Roseteks işçileri, Cansel Malatyalı, direnişçi Kığılı işçisi ve Darkmen işçileri pankartlarını açtılar. Yürüyüş boyunca sloganlar atılırken Kığılı mağazası önünde de bir süre beklendi ve Kığılı'yı teşhir eden ajitasyon konuşması yapıldı. Ardından diğer direnişlerle ilgili yapılan ajitasyon konuşmaları eşliğinde yürüyüşe devam edildi.

Galatasaray Lisesi önüne gelindiğinde, Cansel Malatyalı adına direnişçi Roseteks işçilerinden bir kadın işçi basın metnini okudu. Okunan metinde gözaltılarının, baskıların direnişi bitiremeyeceği söylenirken, direnişlerin ortaklaştırılmasının önemi üzerinde duruldu. Basın metninin okunmasının ardından gelecek hafta gerçekleştirilecek eyleme yapılan çağrı ile eylem sonlandırıldı.

Kığılı'da tehditlere karşı eylem

İşine geri dönmek için mücadele eden Kığılı işçisi Didem Sorhun, Kığılı patronu tarafından tehdit edilmesini basın açıklaması ile protesto etti. Sorhun, baskıların kendisini yıldıramayacağını, kazanana kadar direneceğini belirtti.

Kığılı adına vekil Av. Habib Fazlıoğlu ve Av. Elif Erdem Çelebi imzalı ve 28 Ağustos tarihli bir ihtarnamenin eline ulaştığını belirten Sorhun, ihtarnamede hiçbir zaman Kığılı işçisi olmadığını, şirket hakkında haksız ve yersiz iddialar ortaya atıldığını yazılı olduğunu ifade etti.

Sorhun, açıklamasında bu ihtarnameye karşı şunları ifade etti: "Şimdiye kadar yaptığım basın açıklamalarında 'Kığılı'da baskıya, tehdide, sömürüye, işten atmalara son! İşimi geri istiyorum!' talebi ile başlattığım direnişimin Kığılı patronunun korkularını büyüttüğünü söylemiştim. Bana yollanan bu tebliğle bu korkunun ne kadar büyük olduğunu bir kez daha görmüş oldum. Prestijinin sarsılmasından korkan Abdullah Kığılı beni savcılığa şikayet etmekle tehdit ediyor. Ve bir dizi yalanla direnişimi karalamaya çalışıyor. Benim Altınbey Giyim çalışanı olduğum ve Kığılı'yla hiçbir alakam olmadığı söyleniyor. Kaydımın Altınbey Giyim'e ait olduğunu ben yaptığım ilk açıklamalarda ifade etmiştim. Benim atıldığım Kığılı'nın Kuyumcukent'teki bu fabrikasında 150 çalışan bulunmakta ve işçilerin kayıtları üç farklı firmaya bölünmüş durumda. Ancak bizler Kığılı fabrikasında çalışıyoruz ve her türlü ilişkiyi Kığılı ile kuruyoruz, Kığılı markalı ceketleri üretiyoruz."

Sorhun, Kığılı patronunun işçileri bölmek, kendi üzerindeki yükü atmak için kendi adına değil de başka firmalar adına işçileri çalışan olarak gösterdiğini, bunu tamamen kendi çıkarları doğrultusunda, vergiden ve birtakım yasal zorunluluklardan kaçmak ve hepsinin sonucu olarak karlarını arttırmak için yaptığını vurguladı.

Sorhun, patron Abdullah Kığılı'nın kendisini haklı göstermek için hiçbir elle tutulur gerekçesi olmadığı için, çareyi yalan söylemekte ve direniş karalamakta bulmakta, bu şekilde kendisini temiz çıkartmaya çalışmakta olduğunu belirtti.

Basın açıklaması başlamadan önce Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu "Kığılı'da patronun tehditleri sökmeyecek. Kığılı'da direniş kazanacak!" yazılı pankart açıp direniş alanına yürüdü.

Hey Tekstil işçilerinin de destek verdiği eylemde BDSP ve Hey Tekstil işçileri adına destek konuşmaları yapıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

14 Eylül 2012 | Ankara

İMO'da talimatla gözaltı

Sözde demokrat İnşaat Mühendisleri Odası (İMO) yönetimi tarafından keyfi bir şekilde işten atılan Cansel Malatyalı ve destekçi güçler, direnişin 207. gününde bir kez daha polis saldırısına uğrayarak gözaltına alındılar.

Malatyalı'nın gözaltına alındığına ilişkin duyuru yapan Devrimci Mücadelede Mühendis Mimarlar, yaşanan saldırıyı aktardı.

13 Eylül 2012 günü saat 23.00 sularında İMO tarafından ihbar edilen Malatyalı ve ona destek veren devrimciler, polisler tarafından gözaltına alındı.

Direniş çadırına saldırının ardından, direniş engellemek amacıyla, İMO binasının önüne büyük demir duvarlar / barikatlar örüldü.

İMO Genel Merkezi önünde bulunan İMO yöneticileri ve çalışanlarından bazıları, İMO önünde bekleyen devrimcilere saldırdı; Metin isimli İMO çalışanı, yumruk attı.

TMMOB'den 19 Eylül açıklaması

TMMOB, "19 Eylül TMMOB Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları Günü"nde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Habip Gül: Partinin komünist işçi önderi

Bir civan yığitti Habip,
Yaşamın altında uzayan
Kalabalık bir çizgi
Kararlı, derin...
Ve cengaver bir
proleter
Köpüğünde
O şarabi düşlerin
Çakır gülüşü
Karakoçan
göklerinden
damıtılmış
Ferah bir türkü
Öylesine berrak,
Coşkun,
Sevecen...
Ekim'in saçlarında
Kumral bir rüzgardı esen
Munzur eteklerinden

Ve özgürlük
Saf,
Tortusuz...
Parti'nin
bayrağında
Dalga dalga
büyüyen
Tanıktır hücreler,
İşkence tezgahları
Asla eğilmemişti başı
De ki, çelikten
yoğrulmuştu gövdesi
Habip yoldaşın
Atıldı en öne
Duvarlar
Demir kapılar tanık
Kor çelikten bir ırmak gibi aktı
Ateşinde kavganın

“İnancın olduğu yerde zulmün hükmü yoktur!”

“Ben tercihini yapmış bir işçi sınıfı devrimcisiyim, bir komünistim. Bu kokuşmuş düzen ve çürümüş devlet karşısında mevzilenmiş savaşıyorum. Bizim savaşımız, bilimsel temellere dayanıyor ve gücünü, tarihsel haklılığını bu bilimsel nesnellikten alıyor.

“Benim savunmamda yer alan ve iddianamede de altı çizilmiş olan ‘ÇÜRÜMÜŞ DÜZENİNİZİ VE KOKUŞMUŞ DEVLETİNİZİ YIKACAĞIZ’ cümlesine gelince. Bu cümleyi, benim SOSYALİZM idealimi ve bu düzen karşısında konumlanışımı çok net olarak ifade ettiği için, bilinçlice kullandım. Ben örgütlü bir devrimciyim, bir komünistim. Nasıl ki sınıfsal konumunuz gereği, tarih siz yargıçlara, mensup olduğunuz sermaye sınıfının sömürü, soygun, zulüm ve vahşetine toplum nezdinde ‘meşruluk’ sağlama, işçi sınıfı ve emekçileri cezalar yoluyla yıldırıp boyun eğmeye zorlama görevi yüklemişse; aynı tarih bana da, sınıfsal konumum gereği, sizin de mensubu olduğunuz sermaye sınıfının saltanatını yıkma ve benim sınıfsal çıkar ve özelemlerimi ifade eden ‘SOSYALİZM’i ve ‘KOMÜNİZM’i kurma sorumluluğu yüklemiştir. İşte sizin düzeninizi ve devletinizi yıkmak, bu tarihsel sorumluluğum çerçevesindedir.

“Bugün artık daha güçlüyüz, çünkü özelemlerimizin kurmayı ‘PARTİMİZİN AYAK SESLERİ DAHA ŞİMDİDEN DUYULUYOR!’

Habip Gül/Tekoşin

Ulucanlar katliamı ve direnişinin 13. yılında

Devrimciler ö devrim davası y

Ulucanlar katliamını yaşayan devrimci tutsaklar anlatıyor...

“... Ve 26 Eylül sabahı ‘arama yapma’ gerekçesiyle, hiçbir uyarı yapılmaksızın devlet tarafından operasyon başlatıldı. 10 kişinin katledildiği, onlarca kişinin ağır yaralandığı katliam şöyle gelişti: Jandarma Alay Komutanlığı’na bağlı Özel Tim ve Emniyet Müdürlüğü’ne bağlı robocop polisler tarafından başlatılan operasyonda, önce 6. ve 7. koğuşun çatıları delinerek içeriye yoğun miktarda gaz bombası atılırken, bir yandan da ağır silahlarla koğuş taranıyor ve Büyükşehir Belediyesi’ne ait itfaiye araçlarından köpük sıkılıyordu. Birçoğumuz ilk ateşte yaralanırken, iki arkadaşımız da kulelerden açılan bu ateşle öldürüldü. Gece 04:00’te başlayan bu saldırı ve katliam, sabah 10:30’a kadar koğuşların ve barikatın dışından ateşle sürdürüldü. İtfaiye araçlarından sıkılan köpüklerin boyumuzu aşacak kadar yükselmesi ve boğulma tehlikesi oluşması nedeniyle geriye kalan 9-10 kişi koğuşlarımızdan çıkarak havalandırmaya doğru yürürken, bizi bekleyen yüzlerce robocop ve özel jandarma timlerinin joplarla, kalaslarla, kancalı demir çubuklarla ve dipçiklerle saldırısına uğradık. Tamamı yaralı olan bizler buradan 500 metre uzaktaki hamama kadar dövülerek ve sürüklenerek götürüldük. Ölümler ve yaralıların tamamı üst üste yığıldı. İşkencehaneye dönüştürülen hamamda çok organize bir işkence ve katliam gerçekleştirildi. Jitem, sivil polis, cezaevi müdürü, gardiyanların katıldığı bu işkencelerde özellikle ellerindeki listede ismi geçen arkadaşlarımızı katletmeye yönelik saatler süren işkenceler dışında, arkadaşlarımız yakın mesafeden kafalarına sıkılan kurşunlarla katledildi.

Katliam sonrası kadın tutsaklar çırılçıplak soyularak çıplak götürülmek istenmiş, ancak bu başarısız olmuş, biz erkek tutsaklar ise çıplak bir halde sevk edilmiş bulunmaktayız. Operasyon bittikten sonra ölümcül yaralara rağmen bir bölümümüz ring araçlarıyla 8-10 saat uzaklıktaki cezaevlerine gönderilirken, diğerlerimiz de 3-4 saat avluda bekletildik. Daha sonra yine dayaklarla, küfürlerle Numune Hastanesi’ne götürüldük. Hastanede kelepçeli ve ayaklarımızdan zincirli bir durumda tedaviye zorlandık. Yer yer doktor ve hemşirelerin dahi karşı çıktığı bu onur kırıcı durumda, ölümcül yaralarımıza rağmen tedaviyi kabul etmeyerek açlık grevine başladık.

Bu durumdayken günlerce hastane kapısında bekleyen ailelerimizle ve avukatlarımızla

görüşürülmeyle vücutumuzda kurşunlarla, kırıklarla ve ağır yaralarla apar topar cezaevlerine sürgün edildik.”

Bir tarih özetidir yaşanan
Anlatmak ne kağıtların harcıdır, ne de dilin
Her kalp atışında, alınan her solukta direniş vardır
İçten bir gülümseyiş, hafif bir tebessüm,
tereddütsüz bir yürüyüştür
Ölüme meydan okumadır,
Denir ki, gücünüz bize yetmez.
Zulmün önünde diz çökmektense, ayakta
ölmek en doğrudur
Başkaldırının, özgürlüğe sevdalı yüreklerin
tarihin sayfalarına düştüğü
Ve hiçbir zaman silinemeyecek bir dipnottur.
İsyanın, siper yoldaşlığının manifestosudur,
“Ve elbetteki sevgilim, elbette, dolaşacaktır
elini kolunu sallaya sallaya, en güzel
elbisesiyle, işçi tulumuyla, bu güzelim
memlekette hürriyet” demektir.
İşte bu yüzden cellatlar farketmiştir ki,
silahlarını her zaman göğsünün sol tarafında
saklayanların kurşunu hiç bitmez ve asla
tutukluk yapmaz.
Hedef şaşmaz ve atış menziline dışına çıkmaz.
Artık kesindir, şafağa az kaldı.
Bilinir ki en koyu karanlık şafağın öncesidir
Ve aslında kısa bir güneş tutulmasıdır
Ulucanlar’da yaşanan...

Düşmanın korkusu: Birbirine kenetlenmiş bir avuç kararlı devrimci

26 Eylül’de Ulucanlar’da bir devlet katliamı olduğu kadar şanlı bir direniş de yaşandı. 30 Haziran’da başlayan ve çeşitli aşamalardan geçerek 21 Ekim’de konduğumuz hücrelerde devam eden eylemimizle, teslim olmamanın, diz çökmemenin, düşmana diz çöktürmenin soylu onuruyla dolu bir zafer kazandık. Bu direnişin her anı, her safhası daha şimdiden devrimci dayanışmanın ve devrim davasına kendini adanmanın üstün örnekleriyle sınıf mücadelesi tarihine kazanmıştır. On yigit devrimci şehit düşerken, onlarca işkenceden geçirilirken diz çökmedi. Düşmanın teslim alma ve onursuzlaştırma girişimleri direnişin granitten kayasına çarparak tuzla-buz oldu. Devrimci iradenin teslim alınmazlığı bir kez daha kanıtlandı. Devrimci dayanışmanın o görkemli bayrağı hep yükseklerde dalgalandı. Düşman bomba ve kurşun sağnağı altında sloganlarımızdan, coşkumuzdan ve kinimizden

Ölmez, Yenilmez!

duyduğu korkuyu iliklerine kadar hissetti. Ölü ya da diri ele geçirdikleri bedenlerimize karşı hayvanca saldırımları bunun kanıtıdır. Yalan ve demagoji ile şanlı direnişimizi karalamaya çalışmaları, olmadık senaryolara başvurmaları bunun kanıtıdır.

Gerçek anlamda bir savaş yaşandı Ulucanlar'da. Kurşun deliği açılmamış bir karış duvar kalmadı. Bir yanda yüzlerce kişiden oluşan profesyonel katil sürüsü, itfaiyesi, suyu, gaz bombası, köpüğü, keleş, tomsonu, her türden tabancası, telsizi, ABD yapımı shot-gun tüfeği, G-3'ü, copu, kalkanı, çelik yeleği, zırhı, her türden kesici ve delici aracı, henüz ne olduğu belirlenemeyen kimyasal maddeleri ile bir katliam ve işkence şebekesi... Öbür tarafta elinde taş, sopa ve gerektiğinde kendisiyle beraber düşmanı havaya uçurmak için ateşlenmeye hazır tüpler ile inançlı, cüretli, herşeyiyle kendini devrime adanmış olan bir avuç insan...

Onlar gibi savaşarak hazırlanalım daha büyük kavgalara!

Bugün eğer katliamda yalnızca on şehit verilmişse, bunu bir tesadüf saymak gerekir. Zira geri kalan devrimci tutsaklardan ateşli silahlardan ve öldürücü darbelerden yara almayanların sayısı iki elin parmağını geçmez.

Gerçekte devletin Ulucanlar'daki hesabı daha büyük bir katliamdı. Çatışmaların bitmesine yakın bir evrede, onlarca devrimci tutsağın yaralı olarak ele geçirildiği bir safhada yapılan telsiz konuşmalarında "30-40 kişiyi gözden çıkarın" ifadeleri bunun açık bir

kanıtıdır. Aynı şekilde, çatışmada yaralı olarak ele geçirilen ve ölümcül bir yarası bulunmayan Habip ve İsmet'in onlarca tanığın gözü önünde işkenceyle katledilmesi, Cemal Çakmak'ın ölümler listesinde adının açıklanması, çatışmada başaramadıklarını çatışma sonrasında yürürlüğe koyduklarını gösteriyor.

Sınıf mücadelesinin sertleştiği bir döneme giriyoruz. Milyonların hayatını cehenneme çevirecek saldırılar peşpeşe geliyor. Sermayenin faşist devleti işini kolaylaştırmak için öncü-devrimcileri ezerek, en azından etkisini zayıflatarak, emekçi kitlelere köleliği dayatmak istiyor. Emekçi yığınların bu katliamı kendi dışlarında gerçekleşen, kendilerini pek de ilgilendirmeyen sıradan bir olay gibi boş gözlerle izlediğini söylemek doğru değil. Henüz devlete olan tepkilerini açıkça ifade edemiyorlar. Henüz kendilerine yönelen saldırılar ile devrimcilerin katledilmesi arasındaki bağı yeterince kuramıyorlar.

Zindanlarda direnmek, yeri geldiğinde bedel ödemek biz devrimci tutsaklar için olağan bir görev. Fakat asıl zor olan, içerde ve dışarda, bunu işçi ve emekçilere anlatabilmek, kavrayabilmek ve onları kendi kurtuluşları için mücadeleye sevk edebilmektir. Bu başarılmalıdır. Bu, onlarca şehidimizin bize başarmamızı emrettiği görevdir. Bu başarıldığında, onlardan akan tek bir damla kan yerde kalmamış olacaktır. Biz tan ağarırken ateş altında yeni halaylara durmaya hazırız.

Yeter ki kavgaya bayrakları dört bir yanda derlenip yükselsin!

(Kızıl Bayrak'ın 20 Kasım 2009 tarihli 79, sayısından derlenmiştir...)

Ümit Altıntaş: Partinin sarsılmaz dava adamı

Her dem sevdalı
Ve her an ayaklanmaya hazır
Bir yorulmaz yüreği
Ümit yoldaşın yüreği
Sesinde yıldızlar terleyen
Bir çatal yürek
Zifiri mavi
Gözbebekleri
İki sıcak,
İki güneş damlası
Tanyerinin namlusuna
sürülmüş
İki dal mermi...
Genç önderiydi Parti'nin
Kavganın güleç yüzülü
militanı
Öfkesi
alınının altında
erimiş metaldan bir okyanustu
ve bir yanardağın
derinliklerinden
gelirdi
kahkahaları
Aykırı çiçeklere benzerdi sonra
Kayanın yüzünde açan
İnatçı,
Direngen
Bir top ateş dikenini kimi zaman
Kimi zaman bir tutam
çiğdem
Ve en çok da
Bir kıvılcık karanfildir o şimdi
Zafer çelengini süsleyen

Cüret ettik, başardık!

"Devrimcilik bir yıkma ve yeniden kurma diyalektiğidir. Biz 1987'de siyasal mücadele alanına çıktık. Yüzümüzü esasta düzene dönmüş olmakla birlikte, duruşumuz küçük-burjuva devrimciliğini aşmaya ve yıkmaya dönüktü. Ona yönelik eleştirimiz, onun tarihsel bir ara dönemin ürünü olarak neden bittiğinin ilanıydı. Yıkıcı bir eleştiri olarak bunun bir değeri vardı; ama partiye kadar daha ileri bir devrimciliğin, sınıf devrimciliğinin üretilebileceği bir iddiyaydı, buna dönük bir cüretti.

"On yıllık süreç içinde cüret ettik ve başardık. Geldiğimiz yer, yıkmayla yeniden yaratma arasındaki o ilişkinin şimdi yüzünü tümüyle ve gerçek kapsamıyla düzene dönmesi gereken yerdir. Şimdi bütün değerlendirmelerimizdeki düzene dönük yan gerçek maddi temellerine kavuştu ve bundan böyle bunun üzerinden anlam bulacaktır. Buradan bakıldığında, yeni girdiğimiz partili mücadele evresi, düzeni yıkacak maddi güçleri bulmanın, pratiğini gerçekleştirmenin ve önceki deneyimleri de dikkate alarak bu topraklarda sosyalizmi yeniden yapılandırmanın cüretidir.

"Partiyi kazandık! Gerçekte geleceğimizi, gözbebeğimiz gibi korumamız gereken temel bir tarihsel aracı kazandık. Üzerine artık tereddütsüz öleceğimiz bir davayı kazandık. Artık tereddütsüz öleceğiz! Çünkü parti öncesindeki bütün birikim güvenceden yoksundu. Parti inşa süreci hep bir biçimde attığımız adımların sallantılı olduğu, güvenceli olmadığı adımlardı. Şimdi tereddütsüz öleceğiz! Çünkü parti, her ne olursa olsun, bundan sonra bu birikimin yok edilemeyeceğinin maddi bir karşılığıdır.

Partiyi kazandık! Önümüzde sınıfı partiye kazanma, parti ve sınıfa dayanarak devrimi kazanma sorumluluğu var!

Şan olsun partimize, Türkiye Komünist İşçi Partisi'ne!"

Ümit Altıntaş/Tuna

Ümit Altıntaş'ın annesi Songül anayla konuştuk...

“İnançlarını, düşüncelerini duvar yaptılar!”

Sermaye devletinin hücre tipi cezaevi saldırısının bir provası olarak 1999'un 26 Eylülü'nde gerçekleştirdiği Ulucanlar Katliamı'nda, 10 devrimci tutsak yiğitce çarpışarak şehit düştü. Kanlı katliamda şehit düşen TKİP Merkez Komite Üyesi Ümit Altıntaş'ın annesi Songül Altıntaş ile operasyon ve Ulucanlar'ın 13. yıldönümü üzerine konuştuk...

- Ulucanlar, devletin imza attığı kanlı katliamlardan biri olarak hafızalara kazandı. Siz aileler olarak bu süreci nasıl yaşadınız?

Songül Altıntaş: O dönemi tam anlamıyla dile getirmek, duygularımızı açıklamak mümkün değil. Her yönüyle sıkıntılı bir dönemdi. Hiçbir zaman hayal edemeyeceğimiz kadar kötü şeylerle karşılaştık. İnsanlar hiç ummadıkları, hak etmedikleri bir şeyle karşılaştıkları için daha çok üzülürler. Çünkü bir insan hak ettiği bir şeyle karşılaşmıştır ve o kadar üzülmez. Ancak, olayları o kadar çarpıttılar, farklı yerlere götürdüler ki insanların düşündükleri şeylerin arkasında olduklarını anlatmak için değil de onları “terörist”, kötü ruhlu insanlar gibi göstermek istediler. Halbuki bu insanlar devrimcilerdi ve kimseye zararı olmayan insanlardı. İnanıkları, duydukları şeylerin arkasında duracak kadar duvar yapmış ve arkasında dikilmiş insanlar. Bunun uğruna hayatını verecek kadar cesur kişilerdir. Biz o dönemde insanların suskunluğuna çok üzüldük.

Daha önce böyle şeyler yaşayan biri olmadığım için orada başka bir dünyayla tanışmış oldum.

Devrimci kelimesi bile farklı geliyor insana. Dışarıda ne yapıyor, nereye kadar yapabildiğini bilmiyordum. Mesela bir arkadaşınla ortak bir fedakarlık yapman gerekiyor ama bir bakıyorsun yanında kimse yok. Devrimcilerde onu görmedim. Bambaşka insanlarla tanıştım. Ödün vermeyen, inandıklarının arkasında duran, saygılı, sevgili ve tutkun insanlar tanıdım. Aradan 13 sene geçmesine rağmen, önceden siyasetle hiçbir ilgisi olmayan bir anne, Ümit'in annesi olarak çok şeyler gördüm.

Birçok insan, Ümit'i sevdikleri, onun düşüncelerinin doğruluğuna inandıkları için bana da sevgiyle yaklaştılar. Hiçbir kusur, yanlış yapmıyorlar. Öz evladından hiçbir farkları yok. Şu evde yatıp kalkmayan insan kalmadı. Dışarıdaki insanlar bu durumu anlamıyorlar. Mesela ilk defa tanıştığım bir devrimci bana gelmiş ve yemek yemiş. Bu durumu insanlara anlatmak çok zor.

Onlar da benim gibi olayların içine girebilseler, o zaman anlarlar. İnsanlarda bir korkaklık var. Çünkü bazı şeyler hep yalan, yanlış anlatılmış. Alevileri yanlış tanıtmaya çalıştılar bize. Benim çoğu arkadaşım Alevi ve onların içine girdikten sonra anlatılanlarla bir ilgisi olmadığını gördüm. Devrimcileri de kötü göstermeye çalışıyorlar. Devrimcilerin kötü insanlar olmadığını çoğu kişiye de anlattığımı sanıyorum. Çünkü hiç tanımadığım bir insanla sohbet ederken Ümit'ten bahsedildiğinde konu devrimcilğe geliyor. İşte o zaman tepki gösteren bakışları görebiliyorsunuz.

- Çocuklarınızı içerdedi. Gelişmeleri izliyordunuz? İçerde yaşananları nasıl duyuyordunuz?

- İçerideki insanlar çok daha sakin ve her şeyin bilincindeydiler. Ben ise çok fazla paniktim. Onlar, kendi

düşüncelerinin, yaşadıklarının arkasında durabileceklerini bildikleri için daha farklıydılar. Ben bu süreci onlar gibi karşılayamadım ve psikolojim de daha çok bozuldu. Karşı taraftakilere de ne kadar isyan etssek, nefret kussak hiçbir zaman gerçekten bir nefret duymadık. Çünkü, onlar zaten vicdanları ile hareket etmedikleri için yaptıklarının doğru olmadığını biliyorlar. İnsanları yanıltmak için başka imajlar yaratıyorlar. Ne yaparlarsa yapsınlar doğrular asla gölgede kalmıyor ve açığa çıkıyor. Onların vicdanları rahat değil. Devrimciler gülererek ölüme gittiler. Gülererek ölmüş insanların nesini unutabilecekler.

Cezaevine ziyarete gittiğimizde bile ayakkabımızı her şeyimizi çıkarttırdılar. Neticede çocuğumuzla, akrabamızla sohbet edeceğiz. Orada ne yapabilirim ki. Zaten girişte saatlerce bekletiliyorduk. Çorabımızı, ayakkabımızı bile çıkarttırıyorlardı, insan haklarını elimizden alıyorlardı.

Bunların hepsini korkaklıklarından yapıyorlardı. Ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar çocuklarımızın kafalarından korkuyorlardı. İnsanların düşüncelerinden korktular. Yemek götürdüğümüzde bile didik didik ediyorlardı. Ne yapacaktık, yemeğin içinde silah mı sokacaktık.

Dört duvar arasında olan insanlar kime ne yapabilirler ki? Cezası verilecekse verilir ama bu nedir?

Adli davalardan yatan insanlar bize mektuplar gönderiyorlardı. “Biz dünyayı sizin çocuklarımız sayesinde tanıdık” diyorlar. Bunu, insan öldürmüş katiller söylüyordu. Her yerden mektup geliyordu. Haraç kesen insanlar Ümitler'le tanışınca her şeyin düzeldiğini söylüyorlardı. Bunu tüm dünya biliyor ama konuşmaya cesaret edilemiyor.

Örneğin bir yatakta 3 erkek yatıyordu. Böyle bir şey olur mu? Aslında bunların hiçbiri insan değil. Çünkü yaptığını bile bile yapıyor.

- Operasyonu nasıl haber aldınız?

- Evdeydik ve televizyondan duyduğumuz anda ben bittim. Tayfun o zaman küçüktü ve ortaokula gidiyordu. Babasını da Tayfun'u da aramadan Ankara'ya yola çıktım. 27 sene ben bu devlete hizmet ettim. Kendine devlet diyorsun, cumhuriyet diyorsun dört duvar içindeki insanlara havadan bile müdahale ediyorsun. O kadar ağlıyordum ki Ankara sallanıyordu. Nereye gittiğimi bilmiyordum. Orada tanıştığım delikanlı, “Acılarınızı içinize gömüp ayakta nasıl durduğunuzu göstereceksiniz. Ümit'in annesi olduğunuzu göstereceksiniz” dedi.

Ümit'in cenazesi önde biz arkada İstanbul'a kadar geldik. Gelir mi, biz geldik. Ben yıllar sonra şöyle

düşündüm. Orada silüet olarak vardım, ruhum yoktu. Ama ben onlara karşı acımı belli etmem. Bu acı değildir, acı ve gururdur. “Ölüm bile olsa üç şey unutulmaz. Anne, evlat, vatan” derler. Hangi vatan? Bu vatan mı?

- Tutsak aileleri arasında nasıl bir dayanışma vardı?

- O zaman Yeter anneyle tanıştık. Ankara'da Sincan'da oturuyorlardı. Basın açıklaması yapılacak Songül anne dediler. Tayfun'u biz götürelim sen bize gel dediler. Yeter anne gitti Tayfun'la. Bu süreçten sonra dostluklar kurduk. Yaşımız büyük olmasına rağmen Ümit'in arkadaşlarına gidiyoruz. Çok sıcak ilişkiler kurduk.

- Ümit nasıl biriydi?

Herkes, Ümit'in ulaşılmaz biri olduğunu söylüyor. Gerçek bir insan olarak, insanları sevdiğini söylüyorlar. Ümit bana arkadaşlarını getirirken, “anne bunların anne babaları buralarda yok. Sen ona göre hazırlan” diyordu. Bana, “bir tek beni görme, bencil olma” diyordu. “Hepsini düşün” diyordu.

Küçüklüğünde, ilkokul zamanında bile yaptığı resimlerde çiftlik çizerdi. Tüm aileleri resmin içine koyardı. Antep'te bulunduğumuz sırada Ümit'in ilkokul öğretmeni, benimle tanışmak istediğini söylemiş ve haber göndermiş. Öğretmeni, Ümit'in okuduğu kitapları merak ettiğini söyledi. Kütüphanemiz olmadığını söyledi. Ümit'in her şeyi öğrendiğini ve bunu nasıl öğrendiğini merak ettiğini söyledi. Ümit bana sürekli, “bana oyuncak alma kitap al” derdi. Kazanla yemek yapalım ve tüm sokak hep beraber yemek yapalım gibi...

Ümit, kahkahaları ile meşhur bir insandı. Ulucanlar öncesinde de kısa süreler gözaltılar yaşadı.

Çocuklarımıza yapılanları hala kabullenemiyorum. Böyle bir şey olmaz. Sadece bu olay değil yıllarca başka olaylar da yaşandı. Elbette bir gün cezalarını çekecekler. Bu yalanları, dolapları nereye kadar sürecek?

- Şu anda devrimci mücadeleye nasıl bakıyorsun?

- Devrimciler, inandıkları yolda olmanın mükafatını buluyorlar. Mücadeleyle bir şeyler elde edilir. 1 Mayıslar'da Taksimler'i almak için bedeller ödendi ama en yasak yer dahi alındı. İlerleme eskiye göre çok güzel. Devrimci çocuklarımızın duygu ve düşüncelerine saygılıyız. Ümitlerden önce daha farklıydı düşüncelerim. Her bir acıyla, akılları sıra darbe vurduklarını sananlara inat düşüncelerimiz güçleniyor.

Artan polis cinayetleri ve “İmdat Polis hattı” üzerine ÇHD İstanbul Şube Başkanı Taylan Tanay ile konuştuk...

“Polis terörünün tarihi devletin tarihidir!”

- Bugün katıksız bir polis rejiminde yaşıyor, her gün yeni bir örnek ile karşılaşılıyor. Değişik biçimlerde ortaya çıkan örnekler üzerinden içinde yaşadığımız durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Halkımıza yönelmiş açık bir polis terörüyle karşı karşıyayız. Tabii bu terör sadece bugünün sorunu değil. Ülkemizde politik mücadele yürütenler işkence ve infaz başta olmak üzere her daim bu terörün muhatabı oldular. Bugün olan ise daha önce halkın öncülerine yönelmiş bu terörün etki ve ilgi sahasını halkın her kesimini kapsayan bir genişliğe dönüşmesidir. Artık sadece politik mücadele yürütenler değil, herhangi bir nedenle polisle muhatap olmak zorunda kalan herkes bu terörün mağduru olmaktadır. Sokakta yürüyor olmanız, hamile eşinizi hastaneye yetiştiriyor olmanız, maddi hasarlı bir trafik kazasına karışmanız, sahibi olduğunuz kafede sigara içen polisi uyarmanız bu teröre maruz kalmanıza gerekçe oluşturabilmektedir.

Yine geçmiş dönemlerden farklı olarak polis terörünün artık sadece polis merkezleri, emniyet birimleri ve karakollarda yaşanmadığını sokağa taşıdığı belirtebiliriz. Bu açıdan daha pervasız ve dizginsiz bir polis terörüyle karşı karşıyayız.

- Devletin kurumları tarafından cinayetler, katliamlar meşrulaştırılıyor. Bu kuralsızlığın ve keyfiyetin hayata geçirilmesinin temel ayakları nelerdir?

İşkence ve infaz bir devlet politikasıdır. Bu nedenle hükümetler, polis müdürleri, savcılar herşey gelip geçici iken polis terörü kalıcıdır. Kalıcı olduğu için meşrulaştırılmaktadır. Devletin bekası bu teröre muhtaçtır. Halka yabancılaşmış, halka rağmen bir sistem ancak böyle ayakta kalabilir. Her zaman söyledik polis terörü; kötü çocukluk geçirmiş, iyi bir aile yaşantısına sahip olmayan, yetersiz beslenmiş polislerin yarattığı bir sonuç değildir, bir devlet politikasıdır. Bu nedenledir ki; yasama bu terörün uygulanması için uygun yasal değişiklikler yapmakta, yürütme bu terörü bizzat uygulamakta, yargı da zanaşımı, beraat gibi yollarla korumaktadır.

- Polis terörü yalnızca keyfi cinayetlerden ibaret değil. Dün Alaattin Karadağ, bugün Hasan Selim Gönen sokak ortasında devrimci faaliyet sırasında infaz edildi. Ancak, herhangi bir tepkiyle karşılaşılmadı. Tek bir koro halinde işlenen bu cinayetleri daha farklı kılan nedir?

Bugüne kadar yüzlerce devrimci polis tarafından infaz edildi. Alaattin Karadağ, Hasan Selim Gönen yakın dönem örnekleri olarak önümüzde durmaktadır. Başta medya olmak üzere hatta solun büyük bir kısmı ne yazık ki söz konusu devrimciler olunca bu terörü adeta olağan karşılamaktadır. Bakın gösterilen tepkiler oldukça sınırlıdır. Adeta yasak savma kabilindedir.

Oysa, devletin kendi koyduğu hukuk kurallarını baz alsanız dahi bu infazlar suçtur. Peki bu durum neden kaynaklanmaktadır. Bence tepkisizlik halkımız açısından devletin medya aracılığıyla yaratmaya çalıştığı çarpıtımdan, sol açısından ise açık bir kafa karışıklığından kaynaklanmaktadır.

Yunanistan’da öldürülen Alexis için ortak eylem düzenlemek için seferber olan sol aynı dönemde işkencede katledilen Engin Çeber için kılıcı dahi

kıpırdatmamıştır. Bu bir meşruluk sorunudur. Devleti karşısına almaktan korkan bir ruh halinin yansımasıdır. Açıklıkla belirtmeliyim ki bizim açımızdan öldürülen her devrimci koşulsuz sahiplenilmelidir. Biz bu meseleye böyle bakıyoruz.

- Birçok örnekte yargının da polisi aklamak üzere seferber olduğunu biliyoruz. Hukuksal süreç nasıl işliyor?

Esasında polis terörünün en önemli aktörü yargıdır. Çünkü bu terörü meşrulaştırmaktadır. Bu terörün mağduru olanlar her daim adaletsiz bırakılmaktadır. Yargı bu işi nasıl yapmaktadır? İlk olarak polisler hakkında dava açılması tamamen devrimcilerin ısrarlı ve kararlı mücadelesi yahut olayın kaçınamayacak bir düzeyde kamuoyunun gündemine gelmesi ile mümkün olmaktadır.

Açılan bu sınırlı davalar ya zanaşımıyla yahut da beraatle sonuçlanmaktadır. Tabii tüm bu süreç boyunca polis varolan delilleri karartmakta hatta yeni deliller yaratmaktadır. Yargı bunu seyretmekte seyretmekle de kalmayıp şikayetçi olanlara açılan “memura mukavemet etme”, “hakaret” gibi karşı davalarda halkımıza cezalar yağdırmaktadır.

- ÇHD’nin girişimiyle başlatılan İmdat Polis hattı, gerek basın, gerekse polis tarafından “ilgi”yle karşılandı. Bu hat fikri nasıl ortaya çıktı?

Bu tablo karşısında halkın hukukçularının sessiz kalması söz konusu olamaz. Halkın avukatları uzun yıllardır toplumsal, siyasal ve sendikal muhalefet içerisinde biriktirdikleri deneyimlerini merkezileştirme ihtiyacı duydular. İşte İstanbul Barosu bünyesinden kurulan “İmdat Polis Hattı” bu ihtiyacı karşılamak için oluşturuldu.

- Uygulamaya toplumun ilgisi nasıl?

Bu hat halkımızın polis terörü karşısında çaresiz ve yalnız olmadığını gösterdi. Bu nedenledir ki, halkımızın ilgisi yoğundu. Bu nedenle aldığımız ilk telefonların büyük çoğunluğu teşekkür telefonlarıydı. Hat şu anda işlevsel olup polis terörüne maruz kalan herkes bize ulaşmaktadır. Günde yaklaşık elli başvuru alıyoruz. Ve bunları karşılamaya çalışıyoruz.

- Son olarak polis “infaz listesi” yayınlamak bombacı avına çıkmaya kadar işi vardırdı. Tüm bu saldırılara karşı nasıl bir mücadele hattı örülmeli, bu konuda ÇHD olarak önerileriniz neler?

Polisin infaz listesi elinde patladı. Sadece işkenceci değil aynı zamanda ahlaksız ve yalancıdır. Bu halkın çocuklarını katletmek için sahte listeler dahi hazırlıyorlar. Yalnız unuttukları; gerçekler devrimcidir. Yalancılıkları adeta bir tokat gibi yüzlerinde patladı. Hemen listelerini geri çektiler. Tabii bu polisin bu işten vazgeçtiği anlamına gelmiyor, başta da belirttiğimiz gibi polis terörünün tarihi devletin tarihidir. Tüm bu saldırılara karşı mücadele etmekten başka bir şansımız ve yolumuz yoktur.

Çağdaş Hukukçular Derneği olarak devrimcilere bir öneri dizisi getirme lüksüne sahip olduğumuzu düşünmüyorum. Söyleyeceğimiz tek şey hiç bir koşul öne sürmeden polis terörüne karşı yürütülecek mücadelenin daima bir parçası olacağımızdır.

Katledenler bir kez daha korundu...

Şerzan unutulmayacak!

Şerzan Kurt’u vuran polis serbest bırakıldı. Katil polis serbest bırakılmadan önce Sakarya’da küçük bir kıza tecavüz eden ve aralarında polisin ve askerinin bulunduğu birçok kişi serbest bırakılmıştı. Aylar öncesinden ise 13 yaşındaki N.Ç.’ye tecavüz eden 26 kişi serbest bırakıldı. Son bir haber daha; 14 yaşında yakalanan gerilla Hasan Dal yaşlı büyütülerek (22 yaşına çıkarıldı) ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası aldı. Yaşanan adeta yeni bir Erdal Eren vakasıydı. Tüm bunlara baktığımızda düzenin mahkemelerinin kim için çalıştığı yeterince açık değil mi?

Bizim devletten elbette ki bir adalet beklentimiz yoktur. Sokakta devrimci vurup, katilleri serbest bırakan bir ülkenin devletinden adalet beklenebilir mi? Katil polis Gültekin Şahin’in avukatı mahkeme heyetine şöyle dememiş miydi:

“12 yaşındaki Uğur Kaymaz’ı öldüren polisleri serbest bırakıyorsunuz da neden aynısını yapan müvekkilimi serbest bırakmıyorsunuz?”.

Mahkeme heyeti ilk defa mahkeme boyunca – katil lehine olmak üzere- tutarlılık gösterdi ve talebi kabul etti. Biz de bu katletmeye ortağız dedi. Önce cezayı olası kasttan istedi. Ardından faile yardımcı suçundan (oysa burada G. Şahin asli faildir, yardımcı olması mümkün değildir) yarıya indirdi ve uzun tutukluluk süresini bahane ederek Yargıtay aşaması boyunca sanığı tutuksuz yargılamak üzere serbest bıraktı. Yani tam bir tahliyenin önünü açtı. KCK operasyonları sonucu içeri alınmış, yıllardır iddianameleri bile okunmamış o kadar insan varken varın siz söyleyin bu adalet midir? Hangi sınıfın adaletidir?

Fakat bu kadarı devlete yetmedi. Şerzan’ı ananlara 11. Ağır Ceza Mahkemesi’nde KCK kapsamında alt sınırı 8.5 yıl olmak üzere dava açıldı. İstenen ceza Gültekin Şahin’e verilen cezadan daha çok.

Kim daha suçlu? Polislik kurumu mu? Mahkemeler mi? Yoksa bir piyon olan Gültekin Şahin mi? Aslında hepsi bir bütün. Sermaye devleti denen yapbozun tamamlayıcıları. Katiller aramızda dolaşiyor. Şerzan ne ilkti, ne de son olacak. Mahkemenin daha keyfi davrandığı Alaattin Karadağ davası da bunu gösteriyor. Bizler devletin boğazına yapışmadığımızda, Yunanistan’daki Alexis’in ölmesiyle yaşananlar gibi bir tablo ortaya koymadığımızda katliamlar daha da artacak. Üstelik politik güçlerden çok bu saldırı halka yöneliyor. İzmir’de öldürülen Emrah Barlak ve Ankara’da öldürülen Cem Aygün bunun bir örneğidir.

Bu gerçeği işçi ve emekçilere daha iyi anlatmalıyız. Burjuvazi bizi daha radikal, kararlı ve uzun soluklu bir mücadeleye itiyor. Davetleri kabulümüzdür.

B. Tahir

AB, kapitalizmin yapısal krizinin odağına dönüşüyor

Volkan Yarasır

Kapitalizmin yapısal krizi derinleşiyor. Küresel düzeyde büyük alt üst oluşlara yol açacak bir sürecin içindeyiz. Özellikle AB, küresel bir kriz odağına dönüşüyor.

Troyka'nın krizi kontrol etme yönündeki her hamlesi sorunu daha da yoğunlaştırıyor. AB bugün iç içe geçen, birbirini besleyen ve tetikleyen kamu borç krizi ve bankacılık krizi yaşıyor. Ve bu iç içe geçen kriz senkronu giderek şiddetleniyor.

AB'de borç ve bankacılık krizi derinleşiyor

Avrupa Birliği İstatistik Kurumu (Eurostate), Ağustos ortasında yayınladığı raporda Avro Bölgesi'nde ekonomilerin küçüldüğünü açıkladı. Bu küçülmenin AB genelinde de sürdüğünü bildirdi. Eurostate, Avro Bölgesi'ndeki 17 ülke ekonomisinin 2012 yılının ikinci çeyreğinde yüzde 0,4 oranında küçüldüğünü, AB bölgesindeki 27 ülkede ise küçülmenin yüzde 0,2 oranında gerçekleştiğini açıkladı.

Özellikle Avrupa'nın Akdeniz havzasında yer alan ülkelerde durum son derece riskli bir noktaya geldi. Aynı periyotta Yunanistan'ın küçülmesi yüzde 6,2'ye ulaştı. İberyia bölgesinde de durum pek parlak değil. Portekiz ekonomisinin 2012 ikinci çeyreğinde yüzde 3,3 oranında daraldığı görüldü. İspanya ekonomisi ise iflasın eşiğine sürükleniyor. İspanya, ikinci çeyrekte yüzde 1 oranında küçüldü. Avrupa'nın üçüncü büyük ekonomisi olan İtalya ise tehlikeli bir sürecin içine girdi. İtalya yüzde 2,5 oranında bir daralma yaşadı.

Rapor, Fransa, İngiltere ve Almanya'nın "yıkıcı" bir durgunluk içinde olduğunu ortaya koydu. Fransa yüzde 0,3 oranında bir büyüme gösterse de bu durum hızla değişebilir. İngiltere'nin yüzde 0,8 oranında bir daralma yaşaması, İngiltere'de işlerin iyi gitmediğini gösteriyor. Almanya her ne kadar aynı periyotta yüzde 1'lik bir büyüme trendi yakalasa da henüz "arzuladığı" toparlanmayı gerçekleştiremedi.

Kıtasal düzeyde yaşanan ekonomilerdeki küçülmenin "doğal" uzantısı olarak işsizlik de giderek yükselmeye başladı. Kriz öncesinde yüzde 7 dolayında bir rutinde seyreden işsizlik, kriz yıllarında orantısız bir yükselişe geçti. 2012 Temmuz sonunda AB'deki işsizlik oranı yüzde 10,4'e ulaştı. Avro alanındaki oran ise yüzde 11,3'e yükseldi. Böylece AB'deki işsizlerin sayısı 25 milyonu geçti. Yalnızca son bir yılda (2011 Ağustos - 2012 Ağustos arasında) işsiz yığımlara 2 milyon kişi daha katıldı. Bu durum istatistiki olarak işsiz sayısında son bir yılda yüzde 10'a yakın bir yükselmenin yaşandığını gösteriyor. Ve içine girilen sürecin sarsıcı sosyal boyutlarını ortaya koyuyor. AB'deki genç işsizlerin oranında da ciddi bir yükselme görülüyor. Genç işsizlerin sayısı AB düzeyinde 5,5 milyona ulaştı. Totalde bu oran toplam işsizlerin yüzde 22'sini oluşturuyor.

Krizin ilk yıllarında Almanya'da işsizlik oranı yüzde 9'lara yükselmişti. Almanya bir düzeyde gerçekleştirdiği "istikrarlı" ihracata dönük büyüme ile bu oranı aşağıya çekti. İşsizlik, 2012 Temmuz rakamlarına göre yüzde 5,5'e kadar düştü.

2012 yılının üçüncü ve son çeyreğinde iç içe geçen

borç krizi ve bankacılık krizinin derinleşmesiyle AB ve Avro Bölgesinde işsizliğin orantısız bir şekilde yükselmesi büyük bir olasılıktır. Yıl sonuna doğru AB'deki işsizlik oranının yüzde 12'lere ulaşması bekleniyor.

Böylesi bir tablo AB'nin her ülkesini saran yüksek kamu borçlarıyla daha da vahimleşiyor. Avro alanında kamu borç yükü milli gelirin yüzde 89'una ulaştı.

Özellikle Avrupa'nın Akdeniz Havzasında durum son derece kritik bir aşamaya geldi. Kriz, zaten kamu borçlarının çok yüksek seyrettiği bir konjonktürde AB'yi vurmuştu. Krizi engellemeye yönelik her hamle birkaç yıl içinde bütçe açığından çıkılmaz bir noktaya sürükledi. Kamu borçları önemli bir eşiğe geldi. 2011 yılının sonunda AB içindeki 27 ülkenin kamu borçları 11 trilyon avroya yükseldi. 11 trilyon avro AB'nin yıllık hasılasının yüzde 85'ine ve Avro Bölgesi'nin yüzde 90'ına ulaşıyor.

Kamu borçları, AB'nin oluşturduğu parametrelerin çok üstünde seyrediyor. Ve AB'nin gelişim sürecini etkileyecek bir içeriğe bürünüyor.

Akdeniz havzası bu süreçten yıkıcı bir şekilde etkilendi. Yunanistan'da her an bir ekonomik çöküş yaşanabilir. Yunanistan'a yönelik Troyka'nın her operasyonu çöküş olasılığını artırıyor. Portekiz ve İrlanda batık ülkeler olarak değerlendiriliyor. Ve Yunanistan ile birlikte anılıyor. İtalya ve İspanya gibi Avrupa devleri bile bu anafordan etkilenmeye başladı. Hatta sarsıntılar Fransa'yı ve Belçika'yı etkileyecek boyuta yükseldi.

Bu konjonktürde kamu borçlarının yüksek olduğu ülkeler devlet kağıtları basarak borcu borçla kapatmaya çalışıyor. Ama alınacak yeni borçlar için yüksek faiz ödemek zorunda kalmaları, borç sarmalını içinden çıkılmaz bir noktaya getirdi.

Yunanistan buna çarpıcı bir örnek oluşturuyor. Yunanistan on yıllık borçları için yüzde 20 oranında faiz ödemek zorunda bırakıldı. İspanya ve İtalya'ya uygulanan faizler yüzde 5-6 civarında. Almanya ise yüzde 1'lik faizle borçlanıyor.

Kamu borç krizi içinde çırpınan ülkeler bu kez de faiz darbesiyle sarsılıyor.

Bir emperyalist blok ve emperyalist proto-devlet olarak AB

Finans kapitalin son operasyonu, Avrupa Merkez Bankası-(ECB) aracılığıyla devlet tahvillerini "uygun" bir faizle, üç yıl için sınırsız bir şekilde alma kararı oldu. ECB'ye devlet tahvilleri satacak ülke öncelikle, Avro'nun istikrarı için kurulan Avrupa Kurtarma Fonu'na (ESM) başvurması gerekiyor.

ECB bu kararı Almanya'nın muhalefetine rağmen aldı. ECB, aldığı kararlar bir yandan sosyal yıkım programlarının sistemli bir şekilde hayata geçirilmesini sağlamayı, öte yandan özellikle avro krizinin etkilerini azaltmayı ve hegemonyasını yaygınlaştırmayı hedefliyor. Bunun yanında yaratacağı bağımlılıkla borç krizi sarmalındaki ülkelerin maliyesine yön veren ve bütünüyle kontrol eden bir konuma ulaştı. Kendisine yönelik her türlü itirazı böylece fiilen engellemeyi başardı.

Böylesine adımlar, AB'nin finans kapitalin yapısal ve konjonktürel ihtiyaçlarına göre reorganize olmasını içeriyor. Ayrıca işçi sınıfı ve emekçi yığımlar için yeni stratejik saldırılar anlamına geliyor.

Kıta düzeyinde neo-liberal hegemonyanın yeniden ve radikal bir şekilde inşasını içeren bu süreç kamu harcamalarının hızla azaltılmasını, sağlık ve eğitimin metalaştırılmasını, sınıfın atomize ve amorf edilmelerini ve tarihsel kazanımların gasp edilmesini içeriyor. Troyka işgücü reformu adını verdiği yeni emek rejimi düzenlemesiyle sınıfın kolektif aksiyon yeteneğine darbe vurmaya çalışıyor. Çalışma yaşamını sistematik esnekletirmek ve güvencesizleştirmek istiyor.

Bütün bunların yanında ECB'nin son hamlesi ve Avrupa Kurtarma Fonu'nun bütçesinin yükseltilmesi (Almaya'nın itirazına karşın Avrupa Anayasa Mahkemesi fonun yükseltilmesini onayladı) AB'nin jeostratejik hedeflerine uyumlu bir gelişme ve düzenlemelerdir.

AB bir emperyalist blok ve emperyalist proto-devlet yapılanmasıyla jeostratejik hedeflerine uygun projeler oluşturuyor ve adımlar atıyor. Kapitalizmin yapısal krizine bağlı olarak emperyal özneler arasında hegemonya savaşlarının şiddetlendiği koşullarda AB'nin jeopolitik yönelimleri ve hamleleri kendisi için yaşamsal önem taşıyor. Özellikle bu hamleleri engelleyecek ya da etkisizleştirecek AB içindeki gelişmelere karşı da son derece hassas bir tavır sergiliyor. Bunu net olarak Yunanistan üzerine yürütülen tartışmalarda görebiliriz.

Troyka, hazırladığı son raporda, Yunanistan'ın mali denetimine vurgu yaparken ayrıca Yunanistan'ın Avrupa para birliği içinde kalmasının sadece bir para sorunu olarak görülmediğini açıkladı. Yunanistan'ın AB'nin Doğu Akdeniz Bölgesi ve Ortadoğu'da jeopolitik çıkarları açısından son derece önem taşıdığını vurguladı. AB'nin dominant ülkesi olan Almanya'nın da soruna yaklaşımı benzer şekilde oldu. Merkel, Yunanistan'ın jeostratejik önemine vurgu yaptı.

Bu açıklamalar ve adımlar AB bünyesinde bundan sonra yaşanacak gelişmelere de perspektif sunmaktadır.

AB'de yaşanan kriz küresel ve kıtasal düzeydeki bir dizi etkenle kesişen ve derinleşen bir seyir içine girdi. Özellikle borç krizi ve bankacılık krizinin bir iç senkron kazanması AB'de yıkıcı sonuçlara yol açabilir.

2013 yılı AB için kritik bir yıl olacak. 2012'nin son çeyreğinde borç ve bankacılık krizinin gelişim seyri, Avrupa işçi hareketinin mücadelesi, Yunanistan'ın içine girdiği yüksek konjonktür ve Yunanistan işçi sınıfının yaratacağı yeni dinamikler önem taşıyacaktır.

AB coğrafyasının kapitalizmin yapısal krizinin odağı haline dönüşmesi, yaratacağı sınıfsal antagonizmanın şiddetiyle birlikte, bu coğrafyayı aynı zamanda sınıf ve kitle hareketi açısından da küresel bir odağa dönüştürmektedir. Ve bu odaktaki gelişmelerin uluslararası düzeyde işçi hareketini besleyici ve şekillendirici bir rolü olacaktır. 2013 yılının bu yönüyle de dikkat çekici bir yıl olması yüksek bir ihtimaldir.

Marikana ve ANC liderliğindeki İttifak'ın* işçi karşıtı rolü

Dr. Vishwas Satgar

Güney Afrika'daki işçiler şiddetin temel dayanak olduğu bir sosyal sistemde yaşıyor ve çalışıyorlar. Bu istisnai değildir, kapitalizmin genel durumuna içkindir. Karl Marx bunu "kan ve kire bulanmış" bir sistem olarak tanımladı. 16 Ağustos'taki Marikana Katliamı, işçilerin günlük yaşamından akan iki şiddet biçimini ön plana çıkardı. Birincisi, ANC (Afrika Ulusal Kongresi) devletinin zora başvurma kudretiyle dışa vurulan asimetrik bir şiddettir: polis gücünün yüksek teknoloji ve askerleşmiş ateş gücü. İkincisi, daha fazla görünmez olan fakat işçilerin yaşamını şekillendiren, küreselleşmiş ve finansallaşmış bir kapitalizmin şiddetidir. Ücretli emek ile insan hayatının yeniden üretilmesi arasındaki bağın kırıldığı bir toplumun yaratılması yoluyla işleyen bir şiddettir. Diğer bir deyişle aşırı sömürü, güvencesiz ve düzenli çalışma, onurlu bir yaşamı sağlamaktan oldukça uzaktır. Kısa dönemli dalgalanmalara karşın Güney Afrika'nın platinyum madenlerinin uzun dönemli aşırı kar eğilimi anlamına gelir, tamamen yoksullaştırılmış ve alçaltılmış insan yaşamını üretmeyi amaçlayan bir şiddet eylemidir. ANC hükümetinin küreselleşmeye ve büyüme sağlayan doğrudan yabancı yatırıma derin bağlılığı tarafından desteklenen, cesaretlendirilen ve teşvik edilen bir şiddet eylemidir. Daha keskince bu, sermayeye riski, insan yaşamına (özellikle işçi sınıfı) ve doğaya riskten daha fazla ayrıcalık tanıyan bir hükümettir.

Marikana Katliamı bir olay olarak derin bir tarihsel anlam kazanır, bu bağlamda apartheid (ırk ayrımcılığı) sonrası Güney Afrika'da bir dönüm noktasıdır. Ulusal kurtuluş ideolojisinin temel ilkeleri – yere göğe sığdırılmayan ANC liderliğindeki "Ulusal Demokratik Devrimin" "işçi sınıfı öncüdür" ve "işçi sınıfı eğilimi" - için ideolojik garantiden vazgeçilmesiyle bir dönüm noktasıdır. Bu ideolojik kaidelerin gerçekte çekim gücü olsaydı, Marikana meydana gelmezdi. İşçilerin ANC devleti tarafından öldürülmesi, bu ideolojik dayanakları kof ve ikiyüzlü kılıyor. Marikana'dan sonra işçi sınıfının ANC'ye desteği ve bağlılığı ve ANC'nin iktidar tekeli kararsızlığa düşmüştür, artık Güney Afrika siyasetinde kesin olan bir şey değildir. Marikana'nın tabanda ANC devletinin bir işçi katliamı olarak anılması (Andries Tatane gibi) Güney Afrika'daki işçi sınıfının bilincinden asla silinemez. Marikana'dan sonra ANC işçileri kendisine oy vermelerini istediğinde işçilerin her zaman aklına en başta gelen soru, bu devletin işçileri öldürmüş olduğu, işçilerin hayatının ANC devleti için önemli olmadığı olacaktır. COSATU'yu oluşturan işçiler ve genel olarak işçi sınıfı, bu gerçeği görmezden gelemez. Apartheid sonrası Güney Afrika'da bir dönüm noktası olarak Marikana, işçi sınıfı bilincinde ve ANC iktidarına bağlılığında temel bir kırılmayı temsil eder.

ANC devletinin bunu kabul etmesi, toplu amaçlı cinayet suçlaması ile Marikana işçilerine iftira atmaya ve günah keçisi yapmaya çalışmasını ve daha sonra geçici olarak bu suçlamanın Ulusal Savcılık makamı tarafından geri çekilmesi açıklamaya yardımcı oluyor. Kendi içinde bu işe yaramayan ve daha ciddi soruların gündeme gelmesine yol açan bir çaresizlik hareketiydi. ANC devleti niçin işçileri vuran polis memurlarını,

Ulusal Polis Komiserliğini ve Polis Bakanını açığa almadı, itham etmedi ve soruşturmaya başlamadı? Zuma (Güney Afrika devlet başkanı – kizilbayrak.net) niçin gülünç toplu amaçlı cinayet suçlamasını yükledikten sonra Ulusal Savcılık Makamı'nın başını görevden almadı? Bunlar bir çok Güney Afikalının aklında ANC hükümetinin ve nihayetinde ANC liderliğindeki İttifak'ın işçi karşıtı yönelimini daha da teşhir eden sorulardır.

16 Ağustos'tan beri ANC devleti ve İttifak, grevi kırmak için Marikana işçilerine toplu cinayet suçları iftirasını atmaya çalışmadı yalnızca. Marikana topluluk üyelerinden gelen çeşitli haberler, sürmekte olan polis tacizini ve tutuklamaları gösteriyor. 16 Ağustos'tan beri geçen iki haftada tutuklanan ama daha sonra serbest bırakılan 270 kişinin (sadece madenciler değil, topluluk üyeleri de var) nedenini açıklıyor bu. Şimdilerde Marikana'da ve çevresinde yoğun bir polis yığınağı var. Dahası grevi kırmak için ANC devleti ve İttifak'ın en sinsi hamlesi, yukarıdan bir "barış anlaşması sürecinin" aktif savunuculuğunu yapmak olmuştur. Bu süreci, kamusal alanda cilalayan Ulusal maden İşçileri Sendikası'nın eski genel sekreteri, ANC'nin Ulusal Yürütme Komitesi üyesi ve Lomnin'in (katliamın yapıldığı platinyum madeninin sahibi olan şirket – kizilbayrak.net) yönetim kurulu üyesi Cyril Ramaphosa başkası değildi. Bütün bu süreç, işçileri işe geri dönmeye zorlamak ve sonra ücretler için pazarlık yapmak çevresinde yoğunlaştı. Esasında bu "barış anlaşması" ANC liderliğindeki İttifak tarafından desteklenen bir grev kırıcı taktik oldu, grevci işçiler ve AMCU (Maden İşçileri ve İnşaat Sendikası) tarafından katıyetle reddedildi. ANC liderliğindeki İttifak'ın işçiler tarafından devre dışı bırakılmasıyla ANC'nin Genel Sekreteri Gwede Mantashe, ulusal radyoda grevin sürmesinin Lomnin'den dolayı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Nitekim grevin sürmesi, bundan daha fazlasıydı, ANC iktidarının ve işçi karşıtı ANC liderliğindeki İttifak'ın liderliğinin reddedilmesiydi.

Julius Malema, işçi sınıfının ANC'den kaymasını engelleyerek ANC'yi kurtaracak mı? Bu soruya cevap vermek için Malema'nın şahsı ile Malema popülist fenomeni arasında ayırım yapmak gerekir. Malema popülist fenomeni, Malema tarafından yazılıp oynanıyor ama kamusal alanımızda medya kesimi tarafından oluşturuluyor. Marikana Katliamı bağlamında Malema fenomeni, karikatürist Zapiro'nun resmettiği gibi yüzüzce oportünisttir. Ancak bu fenomeni yaratan ve Malema'ya alkış tutan medya kesimlerine uzanan bir oportünizmdir bu. 16

Ağustos'tan sonra Malema'ya önde gelen iki gazetede yer verildi. Malema'nın popülist siyaseti, ulusal gündemimize ANC liderliğindeki İttifak'ın çatlağı olarak nüfuz etti. Malema'nın medya kesimi için gerçek değeri budur. Ancak onun gibi bu medya kesimleri de onun Marikana trajedisini ahlaksızca kendisine mal etmesinden ve araçsallaştırmasından sorumludur.

Medyada Malema fenomenine verilen desteğe karşın, Malema ANC dışında işçi sınıfı arasında bir siyasi taban inşa edecek değildir. Halk Kongresi (COPE) deneyimi, ANC kalıbı içinde ANC'ye bir alternatif inşa etmenin sınırlarını vurgular; işçi sınıfının başka bir çıkmaz arzusu yoktur. Üstelik Malema'nın ucuz popülizminin millileştirme retoriğine karşın işçi sınıfı arasında bir sınıf aidiyeti yoktur. Olsaydı, örneğin tüm COSATU ve işsizler onun peşinden yürürlerdi. Üstelik Marikana sonrası işçi sınıfının Malema'nın dar çıkarıcı popülist siyasetinin aracı olmaktan ziyade Malema'yı kullanması daha muhtemel görünmektedir. ANC dışında ayakta kalabilmesi için işçi sınıfı arasında bir siyasi taban inşa etmesi bir zorunluluk olmasına rağmen Malema'nın en fazla elde edebileceği şey, ANC içindeki çatlağı derinleştirmektir. Böyle bir çatlak, ANC'nin hizipsel bölünmelerle yarılmaya dikkate alındığında ANC'yi bölebilebilir, fakat Malema'nın Marikana sonrası uyanmış işçi sınıfını tekrar ANC'ye götürmesi muhtemel değildir.

* ANC, Güney Afrika'nın en büyük işçi sendikası federasyonu COSATU ve Güney Afrika Komünist Partisi'nin apartheid dönemine dayanan üçlü ittifakı – kizilbayrak.net
Dr. Vishwas Satgar, WITS Üniversitesi'nde uluslararası ilişkiler dalında öğretim üyesidir. Güney Afrika Demokratik Sol Cephe'nin ulusal komitesinin bir üyesidir.

Marikana'da anlaşma sağlandı

Güney Afrika'daki Marikana madeninde haftalardır süren grevde anlaşma sağlandı. Altı haftadır grevde olan maden işçileri, şirketle yapılan %22'lik zam anlaşması üzerine iş başı yaptılar.

Madende örgütlü olan iki sendikadan birinin sözcüsü Bishop Seoka mücadeleye devam edeceklerini belirterek "Maaş zammı yüzde yirmi iki civarında. Bu çok yüksek bir oran. Pazarlıklar tarihinde daha önce böyle bir şey olduğunu sanmıyoruz. Müzakereler devam edecek ve Ekim ayında daha fazla artış olacak" dedi.

İşçilerin grev süresindeki harcamaları için de bir kereye mahsus olmak üzere 2000 Rand'lık ödeme yapılacağını belirten Seoka, yeni maaşlarla ilgili net bir rakam söylemedi.

'Yeryüzünün lanetlileri' gelecekleri için alanlarda!

Kapitalizmin içinde debelendiği kriz, yerkürenin dört bir yanındaki işçi ve emekçilere yeni sefalet uygulamaları dayatıyor. Sonuç yerkürenin dört bir yanında emekçilerin öfkесinin sokağa taşması, özgürlük ve gelecek talepleriyle greve çıkarak hayatı durdurması oluyor. Portekiz'den Güney Afrika'ya, İspanya'dan Yunanistan'a, ABD'den Almanya'ya emekçiler sokaklardan eksik olmuyor.

Portekiz

17 Eylül günü 1974'te Salazar faşist diktatörlüğüne karşı yapılan 'Karanfil Devrimi'nden sonra ülke tarihinin en büyük protesto eylemi yapıldı. Ülkenin 40 değişik şehrinde bir milyon insan sokağa çıktı. 10 milyon nüfuslu Portekiz'de nüfusun onda biri, yani her on kişiden biri protesto eylemlerinde yer aldı. IMF, Euro ve Avrupa Merkez Bankası'ndan oluşan soyguncular Troykası'nın kriz programına karşı seslerini yükselttiler. Troyka çetesi; işçi ve çalışanlardan yapılan kesintilerin %11'den %18'e çıkartılmasını, ayrıca ücretlerin net olarak %7 düşürülmesini dayatıyorlar. Buna karşılık, işverenlerin payının yüzde 23,75'ten yüzde 18'e düşürülmesi istiyorlar. Troyka çetesinin fütursuz saldırısına karşı Lizbon'da sokakları dolduranlar, "Troyka'nın canı cehenneme - Biz hayat hakkımızı istiyoruz!" pankartları altında yürüdüler.

Portekiz'deki yürüyüşün çağrısını, taban örgütleri, inisiyatifler, öfkелiler grubu, sol partiler ve devrimci güçler yaptılar. Sendikaların gerici yönetimleri ise yürüyüşleri desteklediklerine dair açıklama yapmakla yetindiler.

İspanya

İspanya'da da yüzbinler sokaklara çıktılar. En kitlesel eylem "Madrid'e yürüyüş" parolası altında, 150 değişik örgütün çağrısıyla 600 bin insanın katılımıyla yapıldı. Protestoların merkezinde Franko artığı Rjoy'un gerici hükümeti ve onun krizi emekçilerin sırtına yıkma politikaları vardı.

İspanya'da metro ve tren grevleri Madrid ve Barcelona gibi büyük şehirlerin otoyollarında uzun kuyruklara neden oldu. Sendikalar, grevlere katılımın yüzde 90 düzeyinde olduğunu duyurdu.

Madrid'de düzenlenen gösterilerde, demiryolu ve metro çalışanları Atocha Tren İstasyonu'ndan kent merkezindeki Sol Meydanı'na kadar yürüdü.

Göstericiler ile polis arasında arbeye yaşanırken, 3 kişinin gözaltına alındığı bildirildi.

Madrid'de metro çalışanları 21 ve 28 Eylül ile 1 Ekim tarihlerinde de trafiğin yoğun olduğu belirli saatlerde iş durdurma eylemi yapacaklarını açıkladı.

Yunanistan

Yunanistan'da hakimler ve doktorlar grevde. Maaşlarının kesilmesi planlanan hakimler iş bırakma eylemi yaptı.

Devlet hastanelerinde görev yapan doktorlar da mesai ücretlerini alamadıkları gerekçesiyle iş bıraktı.

Yunanistan'da PAME'nin uzun süredir çağrısını ve çalışmasını yaptığı genel grev kararı nihayet verildi. Yunanistan'da tüm emekçiler 26 Eylül günü şalter indirecek.

İşçilerin federasyonu olan GSEE ve kamu

emekçilerinin federasyonu olan ADEDY de greve katılma kararı aldı.

ABD

ABD'nin Şikago kentinde son 25 yılın en büyük öğretmen grevi yaşanıyor. İki haftayı aşkın süredir sokaklarda gösteri yapan öğretmenler, ücretlerinin arttırılmasını ve iş koşullarının düzeltilmesini istiyor. Şikago'da, grev yüzünden 350 bin öğrenci yeni eğitim dönemine başlayamadı.

Şikago Öğretmen Sendikası ve Kent Yönetimi arasında aylar süren pazarlıkların ardından çözüm bulunamaması üzerine, öğretmenler iki hafta önce şehir genelinde greve başladı. 26 bin üyesiyle grevi sürdüren sendika, ücret artışı ve sosyal güvenlik şartlarında iyileştirilmeye gidilmesini talep ediyor.

"Wall Street'i işgal et" (OWS) hareketinin yıldönümü etkinlikleri tutuklamalara sahne oldu.

Hareket, 17 Eylül 2011'de kapitalist sistemin kalbinin attığı New York'ta başlamış, kısa sürede ABD'ye ve dünyaya yayılmıştı.

Hareketin destekçileri, yıldönümü öncesindeki üç gün içinde New York'un çeşitli yerlerinde toplanarak, etkinlikler düzenlediler.

Almanya

Almanya'da hekimler grev hazırlığı yapıyor. Hekimler muayenehanelerinde verecekleri tıbbi hizmetleri asgari seviyeye çekecek.

Hastalık kasaları ile hekimler arasındaki anlaşmazlık kasaların gelecek yıl hekim başına ortalama bin 800 euro daha az ücret ödeyerek, toplamda 2,2 milyar euro tasarruf etmek istemesinden kaynaklanıyor.

Paraguay

Kamu kurumlarında işten çıkarmaları protesto etmek için ortak bir direniş kampanyası düzenleyen Paraguaylı işçi sendikaları ve köylü örgütleri, başkenti gösterilerin merkezi yaptılar.

Kamu Emekçiler Cephesi tarafından yapılan açıklamaya göre protestolar hafta boyunca sürecek ve Sosyal Yardım Sekreteryası (SAS) ve Ulusal Acil Durum Ajansı'nı hedef alacak. Bu iki kurumda yüzlerce işçi ve çalışanın siyasi sebeplerle işten atıldığı ve atılan sayısının 2 bini geçtiği belirtiliyor. Protestoları örgütleyenler, hamile kadınların işlerine son verilmesinin açıkça yasaya aykırı olduğunu ifade ediyorlar.

Mısır

Mısır'ın başkenti Kahire'de toplu taşıma şoförleri kontak kapattı. Grev nedeniyle şehir ulaşımı önemli ölçüde aksadı.

İmbabe, el Mazallat, et Tira ve Tıbe toplu taşıma araçları müdürlüklerine bağlı birçok şoför işbaşı yapmadı. Helvan, Maadi ve Ramses dolmuş şoförlerinin de greve katıldığı, şoförlerin talepleri arasında trafik cezalarının silinmesinin de yer aldığı aktarıldı.

Şoförlerin grevi dışında eğitim emekçileri de grevde. Okullar açılmasına rağmen, maaş artışı talebiyle grev yapan eğitim emekçileri derslere girmiyor.

Kenya

Afrika'nın doğusundaki Kenya'da kamu emekçilerinin grevi üçüncü haftasına girdi. Şimdiye kadar hükümet temsilcileri ve sendika arasında yapılan görüşmelerde ilerleme sağlanamadığı gibi; grevdeki kamu emekçilerine yönelik baskılar artıyor.

Devlet okullarında çalışan öğretmenler, devletin eğitim kurumları ve çalışanlar için daha fazla bütçe ayırmasını talep ediyorlar.

Büyük çoğunluğu Kenya Öğretmenler Ulusal Birliği (Kenya National Union of Teachers KNUT) sendikasına üye 250 bin öğretmen greve katıldı.

Öğretmenlerin grevi iki sendika arasındaki mücadelede şekilleniyor. KNUT sendikası 2 haftanın sonunda mücadele yolunu seçerken ve baştan beri yüzde 300'lük ücret artışı talebinden taviz vermezken; Kenya Union of Post-Primary Education Teachers KUPPET sendikası ise yüzde 100'lük ücret artışını kabul ediyor. Sendikalar ayrıca öğretmen aylıklarının diğer kamu emekçilerinin aylıkları ile eşitlenmesini de talep ediyorlar.

Kenya'da sağlık sektöründeki emekçiler ücret artışı talepleri ve işyerleri için daha iyi donanım için eylemdeler.

Ağustostan bu yana asistan doktorlar staj dönemlerinde daha iyi ödeme talepleriyle grevdeler. Sendikalar ve hükümet arasındaki görüşmeler şu ana kadar başarısızlıkla sonuçlandı. Doktorlar ve öğretmenler protestolarını sürdürmekte kararlılar ve anlaşmaya varılamaması durumunda protestolarını yeni eylem biçimleri ile sürdüreceklerini açıkladı.

Bangladeş

Bangladeş'te sanayi havzası Narayanganj'da 100 bin tekstil işçisinin katıldığı bir yürüyüş gerçekleştirildi. İşçiler çalışma saatlerinin kısaltılması, daha iyi iş koşulları ve daha fazla ücret taleplerini dile getirdiler.

Gösteriye saldıran polis, eylem yapan işçilere karşı plastik mermi ve gözyaşartıcı gaz kullandı.

Alman emperyalizminin sıçrama tahtası:

Avrupa İstikrar Mekanizması

Muhafazakar milliyetçi Hristiyan Sosyal Birlik Partisi'nden (CSU) liberal-reformist Linke Parti'ye (Sol Parti), Devletler Hukuku Uzmanı Christoph Degenhart'tan SPD'li Eski Federal Adalet Bakanı Herta Däubler Gmelin'e uzanan burjuva siyasetin değişik yelpazelerinden birçok kişi ve dernek, Euro Kurtarma Fonu'nun Alman anayasasına uygun olmadığı gerekçesiyle, Federal Parlamento'nun Avrupa İstikrar Mekanizması'na (ESM) katılma kararının iptali için, Federal Anayasa Mahkemesi'ne başvurmuştu. İtirazcıların ortak gerekçesi, Almanya'nın ESM'de yer almasıyla bütçe bağımsızlığını kaybedeceğiydi. Anayasa mahkemesi, yapılan itirazı, Almanya'ya düşen meblağın 190 milyar euroyla sınırlı kalması ve bunun üzerindeki ödemelerin Federal Meclis'in onayını gerektirdiği şerhini düşerek reddetti.

Anayasa Mahkemesi, aldığı kararla Merkel hükümetinin politikalarına onay vermiş oldu. ESM'nin mimarlarından olan Almanya Başbakanı Angela Merkel, Federal Anayasa Mahkemesi'nin kararını, "Almanya ve Avrupa için iyi bir gün" diye yorumladı. Kararın Avrupa için verilmiş iyi bir sinyal olduğu görüşünde muhalefetle hükümet birleşti.

Anayasa Mahkemesi'nin ESM lehine aldığı karar, finans sermaye tarafından da coşkuyla karşılandı, borsalar yükselişe geçti. En büyük 30 Alman tekelinin yer aldığı DAX son bir yılın rekorunu kırdı ve euro dolara karşı değer kazandı. Yırtıcı aç kurtların önüne atılan bir parça et misali para kokusunu alan piyasaların geçici olarak yatıştırıldığı haberlerde duyuruldu. Tekeller lehine alınan karar, toplum yararına alınmış bir karar gibi lanse edildi.

ESM, ülke ekonomilerini emperyalist tekellere entegre etmenin adıdır!

Geçen yılın sonbaharında AB, borç krizinin Euro Bölgesi'nde yayılmasını önlemek için Mali İstikrar Fonu'nun genişletilmesine gitmiş ve fonun hacmini 700 milyar euroya yükseltmişti. ESM, asıl olarak, Alman tekellerinin Avrupa'da yayılmasının, borç yükü altında ezilen ülke ekonomilerini kendi ekonomisine entegre etmesinin ve burjuva devletleri uydulaştırmanın bir aracı olarak gündeme getirilmişti. Avrupa'da kanlı tarihiyle anılan Alman tekelleri, bu yalnızlık ve tecrit edilmişliklerini aşabilmek için Fransa tekelleriyle ortak hareket ederek, Merkel-Sarkozy koalisyonuna ESM'yi kurdurdular. Alman parlamentosundan geçerek onaylanan ESM, Almanya'da estirilen aşırı milliyetçi-şoven dalganın hedefi oldu. Aşırı milliyetçi-şoven dalgayı kontrollü bir şekilde yükselten tekellerin bu ikili politikasının dengesi bir anda nazizme doğru kaydı. "Alman parasıyla ülkeler kurtarılıyor" yönündeki yalan ve yanıltıcı propaganda ortalığı kapladı. Hükümet bu dalgayı körükleme yoluna gitti. "Tembel Yunan", "Almanların parasında gözü olan Yunan" ırkçı söylemi tedavüle sokuldu. Arsızlıklarını adalarını satmalarını söyleme küstahlığına kadar vardırıldılar.

Ukrayna'daki iktidar-muhalefet çatışmasında açıkça muhalefetin yanında yer alarak Ukrayna'nın içişlerine direk müdahalede bulundular. Bu ülkelerin

Euro ülkeleri olmasını, kendi emperyalist yayılma politikalarını kamufle etmenin aracına dönüştürdüler.

Tekellerin gerici politikalarının, biraz da kendilerine rağmen neo-nazizmden yana dengenin kırılması, ESM'nin mahkeme kapılarına taşınmasını beraberinde getirdi. CSU gibi muhafazakar ve içerisinde neo-nazilerin yuvalandığı partinin itiraz dalgasını başlatması tesadüfi değildir. Alman emperyalist tekelleri, özellikle Avrupa Bölgesi'nde açık milliyetçi saldırgan politikaların kendilerini tecrit edeceğinin bilincindedirler. Aşırı milliyetçiliği denetim altına alarak, neo-nazi cinayetlerin sınırlı da olsa üzerine giderek, aşırı milliyetçi imajı gidermeye çalıştılar. Merkel'in Yunanistan'a yönelik açıklamalarında gerek partisini gerekse hükümet üyelerini daha dikkatli olmaya çağırarak tornistan etmesinin arkasında, tekellerin belirlediği bu politikalar vardır. Tekellerin rafine savunucusu Anayasa Mahkemesi, durumdan vazife çıkartarak, yapılan itirazı reddetti ve Alman tekellerinin 'yumuşak' yayılma yolunu düzledi.

Alman emperyalizminin Avrupa'da yayılmasının bir aracı olarak oluşturulan ESM'ye, politikanın oluşturucusu ülkeden itirazın Yüksek Mahkeme'ye kadar taşınması ironi gibi gözükse de, bu sadece görünürde böyledir. ESM'nin Anayasa Mahkemesi'ne taşınması ve mahkemenin verdiği karar Alman emperyalizminin manevra alanlarını genişletmeye yaramıştır. Mahkemenin, Almanya'ya düşen meblağın 190 milyar euroyla sınırlı kalmasını ve bunun üzerindeki ödemelerin Federal Meclis'in onayını gerektirdiği şerhini düşmesini, itirazcılardan olan Linke Parti'nin (Sol Parti) sözcüsü Gysi'nin, "Demek ki bu girişimimizle demokrasiye katkı sağlamış olduk" diye değerlendirmesi politik budalalığın bir sonucu değilse, emperyalist rekabet savaşını "demokrasi" kisvesi altında soldan gizleme çabası olmaktadır. Alman tekelleri bu kararla, fonun büyütülmesi veya Almanya'nın payının büyütülmesi baskılarını, Alman emperyalist hükümetlerinin eline "parlamentoya danışma" gibi "demokratik" bir gerekçe mahkeme aracılığıyla verilmiş oldu. Bu karar, Alman emperyalist tekellerinin uluslararası arenada pazarlık gücünü arttırmış olmanın ötesinde, paraya karşılık ülke ekonomilerinin Alman tekellerine daha fazla entegre etmenin olanaklarını sunacaktır.

Mali krizden çıkış arayan AB'nin 'siyasi birliği' güçlendirmesi gerektiğini söyleyen Almanya Başbakanı Angela Merkel, bu siyasi birliğin gerçekleştirilmesinde ESM'nin üstleneceği rolü "denetleyemediği bankalara sermaye sağlamanın Avrupa İstikrar Mekanizması'ndan beklenmesin" diyerek betimledi.

Alman Anayasa Mahkemesi kararını değerlendiren, Avrupa Komisyonu Başkanı José Manuel Barroso, "birbirlerine bağlı piyasalar, bölünmüş siyasal sistemlerden daha güçlü, üye ülkeler artık tek başına birbirine bağlı bir dünyada olayların gidişine yön veremiyorlar" diyerek mahkemenin aldığı kararın siyasal anlamını doğru yorumladı. 'Yön verebilmek' için de zayıf ve güçsüz ülkelerin ve ekonomilerinin güçlü emperyalist tekellere entegre edilerek, siyasal 'bölünmüşlüğe' son vererek kapitalist tekelleşmenin

merkezleşmenin önündeki engellerin tasfiye edilmesi gerektiğini söylüyordu. Avrupa'nın geri ve küçük ülkelerinin büyük emperyalist tekellere entegre edilmesi, büyük emperyalist devletlerin bitmeyen hayali olmuştur. Ancak güç dengeleri, aralarındaki rekabet ve çatışmalar, Avrupa'nın gerici temelde, kapitalist-emperyalist temelde birleşmesinin önünde engel olmuştur. Alman tekelleri, mali üstünlüklerine dayanarak, emperyalist hayallerini gerçekleştirebilecekleri rüyasını görmeye başladılar. ESM gibi araçlarla, nispeten 'yumuşak' bir yolla, en azından Avrupa'nın ekonomik olarak güçsüz ülkelerini kendi ekonomilerinin parçası haline getirerek, siyasal ilhakı sağlamaya çalışıyorlar. Ancak, tarihsel deneyimiyle ilhakların ve pazarların elde tutulmasının kaçınılmaz olarak büyük ve topyekûn savaflara yol açtığını bilecek kadar kanlı bir tarihe sahip olan Alman emperyalist tekelleri militarist hazırlığını da ihmal etmeyecek kadar, gerçekçidir. Alman ordusunun gerici bir temelde reforme edilmesi tam da bu emperyalist amaçların ihtiyacı olarak gündeme getirilmiştir.

ESM Alman tekellerinin 'yumuşak' yayılma politikalarının aracı olurken, Alman ordusunda başlatılan gerici-militarist reformların amacı da Alman tekellerinin savaş hazırlıklarını ve militarist araçlarla yayılma politikalarını hayata geçirerek Alman tekellerinin sınır ötesindeki çıkarlarını korumayı amaçlamaktadır. Alman ordusunda başlatılan saldırgan reformları savunan Alman Savunma Bakanı Thomas de Maiziere, "Alman ordusunun bugün ülke ve birliğinin savunmasından öte dünyanın başka yerlerindeki krizlerle mücadelede görev alma ihtimali daha fazla" diyerek, başlatılan reformların amacının 'ülke savunmasından' çok asıl olarak "başka yerlerdeki krizlere" bir savaş makinesi olarak Alman ordusunun alacağı görevlerin altını çiziyor.

Kapitalist sistemin krizi, pazarlar üzerindeki rekabet savaşlarını çok daha kızıştırarak, emperyalistler arası yeni bir paylaşım savaşını çok daha yakın bir tehlike haline getirmektedir. ESM politikalarına karşı cephe alan İngiliz emperyalizmiyle, Alman emperyalizminin başını çektiği koalisyon arasındaki çatışma keskinleşerek derinleşecektir.

Hollanda'da seçimler tamamlandı

Hollanda'da "Kunduz planı" üzerinden başlayan tartışmalar, burjuva hükümeti yıktı. 150 Sandalyeli Hollanda parlamentosunda hiçbir parti salt çoğunluğu sağlayamadı. Orta-sağ ve orta-sol partiler oylarını büyük ölçüde artırdı. Toplam sandalye sayısı "kunduz yanlısı" ve "kunduz karşıtları" olarak yarı-yarıya bölündü.

"Kunduz" planıyla yıkılan hükümet erken genel seçim kararı alıp emekçileri plana katabilmek için seçimlere gitti. Ne var ki sonuç çok da parlak görünmüyor. Meclis yeniden yamalı bohçaya döndü. Sağ kendi içinde "kunduz planı" doğrultusunda parçalı kalırken sol partiler de kendi içinde kunduz planı doğrultusunda parçalı.

Sendikalar ve demokratik kitle örgütleri kunduz planı konusunda sert mücadelede kararlı görünüyor. Bu kararlılığı sandıkta da gösterdiler. Yıkılan koalisyon hükümetinin başı olan VVD'nin oylarını artırması ise seçim kampanyası döneminde herkese 1000 Euro karşılıksız destek verilmesini söylemesi gibi vaatlerine dayanıyor.

Oyların sandığa yansımaları...

2010 yılında seçmenlerin %77'si sandığa giderek oy kullanmıştı. 2012'de seçmenlerin %75'inin sandığa giderek oy kullandığı açıklandı.

Bir önceki hükümetin birinci ortağı olan VVD oylarını büyük ölçüde artırmış, ikinci koalisyon ortağı CDA büyük oy kaybetmiştir. Koalisyon hükümetine dışardan destek veren ırkçı parti PVV de büyük oy kaybederek oylarını orta sağ partiye kaptırmıştır.

Kunduz koalisyonu olarak bilinen partiler; VVD, CDA, D66, GL, CU iken VVD ve D66 bu partiler arasında oylarını artıranlar oldu diğerleri ciddi oranlarda oy kaybetmişlerdir.

Burjuva siyasetin ahlaki çürümesi seçime yansdı

Seçim günü daha henüz oyların tamamı sayılmazken sadece görünürde oylarını artırdığını gören düzen partilerin bir anda seçim öncesi karalama söylevlerini bir yana bırakarak birbirini medya karşısında arayarak

kutlama görüntüleri vermesi tamda burjuva çürümüş kültürün somut bir örneği oldu. Seçim öncesi süreçte kunduz planını destekleyen partilerin ve de plana karşı olan partilerin bundan sonra ne yapacakları merak konusu. Oy kaybeden partiler yaptıkları iç değerlendirmelerde bu konuda kamuoyuna hiçbir bilgi vermiyorlar. 14 Eylül'de ilk olarak VVD ve PvdA kurmayları birlikte kuracakları koalisyon hükümeti için görüştü. Hükümet için görüşmeler sürüyor.

Olası koalisyon senaryoları şöyledir :

Kunduz koalisyonu : VVD, CDA, D66, GL, CU : 75 sandalye,....

Sol : PvdA, SP, D66 ve GL : 69 Azınlık hükümeti

Mor : VVD, PvdA ve D66 : 91 sandalye,....

Ulusal hükümet : VVD, PvdA ve CDA : 92 sandalye,....

Liberal ve sol : VVD ve PvdA : 79 sandalye,....

Yukarıda da görüldüğü gibi olası koalisyonlar durumunda hepsinde de bir çıkmaz var. Kunduz planıyla yıkılan hükümet ya bu planı hayata geçirmekten vazgeçecek ya da belli bir süreliğine rafa kaldıracak.

Yukarıdaki olası koalisyon senaryolarında PVV ırkçı parti dışında tutuluyor. Hem bu parti hem de diğer partilerden bazıları bu partiyle birlikte çalışmayacaklarını seçim öncesinde kamuoyu önünde söylemelerinden dolayı henüz bu söylevlerine bağlı kalıyorlar.

İşçi ve emekçiler cephesinden seçim...

FNV Sendikası 8 Eylül 2012'de Eindhoven, Rotterdam ve Amsterdam'da binlerce işçi ve emekçinin katılımıyla Kunduz planını protesto etti, "Kunduz karşıtı sol partilere oy verin" çağrısı yaptı. Olası Kunduz koalisyonu partilerinin kazanması ve planı hayata geçirmeleri durumunda mücadelelerinin sertleşerek süreceğini her fırsata yazılı ve sözlü söylemişlerdi.

Görünen o ki, kriz derinleşiyor ve krizin faturası işçi ve emekçilere ödetilmek isteniyor. Yeni saldırı paketleri işçi ve emekçileri bekliyor. Ya direnerek bu saldırıyı püskürtürler ya da burjuvazi işçi ve emekçileri ulusal, dinsel, yerli-yabancı gerici yapay söylevlerle parçalayıp saldırı paketlerini hayata geçirecek.

Kızıl Bayrak / Hollanda

10. Kadın Politikası Tavsiye Toplantısı

Frauenpolitische Ratschlag 10. Toplantısı (Kadın Politikası Tavsiye Toplantısı)

Almanya'nın Ludwigsburg şehrinde yapıldı.

10.su yapılan toplantı 15-16 Eylül tarihlerinde gerçekleşti. İlk gün sabah yapılan yürüyüşle başlarken, toplantıya bini aşkın işçi ve emekçi katıldı.

Yürüyüşten sonra tüm katılımcılar Pedagog Yüksek Okulu'na giderek toplantı sunumlarına katıldılar. Tartışma ve sunumlarda birçok başlık işlenirken, toplantılar genel olarak verimli geçti. Her başlık için verilen 30 dakikalık sunum süresi dolu dolu kullanıldı.

Saat 11.30'dan 19.45'e kadar birçok ülkeden gelen kadınlar sunumlarını yaptılar. Her sunumun ardından beşer dakikalık soru ve cevap bölümü verildi.

Cumartesi günü toplantı 7 sunumun tamamlanmasıyla bitti. Akşam saat 19.40'ta açık havada kültür-eğlence programı düzenlendi.

Bir dizi Almanyalı genç müzik grubu sahne alırken ayrıca İskoçyalı bir grubun katılımının yanında, Türkçe türkülerin söylendiği bir dinleti gerçekleştirildi. Latin Amerikalı bir sanatçı güçlü sesiyle etkinliğe katılanları büyüledi.

Saat 23.00'de polis gecenin devamına müdahale ederek programı engelledi. Programda bulunan bir dans grubu ve üç müzik grubu sahnede yer alamadılar.

Pazar günü toplantının 2. bölümü, saat 9.00'da "Kadın hareketinin öncüleri" adı altında yapılan sunumla sürdü. Uluslararası kadın hareketi için çalışan kadından İspanya maden ocaklarında çalışan işçinin eşine, birçok alandan emekçi kadın sunuma katıldı.

Sunumun ardından "Kadın Politikası Tavsiye Toplantısı" için yeni adaylar seçildi.

Öğlen yeni adayların belirlenmesinin ardından 13.00'te, Yunanistan'da çelik fabrikasındaki direnişçiler için hazırlanan gıda ve temizlik maddeleri gibi bir dizi ihtiyaç malzemesi kamyonu doldurularak yola gönderildi.

Bir bütün olarak toplantı çok verimli geçerken bir dizi ülkeden gelen kadınların gerek sunumları gerek müzikleriyle farklı sorunları, değişik yaşam koşulları ve zorluklarını aktarmaları anlamlı deneyimler bıraktı.

Kadın Politikası Tavsiye Toplantısı "Haydi bütün dünyaki dostlarımızla ve mücadele verenler ile birleşelim. 2. Dünya Kadınlar Konferansı'nda 2016'da yer alalım. Kazanacağımız bir dünya var! Vamos mujeres!" çağrısı ile sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Almanya

Fatih İlköğretim okulunun imam hatipe dönüştürülmesine karşı mücadele eden velilerle konuştuk...

“Okulumuza sahip çıkacağız!”

4+4+4 uygulamalarına karşı çıkararak, çocuklarını gönderdikleri Fatih İlköğretim okulunun İmam Hatip'e dönüştürülmesine karşı eylemlerle mücadele eden velilerin görüşlerini aldık...

Herkes kendi mahallesindeki okula gitsin

Yaşar Baydemir; Okuldan 2 sokak ötede, 20 senedir bu mahallede oturuyoruz. Beni almıyor başka mahallelerden geleni alıyor. İmam Hatip birinci sınıf için bu mahalleden başvuru 5 kişi, diğer 23 kişi başka semtlerden geliyor. Rüşvetle, parayla kayıt yapıyorlar. Dışarda kalanlar umurlarında değil. Oysa bu mahallede oturan ve çalışan 100'den fazla kişi çocuğunu bu okula kayıt yaptırmak için başvurdu. Birinci sınıf çocukları bunlar ve normal eğitim istiyor. Geçen sene yer olmadığı için, bu sene okul tadilata sokuldu, yeni sınıflar oluşturuldu. Buna rağmen çocuklara başka yerlere gidin deniyor. Okulu İmam Hatip yapmak için yapılıyor bunlar. Bizi almıyor, başka mahallelerden çocukları buralara alarak talep var diyorlar. Herkes kendi mahallesindeki okula gitsin. Okulda şuan üç eğitim birden yapılıyor. Zamanla bizleri okuldan kovmayı hesaplıyorlar. Okulumuzu bırakmayacağız. Hakkımızı arayacağız.

Çocuğumu okula gönderemiyorum

Mehmet Ali Akcan; 5 buçuk yaşındaki çocuğumu okula kaydettim. Okula götürdüğüm gün bana dediler ki, burası imam hatip'e çevrildi. Önceden hiçbir bilgi verilmedi. Diğer oğlum aynı okulda ikiye gidiyor. Küçük çocuğuma başka okula gitsin deniyor. Eğer çocuğumu imam hatip'e kayıtlı yaptırsan alırım diyor. Yoksa git başının çaresine bak diyorlar. Ben bunu kabul etmiyorum. Bize Mimar Minan İlköğretim okulunu gösterdiler oraya gittik orasıda 'bu okulda kaydınız yok' diyerek almadı. Bizi geri çevirdiler. Üstelik okul bize uzak. Aynı anda iki çocuğumu farklı iki okula nasıl götüreyim. Şimdi bir çocuğum evin yanındaki okula gidiyor, diğeri ortada kaldı.

Çocuğumu okula gönderemiyorum. Mağdur bırakılıyor.

Ortada bırakıldık!

Mustafa Erdoğan; Bir kızım okuyor burda. Ayrıca okul aile birliğindeyim okulda. Herşey normal giderken ayın yedisinde akşam saat 4 buçuk gibi okulun İmam Hatip olduğunu öğrendik. Ayın onunda pazartesi günü da okul açılıyor, biz cuma günü öğreniyoruz. Kayıtların süresinin bitimine yarım saat kala. Yazı müdürlüğe geliyor, oda bize bildiriyor. Pazartesi okula geldiğimizde hiçbirimiz alınmadı. Çocuklarımızla birlikte okulun önünden ayrılmadık. Tüm çocuklarla ve ailelerle birlikte eyleme başladık. Bizleri muhatap alan yok. Bizler ortada bırakıldık. Biz bu mahallede oturuyor ve çalışıyoruz. Başka mahallelerden İmam Hatip için gelenlere kayıt yaptırılıyor. 27 kişi İmam Hatip'e kayıt var 5 kişi bu mahallede, diğerleri başka mahallerden taşıma ile getiriliyor. Topkapı, Cerrahpaşa, Fatih'ten bunlar. Ondan sonrada talep var, sizleri almaz diyorlar. Peki mahallede oturanların talebi ne olacak. Eğer imam hatip'e başvuru varsa kim nerde başvuruyorsa orada imam hatip yapılsın. Okul yoksa, bina kirala. Var olan bir sistemi bozup, burdaki çocukları mağdur etmenin kimseye hakkı yok. Adres göstermediler. Diğer okullarda kayıt alımı yok. Geçiş kayıtları durdurulmuş. Tam olarak ortada kaldık. İl müdürlüğüne gittik, sadece görüş aldık. Bize söylediklerinden olumsuz sinyal aldık. MEB ve Valilik bizimle görüşmediler. Dilekçeler verdik. Burada bekliyoruz. Bu iş bitene kadar devam edeceğiz. Okulumuza sahip çıkacağız.

“Okulumuzu geri istiyoruz!”

Unkapanı'nda bulunan Atatürk İlköğretim Okulu'nun imam hatipe dönüştürülmesi ile açıkta kalan öğrenciler ve velileri yaptıkları eylemlerle durumu protesto ettiler.

8. sınıfa kadar eğitim verilen okulda 450 kişilik öğrenci öğrenim görüyordu. Bu yıl 120 öğrenci alabilecek kontenjan açılan okula 300 öğrenci başvurdu. Fakat okulun sınırlı kapasitesi buna elvermemesine rağmen, Milli Eğitim Bakanlığı okulu "talep olmadığı" gerekçesi ile imam hatipe dönüştürdü. Bunun sonucu olarak da kayıt yaptıran ve okul kıyafetlerini dahi alan öğrenciler, okulun ilk günü olan 10 Eylül'den beri eğitimin dışında kaldılar.

16 Eylül günü okul önünde biraraya gelerek açıklama yapan Atatürk İlköğretim Okulu'nun öğrencileri, öğretmenleri ve veliler, okullarına geri dönmekte kararlı olduklarını belirttiler. Açıklama yapan Eğitim Sen 8 Nolu Şube Başkanı Mustafa Turgut, yapılan kayıtların iptal edildiğini, okulun olduğu mahallede oturan öğrencilerin diğer okullara gitmekte zorluk yaşadığını ve diğer okulların kayıt yapmadığı için ortada kaldığını vurguladı.

Turgut, öğrencilerin tamamen okula geri dönene kadar mücadele edeceklerini belirterek açıklamayı bitirdi.

Okulun bir binası imam hatipe yazılan öğrencilere ayrılmış durumda. Yeni kayıt almaya devam edilen okulda, imam hatipin dışında kayıt yapmak isteyenlerin kayıtları yapılmıyor.

MEB'den velilere tahammülsüzlük

Atatürk İlköğretim Okulu'nun İmam Hatip'e dönüştürülmesine karşı veliler 18 Eylül günü İstanbul Milli Eğitim Müdürlüğü yönetimiyle görüşme yaptı. Müdür, velilerden oluşan heyeti azarlarken, talepler hakkında konuşmaktan geri durdu.

İl Milli Eğitim Müdürlüğü önünde basın açıklaması yapan veliler adına konuşan Eğitim Sen 8 nolu Şube Başkanı Mustafa Turgut, görüşmeye girer girmez müdürün gergin davranışlar sergileyerek konuşmalara katıldığını vurgulayarak, okullarına sahip çıkmalarının Milli Eğitim Bakanlığı'nı rahatsız ettiğine dikkat çekti.

Açıklamada söz alan bir velide, müdürün kendilerine kabul edilmeyecek bir üslupla davrandığını, söyleyecek bir söz bulamadıklarını dile getirdi. Görüşme sonucuna tepkili olan veliler, okullarını bırakmamakta kararlı olduklarını ifade ettiler.

Eğitimin özelleştirilmesinde son halka...

Dersaneler özel okullara dönüşüyor, eğitimde sömürü katmerleniyor...

Son günlerde hükümet kanadından yapılan açıklamalara bakılırsa okul giriş sınavlarının ve bu sınavlara öğrenci hazırlayan dershaneciliğin sonu gelmiş durumda. Gerek başbakan gerekse hükümet sözcüleri, bir anda, ellerindeki son kuruşu da çocuklarının eğitimine harcayan işçi-emekçi aileleri düşünmeye başlayarak onları bu yükten kurtaracaklarını iddia ettiler. Bir anda dersanelerin birer ucube olduğunun farkına varan bu asalak sınıfın temsilcileri, şimdi de “emekçileri bu yükten kurtarmak için” seferber oldular. Peki ne oldu işçi ve emekçileri sermayenin önüne atarak kanlarının son damlasına kadar sömürülmesini adeta doğanın bir kanunu olarak kabul eden ve ettirmek isteyenler bir anda işçi emekçi dostu oldular?

Özel Dersaneler Birliği Derneği (ÖZDEBİR) ve Tüm Özel Öğretim Kurumları Derneği'nin (TÖDER) açıklamalarına göre, Türkiye'de 4 bin 55 adet dershane var. Toplam 50 bin 209 öğretmen, 20 bin personel çalışıyor. Bir milyon 234 bin 738 öğrenci de eğitim alıyor. Bu öğrencilerin yaklaşık 100 bini burslu olarak dersanelerden ücretsiz yararlanıyor. Dershane ücretleri 6, 7 ve 8'inci sınıflar için 1.500 ile 4 bin TL arasında değişiyor. Lise 9, 10 ve 11. sınıflarda 2 bin TL ile 6 bin TL'ye, üniversite sınavlarına hazırlık sınıflarında ise 3 bin TL ile 10 bin TL'ye kadar çıkabiliyor. Bazı butik dersanelerde bu rakamlar 20-25 bin TL'yi buluyor. Dersanelerin tahmini cirosu da 1.5 - 2 milyar dolara ulaşıyor.

Binlerce dershanenin olduğu ve öğrencilerin bir yarış atı gibi sınava hazırlandıkları bu sistemde, öğrenciler hayatları boyunca yaklaşık olarak 739 sınava giriyorlar. Eğitim Sen eski Genel Başkanı Alaaddin Dinçer'in yaptığı araştırmaya göre, Türkiye'de bir öğrencinin hayatı boyunca başarı göstermesi gereken sınav sayısı 739. Yani bir yıla 46.18 sınav düşüyor. Deneme sınavları, performans, proje ödevleri ile birlikte sınav sayısı 1000'in üzerine çıkıyor.

Böyle bir tablo orta yerde duruyorken başta Erdoğan'ın ve diğer hükümet erkanının dersanelerin ve bunlarla birlikte SBS, YGS, LYS gibi lise ve üniversiteye giriş sınavını kaldıracaklarına ilişkin sözleri burjuva medyada manşetlere taşınırken, satır aralarında ifade edilen gerçekler yapılan bu propagandanın aslında büyük bir yalandan ibaret olduğunu ve eğitim alanının sermayeye tam olarak teslim edilmesini sağlayacak olan büyük bir saldırıyı örtmeye çalıştığını gözler önüne seriyor.

Düzen sözcülerinin yaptığı açıklamalara göre, dersaneler özel okullara dönüşecek, eğitim tamamen sermayenin insafına teslim edilecek ve devlet bugüne kadar ağır aksak da olsa sürdürdüğü kamusal eğitim alanından tamamen çekilecek. Bugüne kadar eğitime genel bütçeden ayrılan payın her yıl düzenli bir şekilde düşürülmesine rağmen, bu kadarı bile burjuvazi için kayıp bir alan olarak kabul edilmekte ve eğitim tam olarak sermayenin sömürüsüne açılmasını engellemekteydi. Geline nokta ise başbakanın sözleriyle bu sınırlı kaynak bile ortadan kaldırılacak. Daha doğrusu bu alana bir yatırım yapılamayacak, işçi ve emekçilerin vergilerinden elde edilen gelirler

doğrudan sermayeye aktarılacak. Devlet eğitim alanından çekilirken kaynaklar özel eğitim kurumlarına “öğrenci başına devlet desteği” olarak aktarılacak. Bu ise “paran kadar oku” döneminin iyice yerleşmesi demek olacak.

Başbakanın sözleri içindeki tek doğru nokta dershaneciliğin bir ucubelik olmasıdır. Ama bu ucubeliğin nedeni ne öğrenciler, ne veliler ne de sayıları onbinlerle ölçülen dersane emekçileridir. Bunun sorumlusu kamusal eğitimi niteliksizleştirip, öğrencileri sınavlarla yaşatan ve onları aşmak için de dersanelere muhtaç eden sermaye politikalarıdır. Eğitimin sermayenin sömürüsüne açılmasının doğal sonucudur bu durum.

Bu durum kapitalizmin doğası gereğidir aslında. Çünkü kapitalizmde söz konusu olan paran kadar yemek, içmek yaşamak, hastalandığında ise paran kadar tedavi olmaktır. Kapitalizmde paran yoksa öldüğünde gömülecek toprağın bile yoktur.

İşte böylesi bir tabloda eğitimin de bunun dışında kalması sözkonusu olamaz. Halihazırda var olan paralı eğitim uygulaması binbir eşitsizliğin içinde işçi ve emekçi çocuklarının eğitim hakkını ellerinden alırken, burjuva sınıfın gençliğine ise her türlü olanağı sağlamaktadır. İşçi ve emekçi çocukları meslek liselerine gönderilirken burjuva çocukları özel okullara dönüşen lüks dersanelerde en iyi olanaklardan yararlanacaklar. Çocuklarını bu okullara göndermek isteyen işçi ve emekçiler ise tüm varlıklarını yoklarını harcamak zorunda kalacaklardır.

Şimdilerde açılan bu tartışma yeni değil aslında. 1965 yılında yürürlüğe giren özel okullar kanunu 1980 yılında değiştirildi. Buna göre; özel okulların bütçeden pay alması, beş yıllık vergi muafiyeti, teşvik kapsamına dahil edilmesi, düşük faizli kredilerin tanınması, kamu arazilerinin kiralanabilmesi karara bağlanmıştır. Kamu okullarında katkı payı adı altında paralı eğitimin adımları atılırken özel eğitim kurumlarının teşvik edilmesi devlet aygıtının burjuva niteliğini tanımlar.

Sermayenin eğitimde özelleştirme saldırısına tanıklık eden belgeler 1984 yılında toplanan İngiliz Rektörler Komitesi'nden geldi. *Jarrat Raporu* isimli belgelere göre *üniversitelerde modern işletmecilik teknikleri uygulanmalıdır*. Yine bu rapora göre; birim maliyet kavramı ile kaynak kullanımının verimliliğine önem verilmelidir. Üniversitelerin faaliyetleri nicel performans göstergeleri ile değerlendirilmelidir. Eğitim ve araştırma faaliyetleri ihaleye çıkarılmalıdır. Öğrenim ücretlerinin payı giderek arttırılmalıdır ve karşılıksız burslar borçlandırma yöntemine dönüştürülmelidir.

Bu rapor doğrultusunda başlayan uygulamalarla birlikte ilk ve orta eğitim kurumlarından katkı payı alınmaya başlanmış, başlangıçta cüzi miktarlarda alınan harçlar üst seviyelere çekilmiş, faizsiz verilen öğrenim kredileri toptan eşya fiyatına endekslenmiş, vakıf üniversitelerine sınırsız ödünler verilmiştir. '94-95 öğretim yılında özel liselerin sayısı 243'ten 260'a çıkmıştır. Özelleştirme oranı '85-86 yılında %6 iken, bu yıl %14 olmuştur. Özelleştirme saldırısı öğretmenlerin sosyal haklarını ellerinden almakta da geri kalmamış, '85-86 öğretim yılında 101 özel ortaokulda toplam 351 kadrolu öğretmen çalışırken, '94-95 sezonunda 248 özel okulda sadece 64 kadrolu öğretmen çalışır hale gelmiştir.

Türkiye'de üniversitelerin bütçeden aldığı pay '93'te %4.18; '94'te %3.80; '95'te %3.40 ile giderek aşağı düşmüştür. Eğitime yapılan kamu harcamalarının GSMH'daki oranları Afrika'da %5.1; Avustralya'da %5.7; Arap ülkelerinde %5.5; Asya'da %4.3; gelişmekte olan ülkelerde %4.1; gelişmiş ülkelerde %5.83; dünya genelinde %5.1; Türkiye'de ise sadece %3.0 olarak yansımıştır.

Gelişmiş kapitalist ülkelerde ilköğretim yaygınlaştırılmış fakat orta ve yüksek öğretim hakkı elit kitlelere bırakılmıştır. Avrupadan bir örnek olarak Fransa'ya bakıldığında liselere varlıklı kesimin çocuklarının %94'ü devam ederken, işçi çocuklarının %45'i, köylü çocuklarının ancak %32'si eğitim şansını

yakalayabilmiştir. Avrupa çapındaki bir incelemeye göre burjuva kökenli ailelerin çocuklarının yükseköğrenime gitme şansı emekçi çocuklarına göre 40 kat fazladır.

Eğitimdeki sınıfsal ayrışmanın bir ürünü olarak, eğitim kurumları çeşitlenerek genel olarak eğitim eşitsiz hale gelmektedir. Genel lise, meslek lisesi ayrımı dışında anadolu lisesi, fen lisesi, süper lise vb. açılması bu görüşün sonucudur. Bu okullar sistemin ihtiyaçlarına koşut olarak eğitimdeki eşitsiz gelişimin paydasını oluşturmaktadır. Son dönemde bu ayrımların yeni bir biçimle şekillendirilerek meslek lisesi ve anadolu lisesi biçimine dönüştürülmesi ayrımı ortadan kaldırmamış, sadece tabela değişikliğine neden olmuş, özde bir değişiklik olmamıştır.

Bu durum aslında 4+4+4 saldırısından bağımsız değildir. İkisinde de sermayenin çıkarları gözetilmiş durumda. Her ne kadar 4+4+4 saldırısı daha çok imam hatipler üzerinden tartışılmakta ise de bu yasa sayesinde işçi ve emekçi çocukları çok daha küçük yaşta sanayi yolunu tutmuş olacaklar. Sanayi bölgelerine açılan meslek okullarının orta kısımları sayesinde bu çocuklar daha küçük yaşta alınterlerinin ve alkanlarının sömürülmesi için burjuvazinin hizmetine koşulacaklar. Yani popülist söylemler arkasına sığınan hükümetin yaptığı; bir yandan kendi ideolojik-politik platformuna uygun bir nesil yetiştirirken diğer yandan da burjuvazi için daha geniş bir sömürü yolu düzlemekten başka bir şey değildir.

Yine böyle bir durumda harçların kaldırılması bütün bu saldırıların daha rahat ve sessiz bir şekilde hayata geçirilmesinden başka bir anlam taşımaz. Ki zaten kaldırılmış olmaları da bir değişiklik yaratmaz. Zira paralı eğitim üniversite öncesinde bile binbir şekilde devam etmekte, üniversitelerde ise yurt, yemek gibi alanlarda katmerlenerek devam etmektedir.

Eğitimin bir hak değil de hizmet olarak görüldüğü yerde burjuvazinin bu hizmetten yararlanacak olanların gelirlerine göre bir ayırım yapması da kaçınılmazdır. İşçi ve emekçi çocukları, burjuvazi için nitelikli ve ucuz işçi olarak yetiştirilirken, burjuva çocukları ise kapitalizmin bekaası için bu işçi ve emekçi ordusunun başına yönetici olmak için hazırlanırlar. Böylesi bir ayırımın olduğu yerde dersanelerin kapatılması yalanı ancak gerçeği çarpıtmanın bir yoludur.

İşte ortada böylesi bir tablo ve bunun getirdiği rant alanı varken dersanelerin kapatılması ne anlam ifade ediyor? Kapitalist sistem içinde eğitimin özelleştirilmesi saldırısının yeni bir boyuta taşınmasını... Burjuvazi, üstündeki mali yük kaldırılarak, eğitimi rant getiren bir sektöre dönüştürüyor. Bunlara ek olarak, paralı eğitim, emekçi çocuklarının eğitim hakkını elinden almakla aradaki sınıf ayrımlarını derinleştiriyor. Böylece burjuva ideolojinin alıcısı daha homojen topluluklar ortaya çıkacak ve bunun içinde şekillenen sınırlı sayıdaki işçi ve emekçi çocuklarından devşirilen öğrenciler ise gelecekte zorlukla elde edecekleri ayrıcalıkları korumaya çalışarak kraldan çok kralcı, yani en fazla burjuvazinin eğitilmiş köleleri olacak ve elde ettikleri sınırlı ayrıcalıkları korumak için kendi sınıf kardeşlerinin sömürülmesinde rol alacaklardır.

Bundan tek çıkış yolu ise eğitim sistemini burjuvazinin çıkarlarına kurban eden sermaye politikalarına dur demekten ve bu politikaların oluşmasına zemin yaratan burjuva egemenliğine karşı mücadele etmekten geçiyor. Bunun dışında her yol ve yöntem bizi iğreti ve geçici çözümlere mahkum edecek ve uzun vadede sömürü zincirlerinin altında eğitilmiş köleler olmamızın devamına yol açacaktır.

Adana'dan bir dersane emekçisi

Eğitimde gerici abluka!

Dinci-gerici parti AKP'nin geçen Mayıs ayında meclisten geçirdiği 4+4+4 yasaının somut uygulamaları okulların açıldığı bu dönemde kendisini tüm açıklığı ile göstermeye başladı. Bir yanıyla çocuk işçiliğinin önünü açarak çocuk emeği sömürüsünü katmerlendirecek olan 4+4+4 saldırısı 55-66 aylık çocukların okula gönderilmesi tartışmaları üzerinden gündemde geniş bir yer tuttu. İlköğretim ve liseler için ders zilinin çalması ile tüm yalınlığı ile açığa çıkan vahim tablonun kendisi, tüm altyapı hazırlıksızlığına rağmen yasanın uygulamaya konulmasının dinci gericilik için taşıdığı önemi gösteriyor. "4+4+4" gibi bir saldırının bir an önce hayata geçirilmesi, eğitim alanının, başta AKP olmak üzere, dinci-gerici güçlerin toplam saldırıları içerisindeki yerine işaret ediyor.

Eğitim alanı gericiliğin kısılcacında...

Dinci-gericilik, okullarda tam bir denetim kurmaya çalışıyor. Varolan burjuva eğitimin içeriğini kendi gerici düşünce yapısıyla yeniden şekillendiriyor. Bu yeni bir saldırı değil elbette. Uzun bir süredir bunun zemini hazırlanıyordu. Gün geçtikçe alınan mesafe ise bugün birtakım adımların daha açıktan, daha pervasızca atılmasına olanak sağlıyor.

Laik-kemalist kliğin kalelerini bir bir ele geçiren dinci-gerici cenah, bunun bir yanı olarak YÖK ve tek tek üniversite yönetimleri üzerinde büyük bir hegemonya kurmayı başardı. Bunun sunduğu olanaklarla üniversite öğrencilerine yönelik saldırılarını güçlendirdi. Öyle ki, üniversite içindeki tüm tepkilere rağmen anti-bilimsel yaratılış teorisi üzerine çeşitli etkinlikler düzenleyebildi. Geride kalan yaz dönemi boyunca bir dizi üniversitenin kampüsüne cami inşa edilmesi de bu sürecin önemli ayaklarından biri oldu. Üniversitelerde cami yapmak, dinci-gericilik adına bir hakimiyet göstergesi de oldu bir bakıma.

Çeşitli yöntemlerle yıllardır üniversitelerde örgütlenen cemaatlerin gelinen yerde daha açıktan çalışma yapmaları, üniversitelerin kayıt döneminde görüldüğü gibi cemaat örgütlenmesini açık bir kitle çalışması ile yürütmeleri bu sürecin geldiği noktayı özlü bir biçimde ifade ediyor. Tabii buna rektörlerin sunduğu muazzam katkıyı ve sağladığı olanakları da eklemek gerekiyor.

İmam hatipe dönüştürülen okullar...

4+4+4 ile birlikte benzer bir süreç yükseköğretim öncesi için de işletilmeye başladı. Bugün ortaya çıkan en çarpıcı durum ise bir dizi ilköğretim okulunun bir gecede imam hatibe dönüştürülmesi oldu. 55-66 aylık çocukların okula başlaması tartışmaları sürerken, derslere başlama için okula giden veli ve öğrenciler karşılarında imam hatipe dönüşmüş okullar buldular.

Bu sıradan bir dönüşüm olarak görülemez/görülmemeli. Bu dönüşüm bir yanda eğitimdeki gericileşmeyi anlatırken, bir yandan da dinci-gericiliğin pervasızlığının boyutlarını ortaya koyuyor.

Denizli'de katıldığı imam hatip açılışında konuşan dinci parti şefi Tayyip Erdoğan, "imam hatiplere itibarını iade etmenin bahtiyarlığını yaşadığını" söylemişti. Bu "bahtiyarlık", uzun döneme dayanan hazırlıkların artık somut biçimlere kavuşturuluyor olmasından geliyor kuşkusuz. Hatırlanacağı gibi, 12 Haziran 2011'deki genel seçimler çerçevesinde Bursa'da miting düzenleyen dönemin Bursa milletvekili adayları Bülent Arınç, kendi gerici kitlelerinden gelen "biz de kendi tekkelerimizi açalım" yakarılarına "böyle olur olmadık yer de dillendirmeyin. Elbet onun da zamanı gelecek" yanıtını vermişti. Bugün tam da buna uygun bir süreç işletiliyor dinci-gerici cenah cephesinden.

"Yenilenen"/daha da gericileştirilen müfredat...

Dinci-gericiliğin ilköğretim ve liselere yönelik saldırıları yalnızca belli okulların imam hatibe dönüştürülmesi ile sınırlı değil. Eğitim müfredatı da saldırıların hayata geçirildiği bir alan oluyor. Yıllardır korunan zorunlu din dersi uygulamasını, bugün "seçmeli" adıyla devreye sokulan yeni dersler tamamlıyor. 4+4+4 ile birlikte yasalaştırılan "Kur'an ve peygamberin hayatı" dersleri için "seçmeli" sözde bırakan dinci-gerici parti, şimdi de 'yaradılış teorisini' müfredata sokuyor. Ortaokul ve liseler için seçmeli, imam hatip ortaokulları için ise zorunlu olan "temel dini bilgiler" dersinde 'yaradılış teorisi' ile öğrencilere "evrende bulunan tüm varlıkların yaratıcısının Allah olduğu, ilk insan Hz. Adem'in yaradılışı, ilk insandan sonraki insanların yaradılış evreleri ve insanın yaradılış amacının Allah'a kulluk etmek olduğu" anlatılacak.

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararlarıyla din dersinde bazı 'zorunlu' rötuşlar yapan dinci-gerici parti, Milli Eğitim Bakanlığı eliyle çocuklara "kul olmanın insana sorumluluklar getirdiği ile hiçbir şeyin tesadüf eseri ve nedensiz olarak yaratılmadığı" aldatmacasını empoze etmeye çalışıyor. Bunun yanında, "günlük hayatta helal ve haramlar" başlığıyla verilecek derslerde "giyim-kuşam ve süslenme", "oyun ve eğlence" ve "İslamın günlük hayata ilişkin kuralları" anlatılacak. Bununla, çocukların yalnızca dini bilgileri edinmesi değil, gündelik davranışları için de dini kuralların gerektirdiği biçimleri edinmeleri hedefleniyor.

Dinci-gerici karanlığa karşı sosyalizmin aydınlığı...

Toplumun geneline yönelik yoğunlaştırılmış bir "saldırıları bütününü" ortaya koyan dinci-gericilik, açık ki bunun en temel ayaklarından biri olarak eğitim alanını görüyor. Kendi gerici dünya görüşünün kitlelere nüfuz etmesinin temel bir kanalı olacak eğitim için hedefli ve sistematik bir yöntem ortaya koyuyor.

İşçiler, emekçiler ve gençlere ise dinci-gericiliğe, eğitimde yaşanan dönüşüm oyunlarına ve piyasacı politikalara karşı sosyalizmin bayrağını yükseltmek düşüyor. Çünkü dinci-gericiliğin karanlığını ortadan kaldıracak tek güç sosyalizmin aydınlığıdır.

Ortaklaştırılmış eylemliliklerin gerekliliği ve önemi üzerine

Gençlik hareketinin bugünkü düzeyi oldukça zayıftır. Genel gençlik kitlesi temel yaşamsal ihtiyaçlarına, eğitim sürecine ya da geleceğine yönelik gerçekleştirilen hak gasplarına karşı beklenen tepkiyi vermekten uzaktır. Dağınık, parçalı bir halde gerçekleşen ve nicelik olarak da zayıf eylemlilikler, gençlik kitlesinde bir şeylerin değişmeyeceğine dair bir algı yaratmakta ve genel gençlik kitlesinin hak arama mücadelesine mesafeli davranmasının nesnel zeminini oluşturmaktadır.

Gençliğe yönelik son saldırı ise harç paralarına dair gerçekleştirilen somut uygulamadır. Gençlik hareketinin içerisinde bulunduğu mevcut durum bu saldırıyı püskürterek, özerk-demokratik üniversiteleri yaratabilecek bir dinamizmden yoksundur fakat mevcut saldırı, birleşik-kitlesel-militan gençlik hareketi yaratabilmenin olanaklarını, kendi içerisinde barındırmaktadır. Çünkü mevcut uygulama özellikle ikinci öğretim öğrencileri olmak üzere tüm gençlik kitlesini kapsamakla birlikte, gençlik kitlesinin öfkesinin birikmesine neden olmuştur. Gençliğin öfkesi kendisini açık bir şekilde gösterebilmektedir fakat bu öfkenin sokağa, eyleme, pratiğe dönüştürülmesi gerekmektedir.

Gençlik hareketinin bugünkü tablosu ve genel gençlik kitlesinin mevcut gerçekliği üzerinden hareketle, birleşik-kitlesel-militan bir gençlik hareketi yaratabilmek adına, mevcut harç uygulamasına dair eylemlilikler ortaklaştırılmalıdır. Dağınık, parçalı bir şekilde gerçekleştirilen eylemliliklerin genel gençlik kitlesinin pratik sürece dâhil olmasını engelleyeceği, geçtiğimiz dönemlerde yaşanan süreçlerden de bilinmektedir.

Öyle ki geçtiğimiz yıllarda İzmir yerinde gerçekleştirilen YÖK protestoları bu tartışmaya dair verilebilecek en anlamlı örnektir. Geçtiğimiz yıl İzmir yerinde 4 farklı YÖK protestosu gerçekleşmiştir. Sonuç olarak, tarihi ve uygulamaları herkes tarafından bilinen YÖK'ü protesto etmek için gerçekleştirilen eylemlilikler ortaklaştırılmamış ve dağınık-parçalı-zayıf 4 farklı eylem gerçekleşmiştir. 4 farklı protesto eylemi bırakın genel gençlik kitlesini, ilerici gençlik kitlesinin dahi, eylemlerden uzak durmasına-katılmamasına sebebiyet vermiştir.

Öyle ki, yaratılan mevcut parçalı-dağınık tablo nedeniyle örgütlü gençlik kitleleri dışındaki tüm gençlik unsurlarında oluşan bilinç; yapılan eylemliliklerin temel amacının YÖK'ü protesto etmek ya da onu tarihin kirli sayfalarına gömmekten daha çok örgütlerin kendilerini örgütlemek için eylem yaptıklarına dair olmuştur.

Bugün yapılması gereken, gençlik hareketinin ihtiyaçlarını tanımlamak, geçmiş ile hesaplaşarak bu ihtiyaçlara göre konumlanmaktır. Bugün gençlik hareketinin ihtiyacı, birleşik-kitlesel-militan bir dinamiğe bürünmektir ve yeni harç uygulamasının kendisi gençlik kitlelerinin politikleşmelerine vesile olarak, bu dinamiğin var edilebilmesinin maddi zeminini yaratmıştır. Geriye kalan tartışma, gençliğin öznesi olduğunu iddia eden gençlik örgütlerinin, dar grupçu zihniyetlerinden sıyrılarak eylemleri birleştirmeleri yönünde adımlar atmalarıdır.

Harç oyununa birleşik yanıt

Bu gerçeklikler ışığında İzmir yerinde gerçekleştirilen eylemlilikler birleşik-kitlesel bir gençlik hareketi yaratabilmek açısından oldukça anlamlıdır ve irdelenmesi gerekmektedir.

Harçların örgün eğitim alan ve açık öğretimde okuyan öğrenciler için kaldırılacağı fakat ikinci öğretim öğrencileri için bir değişiklik olmadığını bildirilmesi üzerine, Öğrenci Kolektifleri tarafından eylem çağrıları yapılmış, imzasız eylemler gerçekleştirilmiştir. İzmir yerindeki eylemin sonunda bir komite oluşturmak adına bir isim listesi dolaştırılmış ve komite olmak isteyen öğrenciler isimlerini yazmıştır. Eyleme diğer gençlik örgütleri de destekçi olmuştur.

Yurt genelinde gerçekleştirilen bu eylemlerin İzmir ayağı, genel gençlik kitlesini kapsama-kuşatma noktasında kimi zayıflıkları barındırmış olsa da niteliğinin -birleşik-kitlesel bir gençlik hareketi yaratmak adına- anlamı ortadadır.

Daha sonra eylemde toplanılan isimlerin ve bazı gençlik örgütlerinin çağrılması ile bir komite toplantısı alınmıştır. Tüm toplantı boyunca yapılan tartışmaların temel eksenini, birleşik-kitlesel bir gençlik hareketinin yaratılması adına, dar grupçu mantalitetlerin terk edilmesinin gerekliliği ve politik-pratik bir ortaklaşma zemininin yaratılarak, genel gençlik kitlesinin öznesi olabileceği bir politik hattın yaratılmasına dairdir.

Alınan ikinci toplantıda da birlikte hareket etme önündeki iradenin tüm bileşenler tarafından korunması ile gerçekleştirilmesi planlanan eyleme dair tartışmalara başlanılmıştır.

DGH ve Gençlik Muhalefeti eylemin örgütleyicisi olmayacağını bildirerek süreçten ayrılmış olsa da şuan için Ekim Gençliği, Emek Gençliği, Genç-Sen ve Öğrenci Kolektifleri beraber hareket etmektedirler.

Gelecek sürece dair

Yarın sürecin nereye evrileceğinden bağımsız olarak, mevcut birlikteliğin politik mahiyeti göz ardı edilmemelidir. Gençlik hareketinin ihtiyaçlarına

uygun olarak var edilmeye çalışılan bu mevzinin üstlendiği misyon ortadadır: Mevcut dağınık-parçalı tablonun aşarak birleşik-kitlesel bir gençlik hareketi yaratılması.

Fakat oluşturulan komitenin niteliği, bu misyonu kaldırabilecek bir düzeyde değildir. Sadece gençlik örgütlerinden oluşan ve o gençlik örgütlerinin ortaklaşma zeminleri üzerinden var olan bir komite yerine, tüm gençlik güçlerinin bileşeni olduğu ama ağırlığını eylemlere katılan örgütsüz öğrencilerin oluşturduğu bir komite hedeflenmelidir. Aksi takdirde, bir komiteden değil, gençlik örgütlerinin kolektif hareketine dayalı bir birliktelikten bahsetmemiz gerekmektedir.

Gerçek bir komite olma kaygısıyla hareket eden mevcut komite, eylemlerine genel gençlik kitlesini katabilmelidir. Tatil dönemi olması nedeniyle gençlik kitlesine ulaşamayan komite, okul başlar başlamaz faaliyetlerine başlamalı ve gençliği sokağa, eyleme çekebilmelidir. İleriki süreçte, genel gençlik kitlesine ulaşıldığı anda, fakülte komiteleri kurularak, tüm süreç bu taban komitelerinin koordinasyonu ile yürütülmelidir.

Tüm öğrenci gençliği ilgilendiren bu yakıcı soruna karşı öğrenci toplulukları, TMMOB'ye bağlı gençlik bileşenleri ve kulüpler ile temasa geçilerek, bu tür gençlik yapılanmalarının da sürecin içerisinde var olmaları sağlanmalıdır.

Genç komünistler, eylemlerin ortaklaştırılması ve kolektifleştirilmesi adına tavrını ortaya koymuş, dar grupçu tüm zihniyetlerin öğrenci gençliğe teşhirinin yapılacağını belirtmiştir, bu tavrında da ısrarcıdır. Çünkü ideolojik-politik gereklilikleri açısından ortaya konulduğu gibi, mevcut birlikteliğin konjonktürel önemi ortadadır.

Genç-komünistler, mevcut komitenin ve ortaya koymuş olduğu pratiğin niteliğine dair geniş bir ufka sahip olmakla birlikte, omuzlarındaki yükün farkında olarak hareket etmektedirler. Dolayısıyla, iradelerini, genel gençlik kitlesine ulaşabilmeyi hedefleyen, bu bağlamda araçlar yaratabilen ve kitleyi sürecin öznesi kılacak bir örgütsel mekanizmasının oluşması adına koyacaklardır-koymalıdır.

İzmir Ekim Gençliği

Yeni öğretim yılında mücadeleyi yükseltelim!

Geleceğimizin çalınmasına geçit vermeyelim!

Hareketli bir yaz sürecini geride bıraktık. Sermaye devletinin içeride ve dışarıda savaş ve saldırganlık politikalarını işçilere, emekçilere ve gençliğe yönelik sosyal yıkım politikaları tamamladı. Kısacası yaz tatilini emperyalist savaş ve saldırganlığın, ırkçı-şoven histerinin, devlet terörünün ve neo-liberal saldırıların arttığı bir süreçte geçirdik. Yeni eğitim dönemini de saldırıların böylesi arttığı bir süreçte karşılıyoruz.

Emperyalistler adına tetikçi olmayacağız!

Son süreçte Suriye'ye yönelik emperyalist savaş ve saldırganlık artmış durumda. Suriye halklarına "barış" götürme iddiasında olan emperyalistler kendi gerici çıkarlarının hesaplarını yapıyorlar. Bir yanda başında Beşar Esad'ın bulunduğu Suriye'deki gerici Baas rejimi, öte yanda ABD'nin güdümündeki sözde muhalefet "Özgür Suriye Ordusu" emperyalistler adına yarattıkları savaş ortamında Suriye'yi kan gölüne çeviriyorlar. Yani emperyalistler arası güç savaşları derinleşirken bunun bedelini en ağır şekilde Suriyeli emekçiler ödüyor. Bu süreçte Türk sermaye devleti AKP hükümeti eliyle ABD adına en önden tetikçiliğe soyunarak savaş çıkartkanlığı yapıyor.

Emperyalistlerin ve onların tetikçisi Türk sermaye devletinin Suriye'ye yönelik yaptıkları savaş planlarında Suriye halklarının ve bizlerin hiçbir çıkarının olmadığı açıktır. Liseli gençlik olarak bizler emperyalistler adına tetikçi olmayı kabul etmemeliyiz. Emperyalist savaş ve saldırganlık politikaları karşısında Amerikan 6. Filosu'nu Dolmabahçe'de denize döken Denizler'in yolunda anti-emperyalist mücadeleyi yükseltmeliyiz.

İrkçı-faşist kudurganlığa geçit vermeyeceğiz!

Sermaye devleti dış politikalarında savaş pozisyonu alırken iç politikalarında da saldırganlığı arttırıyor. Kürt halkına yönelik imha ve inkar politikaları devam ederken, işçilerin, emekçilerin ve gençliğin beyni şovenizm zehri ile yıkıyor. Son olarak da Antep'te yaşanan patlamanın ardından Kürt halkına ve hareketine yönelik saldırılar yoğunlaşmış durumda.

Kürt halkına yönelik ırkçı-faşist saldırıları son dönemde Alevi emekçilere yönelik saldırganlık tamamlıyor. Alevi emekçilerin evleri işaretleiyor, dernekleri kundaklıyor, tehdit mektupları bırakılıyor. Bu saldırıları sermaye devleti ve AKP hükümeti ise "yaşananların abartılmaması" telkinleri ile sahipleniyor.

Sermaye devletinin yaratmaya çalıştığı Türk-Kürt, Sünni-Alevi kutuplaşması karşısında, bizler aynı sıraları paylaştığımız, aynı sorunları yaşadığımız kardeşlerimizle bu ırkçı-faşist kudurganlığa geçit vermemeliyiz. Liselerimizden "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganını yükseltmeliyiz.

Liselerimizde müşteri olmayacağız!

Yeni öğretim yılının başlamasıyla kendimizi bir kez

daha paralı eğitim uygulamalarının içerisinde bulduk. Bağış adı altında kayıt parası, kitap parası, üniforma parası, kurs-dershane parası derken bir kez daha ailelerimizin beli büküldü. Belki pek çoğumuz okul masraflarımızı karşılayabilmek, ailemize destek olabilmek için yaz tatilinde kendimize vakit ayırmak, sosyal aktivitelerde bulunmak, dinlenmek yerine atölyelerde-fabrikalarda çalışmak durumunda kaldık.

Anayasada her ne kadar eğitim parasızdır denilse de bizler bunun bir yalan olduğunu biliyoruz. Sermaye devleti de adım adım paralı eğitim uygulamalarını yasallaştırmak için çalışmalarını sürdürüyor. Son olarak 4+4+4 uygulaması ile "İlköğretim okulları, kız ve erkek çocukları için parasızdır" ibaresinin kaldırılmasının ardından sıranın ortaöğretime geleceği de aşikardır.

Bir yandan liselerimizde müşteri olarak görülüp, eğitim sürecimizin her adımına kucak dolusu para dökerken bir yandan da anti-bilimsel, gerici eğitim müfredatına hapsedilmek isteniyoruz. Anadilde eğitim görme hakkımızdan mahrum bırakılıyor. 4+4+4 eğitim sistemi ile eğitimin gericileştirilmesi noktasında daha somut adımlar atılmış durumda. AKP hükümetinin "dindar nesil" projesi eğitim sistemindeki son değişikliklerle beslenmiş durumda.

Bizler paralı, gerici, anti-bilimsel eğitime karşı liselerimizden "Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!" sloganını yükseltmeli, geleceğimize sahip çıkmalıyız.

Liselerimizde mücadeleyi yükseltelim, geleceğimizi kendi ellerimize alalım!

Yeni dönemde emperyalist savaşa, ırkçı-faşist saldırılara, paralı ve gerici eğitim uygulamalarına karşı mücadele sahnesindeki yerimizi alalım. Bizlere dayatılan geleceksizlik karşısında gençliğin geleceğinin ancak sosyalizmde olduğunu haykıralım. Liselerimizden yükselttiğimiz mücadele bayrağı ile geleceğimizi kazanalım!

(Liselerin Sesi, Sayı:45, Eylül 2012)

DLB'den mücadele çağrısı!

Ümraniye Devrimci Liseliler Birliği yeni öğretim yılında liseli gençliği mücadeleyi yükseltmeye çağırmaya devam ediyor.

Ümraniye DLB, Sarıgazi Demokrasi Caddesi'nde "Geleceğimizin çalınmasına geçit vermeyelim!" şiarlı bildirilerinin dağıtımını gerçekleştirdi. Dağıtım sırasında liselilerle yapılan sohbetlerde eğitimin ticarileşmesi ve dinselleştirilmesinin yanında, Demokrasi Caddesi'ne asılan "Emperyalist savaş ve saldırganlığa geçit yok!/ DLB" imzalı ozalitle emperyalist savaşın da teşhiri yapıldı.

Liselerin Sesi / Ümraniye

“1/5000 ölçekli Haydarpaşa Garı ile Kadıköy Meydanı ve Çevresi Koruma Amaçlı Nazım İmar Planı” onaylandı...

Haydarpaşa için “yağma ve talan projesi”nin startı verildi!

Sermaye devleti, Ekim ayında 30 ilde kentsel dönüşüm projeleri kapsamında yıkımların başlayacağını duyurmuş, bu kapsamda rant projelerine hız verileceğini açıklamıştı. İşçilerin, emekçilerin barınma hakkını hiçe sayan, toplumsal faydaya değil sermayedarların taleplerine göre şekillenen kentsel dönüşüm projelerinden birisi olan “Haydarpaşa Garı ile Kadıköy Meydanı ve Çevresi Koruma Amaçlı Nazım İmar Planı” için Koruma Kurulu’nun istediği düzenleme geçtiğimiz günlerde İstanbul Büyükşehir Belediye Meclisi’nden geçti. Böylece 2007 yılında ilk adımları atılan ve “Haydarpaşa Port” olarak bilinen Haydarpaşa ve çevresi için “yağma ve talan” projesi için onay alınmış oldu.

Haydarpaşa: Sermaye devleti için “prestij”, İstanbul için “yağma ve talan” projesi

“Haydarpaşa Garı ve Liman Dönüşüm Projesi” İstanbul Büyükşehir Belediyesi tarafından İstanbul’un en önemli prestij projelerinden birisi olarak tanımlanmakta. Bu da Haydarpaşa’da yaşanacak yağma ve talanın çok daha büyük boyutlarda olacağı, yapılacak ihalelerde yerli ve yabancı sermaye arasında bu kapsamda sert bir rekabet yaşanacağı anlamına geliyor.

Proje kapsamında tarihi gar “Kültürel Konaklama ve Turizm Alanı” olarak ayrılırken, gar binasının giriş katı ulaşım amaçlı kullanıma devam edecek. Garın üst katlarında müze ve sergi salonları oluşturulması düşünülürken bir kısmı da otel olarak planlanacak. Böylece kent belleği açısından önemli bir yeri olan ve İstanbul için işlevi ile sembolik bir değer taşıyan Haydarpaşa Garı ranta kurban edilecek. Ayrıca proje kapsamında kültür, turizm alanları, dört adet dini tesis, konaklama tesislerinin yapılması planlanıyor.

Projenin ilk açıklandığı dönemde projede yedi gökdelenin yer alacağı açıklanmış, ancak oluşan tepkiler üzerine gökdelen planları projeden çıkartılmıştı. Bu kapsamda projede maksimum yükseklik sınırının Haydarpaşa Garı’nı aşmayacak şekilde belirlendiği, böylece projenin kent silüetine uygun hazırlandığı iddia edilmekte. Ancak uzmanlar yaptıkları açıklamalarda Haydarpaşa garı etrafında yapılacak yeni yapılaşmanın silüeti etkilememesinin mümkün olmadığını altını çizmekte.

Harem Otogarı’ndan, Kadıköy Moda’ya kadar 1 milyon 300 bin metrekaarelik alanı kapsayan proje ile İstanbul Boğazı’nın en güzel ve merkezi bölgesi ranta kurban edilirken kamu yararına hiçbir düzenleme yapılmamakta. Proje kapsamında Haydarpaşa’ya uluslararası turistik gezilerin yapıldığı kurvaziyer liman yapılması planlanırken bu alanın halka kapatılacağı belirtilmekte.

Mimarlar Odası iki ayrı dava açmaya hazırlanıyor

Haydarpaşa için onayın verilmesinin ardından başta Mimarlar Odası olmak üzere pek çok meslek örgütü ve akademisyen karara tepki göstermeye

başladı.

Mimarlar Odası Başkanı Eyüp Muhcu “Gar fonksiyonunun zeminde kalacak olması tamamen toplumsal tepkileri bertaraf etmek ve bu yağma projesini meşrulaştırmaya yönelik bir girişimdir. Gara otel ve benzeri fonksiyonların yüklenecek olması, Haydarpaşa Garı’nın işlevinin değiştirilmesi anlamına gelir. Bu girişim hem uluslararası hem de ulusal koruma hukuku ilkelerine açıkça aykırıdır. Onay sürecinin olması projenin mutlaka hayata geçirileceği anlamına gelmez. Haydarpaşa Dayanışması ve İstanbullular projenin durdurulması için tüm demokratik ve yasal hakları kullanacak.” derken Mimarlar Odası Kadıköy ve Üsküdar sınırlarını kapsadığı için iki ayrı Koruma Kurulu’nda geçen proje için iki ayrı dava açmaya hazırlandıklarını açıkladı.

Mimarlar Odası Anadolu Şubesi Yönetim Kurulu Başkanı Saltık Yüceer’in “Kat yüksekliği 4 kata indirildi ve Haydarpaşa Garı ile Selimiye Kışlası’nın silüetini bozmayacak deniyor. Ancak zaten bu binaların çevresinde o kadar yoğun bir yapılaşma olacak ki ortada bir silüet bile kalmayacak. Kadıköy için bu proje, inşaat, insan ve trafik yoğunluğu demek. Halka ekonomik bir getirisi olacağı da doğru değil. Aksine TCDD’de çalışanların işsiz kalması söz konusu.” açıklaması da projenin somut sonuçlarına işaret etmekte.

Haydarpaşa’nın ardından sıra Galata’da

“Haydarpaşa Port”ün onaylanmasının ve yağma ve talan projesi için startın verilmesinin ardından sırada İstanbul’un en büyük Liman projesi olan “Galata Port”

bulunmakta. Temmuz ayında Özelleştirme İdaresi Başkan Vekili Ahmet Aksu sene sonuna doğru Galata için ihale açılacağını, bu bölgenin hem Türkiye’nin hem Avrupa’nın en önemli cazibe merkezlerinden bir tanesi olacağını açıklamıştı. Haydarpaşa için atılan adımların ardından Galata için de sürecin hızlandırılacağı açık.

Haydarpaşa’da yaşanacak dönüşümün adı her ne kadar “koruma planı” olarak belirtilse de projenin “koruma” ile bir alakasının olmadığı ortadadır. Haydarpaşa Port, ondan sonra sırada olan Galata Port ve son dönemde hızlanan ve somut adımları atılmaya başlanan tüm kentsel dönüşüm projeleri sermaye devletinin son dönemde arttırdığı saldırı politikalarının kentsel mekana yansıyan uygulamaları olarak karşımıza çıkmaktadır.

İçeride ve dışarıda savaş ve saldırganlık pozisyonu alan, işçilere, emekçilere yönelik azgın sömürü politikaları uygulayan sermaye devleti bu kapsamda kentleri de yağmaya açmıştır. Ekim ayında yıkımların aynı anda başlayacağı açıklaması ile sermaye devleti yaşanacak yağma ve talan için büyük bir seferberlik başlatılacağını duyurmuş oldu. Haydarpaşa için onay alan sözde “koruma planı” da bunun en güncel örneği olarak karşımızda durmaktadır.

Barınma hakkını tehdit eden, kamu yararını, tarihi ve doğal zenginliği hiçe sayan bu “yağma ve talan” projeleri karşısında güçlü bir karşı koyuş sergilemediği takdirde işçi ve emekçiler adına yaşanacak kaybın çok büyük olacağı açıktır. Bu kapsamda başta TMMOB’ye bağlı meslek odaları olmak üzere tüm işçi ve emekçilerin mücadele etmesi kaçınılmaz bir gereklilik olarak durmaktadır.

Sağlık Bakanlığı aşı bulamamış!

Piyasacı zihniyetin sonuçları sağlık alanında süreklileşen sorunlarla kendini gösteriyor. Sermaye devletinin sağlık hizmetlerindeki son icraati geçen yıl 1 milyon çocuğun tetanoz ve difteri aşılarını zamanında temin edilememesi bahanesiyle yapmamak oldu. 2011-2012 öğretim yılında 8. sınıf öğrencilerine toplum sağlığı merkezleri tarafından okullar gezilerek yapılması gereken aşilar, Sağlık Bakanlığı’nın elindeki aşiların tükenmesi nedeniyle aksamıştı.

Geçtiğimiz yıl eczanelerde ve hastanelerde tetanoz aşısı bulunamazken Sağlık Bakanlığı’nın hastaları Özel Medikal Park Hastanesi’ne yönlendirmesi, sağlık hizmetinin piyasalaşmasının ulaştığı sonuçları gözler önüne sermişti. Geçen yıl ellerindeki aşının bozuk çıktığı açıklamasını yapan sermaye devleti, şimdi ise 1 milyon çocuğun aşılama için ‘14 yaşındaki çocuklarınızı mutlaka aşılama getirin’ çağrısında bulundu. Devletin ücretsiz olarak yerine getirmesi gereken ve ölümcül-salgın hastalıklara karşı temel koruyucu sağlık hizmetleri arasında yer alan aşı uygulamasının aksamasının nedeni sağlık alanının tamamen ticarileştirilmiş olmasıdır.

Ölüm riski olan tetanoz ve difteri hastalıklarına karşı koruma, her bireye yaşam boyunca yapılan 5 doz aşılama ile sağlanıyor. 14 yaşında yapılan doz ise bu aşılamanın son parçasını tamamlıyor. Bu yıl okulların açılmasıyla birlikte sağlık bakanlığı geçen yıl aksattığı aşılama okullarda yapmama kararı aldı. Bunun sonucunda tüm veliler çocuklarının aşılama için aile hekimlerine yönlendiriliyor. Sağlık Bakanlığı çocukların hepsinin aşılama hizmetine ulaşmasının zorluğundan kaynaklı kamuoyundan oluşan tepki büyüncce aşiların yaptırılıp yaptırılmadığının okullarda denetleneceğine dair açıklama yapmak zorunda kaldı.

Bu son olay, sermaye iktidarının koruyucu sağlık hizmeti uygulamasında son kalan kırıntıları da yok etmek istediğini göstermektedir. SSGSS kapsamında Sağlık Ocakları’nın Aile Hekimliği haline getirilmesi ile koruyucu sağlık hizmeti uygulaması geride kalmıştır. Genel Sağlık Sigortası uygulaması sağlık hizmetine tüm toplumun ulaşmasının önünde büyük bir engeldir. Aile hekimliğine geçişle sağlık pirimi ödemeyenlerin sağlık hizmeti alması engellenmektedir. Yani aile hekimleri aşılama gerekenlerin kendileri tarafından bulunmasının mümkün olmadığını, hastaların kendilerine getirilmesi gerektiğini söylerken SSGSS kapsamında prim ödeyen hastaları dikkate almaktadırlar.

Mücadele Postası

İnancınız inancımız, kavganız kavgamızdır...

“...On'lar on yeni ustası
Devrime uzanan yolun
İnançla döşedikleri taşlar
Mihenk taşları olacak
Kavgamızın...”
**D. Can (Zafere On
Yıldız'dan)**

Tarih 26 Eylül 1999... Sermaye devletinin bedenleri dört duvara sığdırmakla yüreklere pranga vuramadığı, şanlı bir direniş tarihi... Hücre tipi saldırısına eşlik eden kanlı bir katliamın ertesinde inançları, bilinçleri, iradeleri teslim alamadığı şanlı bir tarih...

Katliama adım adım...

O dönemde sermaye devleti krizi atlatabilmek için yollar arıyordu. Dönemin başbakanı Bülent Ecevit ABD kapısından ayrılmıyordu. Krizle birlikte toplumsal hareketin yükseleceği korkusu, 17 Ağustos depreminin devletteki yıkımı ve bu süreçlerde devam eden” genel af” tartışmalarıyla sermayedarlarda korku oluşmuştu. Çünkü tutsakların düşünceleri krizle oluşacak olan toplumsal hareketliliğe öncülük edebilecekti. Sermaye devletinin hem işçi ve emekçilere gözdağı vermesi hem de her gün inançlarını, direnişlerini yüreklerinde büyüten tutsakları dizginlemesi gerekmektedir. Katliama yaklaşırken sermaye devleti ve uşakları siyasi tutsaklara “terörist” diyor ve “koğuş tipi cezaevlerinin terör yuvası haline geldiğini” vurgulayıp duruyordu. Bunlar elbette ki anlak söylenen laflar değil, adım adım yaklaşan katliamın habercisiydi.

Devrimciler cezaevinde yaşadığı koşullar nedeniyle öfke büyütmede haksız değillerdi. Yaklaşık 800 kişinin kaldığı cezaevinde 16 koğuş vardı. Bir koğuşta 40-50 kişinin kalması gerekirken, siyasi tutsakların kaldığı koğuşların bazılarında bu sayı kat be kat artıyordu. Bir ranzada iki kişinin yatması, tutsakların yerlerde, koridorlarda yatması bir örnekti sadece. Tutsaklar şikâyetlerini defalarca dile getirmelerine rağmen hiçbir şekilde çözüm aranmıyordu. 2 Eylül'de yan tarafta bulunan ve adlilerin kaldığı 7. Koğuşu adliler kendi rızasıyla boşaltmış ve devrimci tutsaklar buraya yerleşmişti. Cezaevi yönetimi devrimci tutsaklara belirli kısıtlamalar getirerek bu uygulamayı kabul etmek

zorunda kaldı. Sadece 26 Eylül'e kadar...

“Devrimci irade teslim alınmaz!”

Tarih 26 Eylül'ü göstermiş ve Ulucanlar Merkez Kapalı Cezaevi'nin üzerine karabulut çökmüştü. Faşist devlet “tünel kazıyorlar” yalanlarıyla gece 3.00'te bombalarla, silahlarla, çatıyı delerek çöktü tutsakların koğuşlarına.

“Teslim ol!” çağrılarında “Devrimci irade teslim alınmaz!” yanıtı vermişti devrimci tutsaklar. Çünkü ON'lar, ölümü göze alacak kadar bağlı oldukları haklı davalarının peşindeydiler. Devraldıkları direniş kimliğini omuzlarında taşıyarak, ölümü kucakladılar.

Cezaevinin çatılarını delinerek içeriye gaz bombası atılmış, bunun üzerine tutsaklar havalandırmaya çıktıklarında kurşun yağmuruna tutulmuşlardır. Katliamın ilk anlarında havalandırmaya çıkan devrimci tutsaklardan katledilenler **Ümit Altıntaş (TKİP)**, **Abuzer Çat (MLKP)** ve **Halil Türker (TKP/ML)** olmuştur. Sonrasında katillerin koğuşlara açtığı yayılım ateşi sırasında **Aziz Dönmez (DHKP-C)** ölümsüzler kervanına katılmıştır.

Katliamın devamında yaralı tutsakları işkencehanelere götüren katiller uyguladıkları işkenceyle devrimci tutsakları katletmiştir. Ölümsüzler kervanına **Habip Gül (TKİP)**, **Ahmet Savran (DHKP-C)**, **İsmet Kavaklıoğlu (DHKP-C)**, **Zafer Kırbyık (TİKB)**, **Önder Gençaslan (TKP/ML)** ve **Mahir Emsalsiz (TKP/ML)** katılmışlardır.

Ölümsüzler kervanına katılan 10 yiğit devrimcimiz, ölümü yenenleri kimsenin yenemeyeceğini bir kez daha göstermiştir. Bedenlerini siper eden devrimci tutsaklar topların, tüfeklerin ve bombaların inancımızı bitiremeyeceğini göstermiştir. Tarihimize şanlı bir direniş olarak geçmiştir Ulucanlar. Faşist devletin planları bir kez daha çelikten iradeyle örülü direniş duvarına çarpmıştır.

Bizlerin ölümsüzleşen yiğit yoldaşlarımıza ve siper yoldaşlarına sözümüzdür: İnancınız inancımız, kavganız kavgamızdır. Ve yine söz veriyoruz ki, bizlere devrettiğiniz direniş bayrağını her zaman, her yerde, her koşulda omuzlarımızda taşımaya devam edeceğiz.

K. İmge

MLPD'den Türkiye ziyareti

MLPD
Marxistisch-Leninistische Partei Deutschlands

Almanya Marksist Leninist Partisi (Marxistisch-Leninistische Partei Deutschlands-MLPD) adına, Genel Sekreter Stefan Engel ve Uluslararası İşler Sorumlusu Roland Maester'den oluşan bir heyet Marksist Teori Dergisi'nin davetlisi olarak Türkiye'ye geldi. “Emperyalist küreselleşme ve dünya devrimi” başlıklı bir dizi toplantı yapmayı planlayan heyet ile toplantıların ilki 15 Eylül Cumartesi Günü Kumbara Sanat Merkezi'nde gerçekleştirildi.

Ziya Ulusoy'un moderatörlük yaptığı toplantıda MLPD Genel Sekreteri ve Devrimci Örgütler Uluslararası Koordinasyonu (İCOR) Sözcüsü Stefan Engel panelist olarak katıldı. Toplantıda siyasi gruplardan ise ESP, TÖP, Partizan ve BDSP yer aldı.

İki oturum biçiminde gerçekleştirilen etkinliğin “emperyalist dünya sisteminde temel değişiklikler” başlıklı ilk bölümü Engel'in Türkçe'ye de çevrilen “Küreselleşme” tanrılarının günbatımı” isimli kitabından yola çıkılarak gerçekleştirildi.

Proleter strateji ve taktiğin sorunları başlıklı ikinci bölümde ise “Enternasyonal sosyalist devrimin kızıl şafağı” isimli henüz Türkçe'ye çevrilmeyen kitaptan yola çıkıldı.

Engel “tüm ülkelerin işçileri ve ezilenleri birleşin” şiarını söyledikten sonra sanayi proletaryasını esas alan bir örgütün diğer ezilen kesimlerin mücadelesini de sahiplenmesi ve kucaklaması gerektiğini vurgulayarak konuşmasını sona erdirdi.

Beş saat kadar süren sunum boyunca katılımcılar da söz alarak sorular sordular ve görüş belirttiler.

MLPD heyeti İstanbul'da düzenlenen seminerin yanısıra ESP, Partizan ve BDSP ile de görüşmeler gerçekleştirdi. Ardından ise Pazartesi günü toplantı için Ankara'ya yola çıktı.

17 Eylül günü ise benzer içerikte bir toplantı Ankara'da gerçekleştirildi. Etkinlik Engel'in sunumu ve katılımcıların soru cevaplarıyla 3 buçuk saat kadar sürdü.

Kızıl Bayrak / Ankara-İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel / BURSA Tel: 0 (224) 220 84 92

İzmir Cad. Halilbey İşhanı D-9/13 Kızılay / ANKARA

**Sınıfın, devrimin,
sosyalizmin sesi**

KIZIL Bayrak

Susmadı, susmayacak!

Gazetemiz Sosyalizm İçin Kızıl Bayrak'ın 14 Eylül 2012 tarihli 4. (37) sayısı hakkında mahkemece elkoyma kararı verildi. Karara gerekçe olarak ise gazetemizin İbrahim Çuhadar ile ilgili yayınladığı yazı ve haberler gösterildi.

